SVENSKA FÖRFATTARE

UTGIFNA AF

SVENSKA VITTERHETSSAMFUNDET

III

SAMLADE SKRIFTER

AF

ERIK JOHAN STAGNELIUS

UTGIFNA AF

FREDRIK BÖÖK

FÖRSTA DELEN

LYRISKA DIKTER INTILL TIDEN
OMKRING 1818

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Digitized by the Internet Archive
in 2014

https://archive.org/details/samladeskrifter01stag

SVENSKA FÖRFATTARE

UTGIFNA AF

SVENSKA VITTERHETSSAMFUNDET

III

SAMLADE SKRIFTER

AF

ERIK JOHAN STAGNELIUS

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

LSwed
S7796

SAMLADE SKRIFTER

AF

ERIK JOHAN STAGNELIUS

UTGIFNA AF

FREDRIK BÖÖK

FÖRSTA DELEN

LYRISKA DIKTER INTILL TIDEN OMKRING 1818

267535
5. 32
9.

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI
1911

INNEHÅLL.

LYRISKA DIKTER OCH ELEGIER.

FÖRSTA BOKEN.

MORALISKA, RELIGIEUSA OCH PATRIOTISKA SÅNGER.

I. Till Sånggudinnan 3
II. Dygden 5
III. Människo-kärleken 7
IV. Öfver slaget vid Salamanca 10
V. Öfver slaget vid Vittoria 13
VI. Dygdelära 15
VII. Krigssång 18
VIII. Hymn 20
IX. Vällustens förakt 21
X. Christi Födelsenatt 24
XI. Sjuklingens Aftonpsalm 26
XII. Längtan efter det Himmelska 29
XIII. Till Äran 31
XIV. Högtidssång 33
XV. Carl Johan 35
XVI. Öfver H. K. H. Kron-Prinsens, nuvarande Konungens hemkomst, efter fälttåget i Tyskland, år 1814 37
XVII. Öfver slaget vid Waterloo 39
XVIII. Vårsång 41
XIX. Verldsförakt 42
XX. Till Dygden 43
XXI. Naturens Son 46
XXII. Afton Psalm 48
XXIII. Trosbekännelse 49
XXIV. Natt-Tankar 51
XXV. Den sälle, i hvars kyska bröst 52

ANDRA BOKEN. VISOR, ROMANSER OCH IDYLLER.

I. Serenad 54
II. Flodguden 56
III. Det varnande exemplet 58
IV. Dialog 61
V. Monolog 63
VI. Anna 65
VII. Fången 66
VIII. Den Svartsjuke 68
IX. Abelard och Heloisa 70
X. Talismanen 72
XI. Skyddsängeln 74
XII. Mathilda 77
XIII. Skridskofarten 79
XIV. Det förfärliga Bröllopet 81
XV. Konungens vrede 89
XVI. Konungen under Trädet 92
XVII. Åsknatten 93
XVIII. Flickan och Jägaren 95
XIX. Vaggvisa 97
XX. Bekännelsen 99
XXI. Spinnerskan 101
XXII. Den öfvergifna 103
XXIII. Till en blomma 105
XXIV. Gubben 106
XV. Sjömännernas Visa i hamnen 108
XXVI. Väntan 111
XXVII. Den 1:a May 112
XXVIII. Vandrarens Visa 113
XXIX. Bönhörelsen 114
XXX. Solen och Bägaren 118
XXXI. Midsommarsnatten 121
XXXII. Kyssarne. Till Chloë 122
XXXIII. Flickan till sin Älskare 123
XXXIV. Dialog 124

TREDJE BOKEN. EROTISKA SÅNGER.

I. Visa 126
II. En annan 128
III. Till Aftonstjernan 131
IV. — — — — — 132
V. Mina önskningar 133

VI. Idealet 136
VII. Till Sånggudinnan 138
VIII. Till Zulima 139
IX. Vinteraftonen 140
X. Till Dårskapen 142
XI. Återblick på Barndomen 143
XII. Drömmen 145
XIII. Till Venus 147
XIV. Amanda 149
XV. Inbjudningar 150

PASTORALA DIKTER.

I. Kärleken och Landet 153
II. Damon 162
III. Dafne 163
IV. Iris 166
V. Hylas 169
VI. Det hemliga Vittnet 174
VII. Kyssen 175
VIII. Hösten 177
IX. Nattbesöket 179
X. Gubben 182
XI. Den sofvande Herdinnan 184
XII. Cittran 187
XIII. Selim 189
XIV. De täflande Skalderna 192

ELEGIER.

I. Ond och besvärlig är tiden i hvilken jag lefver, o Gudar 198
II. Spindelen 200
III. Blommornas tid har flytt 201
IV. Till Naturen 202
V. Hösten 204
VI. Elegi 206
VII. Näktergalen: Jag när violernas doft ur ängarne stiga 208
VIII. Cloelia 209
IX. Ödet och slumpen 211
X. Till Natten 211
XI. Ack! hvad jag hatar den man 212
XII. Om kring Stadens dånande torg 213
XIII. Propertii II. El. III Bok 214

STRÖDDA DIKTER

(INTILL TIDEN OMKRING 1818).

I. På Emerentias Dag ... 217
II. Hor. XI. Ode 1. Boken ... 219
III. Hor. XXI. Ode 1. Boken ... 220
IV. Hor. IV. Ode 1. Boken ... 221
V. Imit. af Prop. II. El. 1. Boken ... 222
VI. Elegi ... 225
VII. Kriget ... 229
VIII. Jag vill ej lyckans fala nåd begära ... 231
IX. Soldat-Visa ... 233
X. Jägarvisa ... 235
XI. Quinnan ... 237
XII. Till Kärleken ... 239
XIII. Midnatten ... 241
XIV. På Johannas Dag den 21 Juli 1813 ... 242
XV. Dalen ... 244
XVI. Till Sånggudinnan ... 246
XVII. Ode ... 248
XVIII. Ode ... 250
XIX. Elegi ... 252
XX. Grafven ... 255
XXI. N:o 411 ... 256
XXII. Nu hvilar hela Jorden ... 258
XXIII. Den signade dag som vi här se, etc. ... 260
XXIV. Vak upp, min själ ... 261
XXV. Hell, herrlighetens Konung, hell! ... 262
XXVI. Hymn till Venus ... 265
XXVII. Norden ... 267
XXVIII. Skaldekonsten ... 269
XXIX. Gunlög ... 271
XXX. Natten ... 273
XXXI. Lyftom de blänkande glasen med fröjd! ... 275
XXXII. Verser, afsjungne då Studenterne Ahlberg, Zimmert och Schough blefvo Medico-Philosoph. Candidater i Upsala den 8 Junii 1814 ... 276
XXXIII. Till Skönheten ... 278
XXXIV. Hvilan ... 281
XXXV. Till Bachus ... 283
XXXVI. Till Bachus ... 285
XXXVII. Jag sjunga vill de bloss ... 288
XXXVIII. Vintern i Norden ... 296

XXXIX. Morgon-tanke 299
XL. Morgonens rosiga sken 300
XLI. Hvar är du, Kärlek? 301
XLII. Kom, sköna Flicka! 303
XLIII. Se timman, dagarne och åren 304
XLIV. Fåfängt, Minka 305
XLV. Idyll 307
XLVI. I denna mörka skog 308
XLVII. Hur lycklig mänskan var i verldens gyllne dagar 310
XLVIII. De händelser jag på detta ställe ämnar förtälja 311
XLIX. Yngling! ditt lif hastigt förgår 312
L. Har jag Thessaliens kalk med blinda läppar sugit 313
LI. Du, som mildt i vinets floder 314
LII. Bland jordens vilda ätter 315
LIII. Bönhörelsen. Romans 317
LIV. Ljuf Nattmusik 319
LV. Den Vandrande Riddaren 320
LVI. Vårfloden herrligt svallar 322
LVII. Anakreontisk sång 324
LVIII. Bacchisk tröst 326
LIX. Lycksalighetens Ö 328
LX. Dora 330
LXI. Brudnatten. Idyll 332
LXII. Jägaren 335
LXIII. Fiskaren 337
LXIV. Elfvorna 339
LXV. Agnes 341
LXVI. Gången till afrättsplatsen 345
LXVII. Jägarens stunder:
1. Morgonen 349
2. Middagen 350
3. Aftonen 351
LXVIII. Romans 352
LXIX. Endymion 353
LXX. Julquäde 354
LXXI. Hymn till Ceres 357
LXXII. När trött af Ödets ilar 359
LXXIII. Fjärilens Dödssuck 361
LXXIV. Balen 363
LXXV. Vals 364
LXXVI. Till Ynglingen 366
LXXVII. Vintermorgonen 368
LXXVIII. Till Näktergalen 369
LXXIX. Necken 370

LXXX.	Aftonen nalkas	371
LXXXI.	Kärlekens Triumf	373
LXXXII.	Julia! veken i vår lampa brinner sagta ned	379
LXXXIII.	Hilma! min vän!	381
LXXXIV.	Narcissus	382
LXXXV.	Evigheten	382
LXXXVI.	Lidner	383
LXXXVII.	Sinlighetens magt	384
LXXXVIII.	Bröderna	384
LXXXIX.	Olympens barn, Sol, Måne, stjernor	385
XC.	Oxenstjerna	386
XCI.	Grymt verklighetens hårda band mig trycka	386
XCII.	Aftonen	387
XCIII.	Venus	388
XCIV.	Luna	388
XCV.	Daphne	389
XCVI.	Afsked till Sånggudinnan	390
XCVII.	I kedjor, o Himmel! jag smäktar	393
XCVIII.	Moln af dimmor hemskt sig lyfta	395
XCIX.	Visa	396
C.	Nikon och Heliodora	397
CI.	Rom	401

LYRISKA DIKTER OCH ELEGIER.

FÖRSTA BOKEN,

MORALISKA, RELIGIEUSA OCH PATRIOTISKA SÅNGER.

I.

TILL SÅNGGUDINNAN.

Om, Sånggudinna! till Ditt hulda bröst
Du förr mig tryckt, bland skuggorna i dalen,
Och gett mig harpan, gett mig sångens röst
För glädjens fest, till mulna stunders tröst,
Så öfvergif ej nu i sorgens höst
Din Fosterson åt lidandet och qualen.

Min dag är mulen. Blek förgängelse
Betäcker fällten. Gudar i det höga!
O! hvem af Er skall mildt förbarmande
Åt lifvets rosor purpurn återge,
En flyktad vår åt hoppets Elisé
Och glädjens solsken åt den usles öga?

Du, Sånggudinna! ensam det förmår.
En evig vårvind i Ditt fotspår susar
Och cyperkransen blomstrar i Ditt hår
I evig fägring. När Du harpan slår
Försmälter qualet i en hänryckt tår,
Och plågans ormar silfverstämman kjusar.

Du hört min suck och jag är åter säll.
Se, bildningskraften sina kedjor skakar.
Du sjelf, o, hell Dig! Sånggudinna hell!
Med glädjens Sylfer nedstår i mitt tjäll,
Där, lämnad åt mig sjelf en stormig quäll
Vid minnets trollsken drömmande jag vakar.

O! med Din stämma, ljuf som källans sus,
I sommardalen vandrande bland liljor,
Mitt hjerta sänk i höga känslors rus
När stjernan flammar i Olympens hus
Och fenstret i mitt tjäll, vid Månans ljus
Sitt skimmer kastar öfver golfvets tiljor.

Då med orfeiska lyrans harmoni
Förädla känslan, döfva lifvets smärta
Och lär mig sjunga, oskuldsfull och fri,
Om kyska lågor, själars sympati,
Den vises trotts mot Ödets tyranni
Och pliktens allmakt i ett dygdigt hjärta.

1812

II.

DYGDEN.

Ja, ädle Yngling! hör den gudaröst
Från gråa Bardens silfverharpa strömmar!
Vid nöjets sköte fjättra ej Ditt bröst
Och misstro hoppets rosenröda drömmar.
Stig upp att verka, lifvets dag är kort —
Dess gyllne morgon, skall han drömmas bort?

Dig fogar Äran, leende, min vän!
En evig krans af klara helgonstrålar.
Gack, ädle Yngling, att förvärfva den
Med bragder like dem, oss Fabeln målar.
Ja följ med själens himlaburna drift
Till Minnets ära Bardens föreskrift.

Där bort på fjällen, i ett åldrigt slott,
En Skönhet längtar att Dig handen gifva:
Dess kinder härmar morgonrodnan blott
Och hvit är barmen som en nyfödd drifva.
Elysisk vällust blomstrar i dess famn
Och lifvets fullhet — Dygd är Tärnans namn.

I bygd och städer, leende och fri,
Hon förr beundrad gick bland Folkets skaror.

Dess klara öga Skaldens svärmeri
Elektriskt tände, och mot död och faror
Den unga Hjelten för dess bifallsblick,
Glad som till festlig offermåltid gick.

Nu egennyttan, denna grymma Fé
Med gyllne bommar slutit jungfruburen,
Begärens hopar, mäktigt väpnade
Med blanka trollsvärd stå på vakt kring muren,
Och fega Svaghet! Du, till seklets blygd,
Förbytt i jätte, ger åt porten skygd.

Ett nyckfullt öde har med törnets qual
Besått den bana som åt borgen leder,
Å ömse sidor en elysisk dal
Sin rika fägring lockande förbreder
Och villans döttrar sväfva där i dans,
Af rosor krönte, i sylfidisk glans.

Upp, tappre Yngling! rusta Dig till strid!
Den fega svärmen flyr för modets klinga
Och Religionens väldiga Egid
Skall trygg och oskadd Dig till målet bringa.
Så gack att sofva efter stridens harm
En helig brudnatt vid den huldas barm.

Lät hennes kyssar festligt viga Dig
Till nya segrar, nya bragders ära.
Mot lastens hydra i ett evigt krig

Du evigt nya lagrar då skall skära
Och snart Ditt namn, vid minnets rökelse,
Förgudadt skalla genom seklerne.

1812

III.

MÄNNISKO-KÄRLEKEN.

O Mänska! tro ej att till nöjen blott,
Till Jordens Konung Du af himlen ämnas.
Han ljufva rosor på din bana sått,
Men desse vissna — nakna törnet lämnas.
Dig hotar viggen, gömd i molnets flor,
Och Nordans andedrägt och tigerns klor.

Hör opp att jaga lyckans falska hamn!
Som meteorer hennes skänker lysa
Och ge ej värma. — Lät i yppig famn
Dig feiskt glimmande palatser hysa,
Hvars gyllne spiror sträcka sig mot skyn,
Hvars skönhet magiskt fjättrar vandrarns syn.

Ja, inom riglar Perus skatter slut,
Från vida tegar skörda Lifflands gröda,
Med Syriens oljor Dina hår begjut,
Lät Söderns viner vid Din måltid flöda
Och slumra in, vid cittrors lena röst
På eiderdun vid Sultaninnors bröst.

I hycklad sällhet ler Du, usle träl!
Din hemska uppsyn qual och ledsnad målar —
Bekänn att nöjet räckte Dig likväl
Ett sockradt gift i rosenkrönta skålar,
Att guldets åsyn alldrig gjort Dig nöjd
Och dagars äckel följt minuters fröjd.

När bleka plågor, dödens förebud,
Vid jämrens läger dig i bojor smida,
Ej Flickans skämt och silfverbägarns ljud
Då i ditt hjärta glädjens kjusning sprida,
Och lyckans gåfvor köpa ej sin slaf
Ur qualets armar och från dödens glaf.

Ack! från Monarken i sitt majestät
Till Irus fjättrad vid sin nötta krycka,
Den svarta Oron följer allas fjät
Och tunga bördor allas skullror trycka.
Åt allas hjärtan slipas Ödets stål,
På allas vandring bidar grafvens mål.

Hvad? skänktes mänskan lifvet blott att dö?
Dess korta dagar blott till rof åt plågor?
Så lefver Seglarn på en ödslig Ö
Af plankan ditförd öfver bistra vågor —
Han sitter ensam på sin mulna strand
Och gråter fåfängt efter bättre land.

Nej, mine Bröder! Lifvets resa är
En helig vallfärd. Genom öknar ledes

Vår skumma kosa, men vid målet där
I palmens skuggor oss en fest beredes,
Och många, många vandra samma ban
Och glädjen herrskar i vår Karavan.

Ja, glädjen herrskar — ej i dårens bröst
Som tror en sällhet, gjord för sig allena —
Nej, där i plågans mörka dar till tröst,
Till delad kjusning bröder sig förena
Och allas bördor delas lika jämt,
Där flyktar resan under sång och skämt.

O ja! då hjärta ljuft mot hjärta slår
Och änglar skåda från det ljusa, höga,
Med bifall ned, och tackens fromma tår
Serafiskt glimmar i den frälstes öga,
Då lyfter Anden sig mot stjernors höjd
Och känslan anar evigheters fröjd.

O Mänskokärlek! himlatänd och klar,
I lifvets natt Din helga fackla strålar.
Blott Du med glädje kröner våra dar,
Blott Du försötmar plågans bittra skålar.
Ur lifvets öknar under fröjdeljud
I rosenband Du leder oss till Gud.

1812

IV.

ÖFVER SLAGET VID SALAMANCA.

Jag såg civismen, hur med gäckad arm
Mot våldets forssar dammar han uppförde,
Såg svärd och bilor straffa Dygdens harm
Och röfvarhorders segerlöjen hörde.
Då grät mitt öga, häpet irrande
Kring jordens dystra, blodbestänkta zoner,
Och ur sitt fängsel Anden längtade
Till högre verldars fria regioner.

O Du som dundrande i molnen far,
Hvars bud af Solar och planeter följas,
O Gud! om Dygden blott Din kärlek har
Hvi skall Din kärlek jämt i töcken höljas?
Och våldet evigt härja detta klot?
Och åldrars vittnen jordens hopp föröda?
Och frihet, väpnad mot Tyrannens hot,
Med krossadt hufvud för dess fötter blöda?

Dygd! gudaflamma i de ädles bröst,
O Du, som, upphöjd öfver grusets hinder,
Ger bojans Son i häktets afgrund tröst;
Med ärans rodnad purprar nödens kinder!
Hell dock den ädle, hell! som äger Dig
Och lugn ser Nornan sina lansar hvässa!
Trotts hunger, plågor, nakenhet och krig
Skall segerkronan flamma kring hans hjässa.

Fritt Ödets järnris honom gissla må —
Se, döende, mot dundrarn i det höga
Ur marterdjupet lyfter han ändå
En obesegrad själ, ett tårlöst öga.
Må verldar rysligt störta mot hvarann,
Må Solen mörkna, himlens stjärnor falla,
På verldens spillror triumferar han,
Ur domens åskor gällt hans hymner skalla.

Nationer! himlen friheten Er gaf.
Åt sensta åldrar den i arf bevaren,
Och slukens alle förr af samma graf
Än I det tunga träldomsok förfaren!
Nej! aldrig skall Du, o mitt fosterland!
För våldets blodbestänkta gissel bäfva,
Och Fädrens skuggor, på din helga strand,
I bojor smidda barnabarn omsväfva.

I Ebros Söner! I hvars borgardygd
Så himmelskt strålat under hårda Öden,
Och som till ärfda rättigheters skygd
Med romersk storhet offrat Er åt döden,
O, slumren, fallne, ljuft på Ärans bädd!
Ert lof skall fylla tidehvarfvens quällar
Och gråa Barden, harpan florbeklädd,
Med ljufva tårar fukta Era hällar.

Hvad? Är det dagen, som jag randas ser,
Och Dygdens jubel som mitt öra fyller?
En morgonrodnad, upphöjd öfver Er,
Förtryckta länder! nattens hvalf förgyller.

Så höjen åter Eder frihetssång,
Så låten dubbelt krigets åskor blossa!
I himlens åsyn svärjen än en gång
Er svurna ed att krossas eller krossa!

O Albions Hjelte, Ossians tider värd,
Alcidens ära, jordens offerlågor!
Som väpnad kom med hämndens ljungeldssvärd
Till Söderns halfö öfver hafvets vågor,
Som Junots här, med Dina åskors ljud,
Ur Lusitaniens blomsterdalar drifvit
Hvars lockar nu, i gudastrålars skrud,
Vid Salamanca festligt krönte blifvit!

På stjärnehvalfvet glimmar ren Ditt namn,
Och inget töcken skall dess klarhet skymma.
Odödligheten öppnar Dig sin famn
Och jordens dalar ej Din lofsång rymma.
Nu Era kedjor skaken, alla land!
På Fädrens glömda, sörjande troféer
Med ånger blicken och, från strand till strand,
Hvarann tillsjungen, väldige Tyrtéer!

1812.

V.

ÖFVER SLAGET VID VITTORIA.

Ädle Spaniorer! i tryggade kojor
Höjen segrens och frihetens sång!
Krossade äro förtryckets bojor,
Fjärmadt det hotande dundrets gång.
Tröttad af morden WELLINGTON släcker
Törsten i närmsta, sorlande våg,
Torkar det blodiga svärdet och sträcker
Mot Galliens slätter sitt hämnande tåg.

Iberiens Söner!
Förgäten Ert qual.
De trängt, Era böner
Till Gudarnes sal.
Er längtan sig fyller
Och frälsningens Sol
Går opp och förgyller
Er nattliga pol.

Som dammet förströddes
De härjandes flod.
Iberien göddes
I Galliens blod.
Kring fjällarnes toppar,
I skogar, å hed,
På stinkande kroppar
Slå gammarna ned.

Med rifna lockar, i sorgeskrudar
De fallnes mödrar, de fallnes Brudar
Vid Seinen, bleke som hamnar, sitta,
Och dansens lyror ej klinga mer.
Din gråt, Lutetia! fåfängt rinner,
Se, hämnde-svärdet i molnen brinner
Och olycksbådande stjärnor titta
På Dig från vredgade himlar ner.

Där Petters Stad i Nevas stolta vågor
Sin prakt beser — där Britten från sin Ö
Vidt öfver hafven slungar krigets lågor,
Där Stockholm badar i sin dubbla sjö,
Och där Germaniens blodbegjutna slätter
Af födsloverkar nu man quäljas ser,
Med enig kjusning alla Jordens ätter,
I frälsta Skaror! fröjda sig med Er.

Ja gläd Dig, Ebros tryckta Son! Din hjässa
Skall åter bära fridens blomsterkrans.
I djupa kar Du drufvans blod skall prässa
Och cittran kalla dina barn till dans.
Då, frälsad sjelf, ur krigets hårda skiften
De fallnes skuggor brottsligt ej förglöm.
Till vården ila och kring Hjeltegriften
Ur fulla händer, offerliljor töm.

En dag skall skänka oljekrönta friden
Till jorden åter
Och ostörd glädje och den gyllne tiden
Som Barden gråter.

Kring lugna hyddor skola honungsbäckar
I dalen kryssa,
Och frid och oskuld under rosenhäckar
Hvarannan kyssa.

1813.

VI.

DYGDELÄRA.

Svage Yngling! tvekar du i val
Mellan jordens eller himlens fröjder,
Mellan nöjets stilla blomsterdal
Eller ärans stjernbeklädda höjder?

Utför villans gyllne Fé-slott står
Lustan kjusfull och till njutning kallar,
Rosor dofta i dess smorda hår
Och af kjusning marmorbarmen svallar.

»Vandrare i öcknen! se Dig om!»
Så hon sjunger till sin veka luta,
»Moln sig höja. I min boning kom
Fröjd och stillhet i dess famn att njuta.

Där vid flöjters och vid harpors ljud
Glädjens rosenröda Tärnor dansa,
Blomsterkrönte och i florets skrud,
Gyllne kalkar silfverborden kransa.

Snart kring etern brusar regnets flod,
Hesa stormar klippans tallar skaka,
Blixtar flamma, målade i blod,
Och i rymden dofva åskor braka.

I min boning undan vädrens larm
Hasta, Yngling! att pokalen fatta
Och vid Flickans himlaljufva barm
Tvinga lifvet att Dig sällhet skatta.»

Väl, o Yngling! följ dess kjusningsröst,
Blomsterbojan fjättre dina händer
Ruse nöjets söta gift Ditt bröst
Sent med ånger Du tillbaka vänder.

Löjets yra sommarfoglar dö,
Glädjens friska purpurrosor falla.
Snart, då hjässan höljs af tidens snö,
Skall din suck dem fåfängt återkalla.

Evig trollkonst fjärmar hoppets mål
Glädtig himmel snart i moln sig döljer,
Tårar fylla nöjets tömda bål
Och på brudnatt ryslig dödsnatt följer.

Himmelskt skallar Dygdens varningsljud.
Stolt hon blickar ur sin helgonkrona,
Snöhvit oskuld väfver hennes skrud,
Andestämmor ifrån harpan tona.

Tillbed, Yngling! i den högas glans,
Glöm för henne Lustans fagra tärnor
Och för nöjets korta blomsterkrans
Välj en evig krans af ryktets stjernor.

GUSTAF WASA så har återställt
Svithiods himmel gyllne frihetssolen,
Så från Lützens blodbegjutna fällt
GUSTAF ADOLF rycktes öfver polen.

CARL den Tolfte så i Odens sal
Uti evig ungdomsära prålar,
Så CARL JOHAN skall i deras tal
Rosenläppig suga Sköldmöns skålar.

Manhems Skalder! sjungen hans beröm!
På hans altar tänden offerbranden,
Se, han framgår som Egyptens ström,
Öfversvämmar och besällar landen.

Likberg trampas af hans segerfot,
Hämndens ängel framför honom sväfvar,
Jorden fröjdas och med bleknadt hot
Korsikanska röfvardrotten bäfvar.

Sjungen, Skalder! Lik en tonfull svan,
Trånande i flodens hvass, jag klagar
Att ej äran lagerstrött min ban
Och att fåfängt tändes mina dagar.

VII.

KRIGSSÅNG.

Mål för driften af en renad håg,
Mål som mödan endast hinna lärde,
Skönsta segerrof på lifvets tåg,
Öfver guldets och demantens värde!
Änglarena Skönhet! Dig, o Dygd!
Älskar Ynglingen i Sveas bygd.

Hell Er, ädle! som vid Dygdens bud
Villigt trotsen plågorna och Döden!
Hell Er, ädle! som i lagerskrud
Vid dess altar festligt offerblöden!
Evigt skiner sårens purpurglans
Marterkronan blir en helgonkrans.

Hell Dig, Jätte som på skyberg går!
Ej med grusets dina flammor blandas.
Polens stjärnor kransa ju ditt hår,
Blåa eterns änglaluft Du andas.
Hell Dig, hell Dig! vid din segerfot
Ödets åskor ryta fåfängt hot.

Kämpa, Yngling! Äran blir din lön.
Dygdens törnstig till dess praktslott leder.

Ila, ila! Bruden är så skön,
Rosigt läger hon sin brudgum reder.
Upp, att rusas vid Gudinnans barm!
Upp, att slumra på Gudinnans arm!

Frukta nöjets smilande försåt.
Glädjens stunder fly på ljungeldsvingar.
Harpans toner byta sig i gråt
Och i liktåg dansens yra ringar.
Quar står törnet när dess rosor fly —
Äran ensam evig är och ny.

O! hvad kjusning att på lifvets rand
Trottsigt sväfva under ärans fanor!
Hjärtat minnes då sitt fosterland,
Mins från himlen sina ärfda anor,
Och bland morden, vid trumpetens ljud,
Viges Hjelten till en väldig Gud.

Ljungen, Svenskar! i CARL JOHANS spår
Upp till ärans stjärnbeströdda himmel!
Ljungen, ljungen! Öfver likberg går
Hjeltens bana. — Långt från krigets hvimmel,
Jag af Sångmön förd i trollband är
Och för svärdet klagolutan bär.

1813

VIII.

HYMN.

Ödets höge Regent, Jordens och himmelens!
Kring hvars strålande thron, krönte af glorian
Och i blomstrande skönhet
Myriader af helgon stå!

Dig i sorgernas natt brinner min rökelse,
Dig ur törnenas dal söker mitt tårade
Ögas döende blickar,
Dig mitt flammande hjärtas suck.

Mäktig är Du och god. Tolka ej morgonens
Gyllne Solar Ditt lof? Skapare! blicka ej
Från den nattliga polen
Milda stjernor till Jorden ned?

Ack! din gifvande hand sådde, o Fader! kring
Vårens skiftande fält glödande rosor och
Nardusångande liljor,
Krönte hösten med drufvors guld.

Västans smekande vind, sommarns balsamiska
Anda, himmelens ljus, foglarnes samljud och
Källans tonande vågor,
Allt förkunnar hur god Du är.

Aldrig glömma Du kan, Herre! Din skapelse
Ej att sucka och dö födde Du människan.
Nej i sällare verldar
Blomstrar kronan för Dygdens hopp.

Mig i ungdomens brand lockade njutningens
Rosenkransade bål, lockade åran, i
Magiskt bländande skimmer.
Ja, men Himlen för mig beslöt.

Pris Dess vilja dock ske! Vägen till stjärnorna
Genom mörker och qual mig han beteknade.
Genom striderna vägen
Till den eviga fridens hem.

1814

IX

VÄLLUSTENS FÖRAKT.

Canzone.

O Yngling! rys att smaka
De blomsterkrönta skålar,
Som Lustans Fé med listig hand dig racker!
Begäret håll tillbaka!
Den purpursaft, där prålar,
Förnuftets stråle i ditt hjärta släcker.
Snart ryslig natt betäcker
Den häpna Andens öga!

Till afgrundsbrädden drifven,
Du klagar, öfvergifven,
Och tordönsstämmor svara från det höga.
O, darra! evigt dödde
Den gudaeld, som än i stoftet glödde.

Må andra lifvets fröjder
I skummande pokalen
Med ifver söka, — i Ditt Tempel, Fröja.
På bergens fria höjder,
I stilla blomsterdalen
Åt Alltets skönhet vill jag mig förnöja,
Se Dagens Brud sig höja,
Med gullröd prakt, ur vågen,
Se gyllne skyar simma
Kring azurns fällt och glimma
I skiftad glans den rika himlabågen,
Vill höra lärkan quittra
Af fröjd — och källan slå sin dofva zittra.

Då Nattens Måne thronar
I bleka stjernehären
Och Karlavagnen rullar, tyst, kring Norden,
Då näktergalen tonar
De eviga begären,
Som aldrig, aldrig, fyllnad nå på Jorden,
En ängel dessa orden
Då hviskar i mitt öra:
»Håll obesmittad Bruden!
»I hvita andeskruden

»Hon snart skall möte med sin brudgum göra,
»Och, lyft från Jordens dalar,
»Sitt intåg hålla i hans blåa salar.

O, fjärran öfver gruset
Den helga staden prålar —
Han ler i hoppet, lik en dag, som randas —
Där öfvervanskligt ljuset
Från pärltak återstrålar
Och himmelsk vårluft öfver nejden andas,
Där gullpalatsen blandas
Med skumma cederparker,
Där änglaharpor klinga,
Och silfverklockor ringa
Till bords med Jovas fromma patriarker,
Och lifsens strömmar flyta
Och ambravindar krusa deras yta.

Här evigt den sig gläder
Som ej på Jorden trälar,
I svarta brott ej fläckar sina händer.
I ljusa högtidskläder,
De trognas syskonsjälar
Gå, hand i hand, på Evighetens stränder.
O! dit i glädjens länder,
Min ande ock skall ila,
I lifvets bad förskönas,
Med himlarosor krönas
Och säll i Edens cederskuggor hvila.
Han under pröfningsåren
Ju följde oskuld och Natur i spåren.

1814

X.

CHRISTI FÖDELSENATT.

Andelig Romans.

Till jorden sjönk den lugna aftonstunden,
Huldt glänste stjärnans blick,
Och klara Månan öfver cederlunden
I stilla fägring gick.

I fikonlöfven ej en vindfläkt susar
Och molnfri himlen ler.
Ej vädrets anda vattnets spegel krusar,
Som himlen återter.

Af kjusning skogens näktergalar tiga
Och allt är ljuflig fred.
Ur molnen vallmokrönta drömmar stiga,
I stadens hyddor ned.

Men, ner i dalen tvänne Herdar dröja
I vakor vid sin hjord.
Ej flöjtens quitter de till täflan höja,
De tala ej ett ord.

En silfverklarhet, renare än Solen,
Då hastigt kring dem ler,
Och öfverströmmar stjärnbeströdda polen,
Och Månen syns ej mer.

En himmelsk ungdom öfver Jorden sväfvar,
I morgonrodnans skrud.
Så deras sång i stilla luften bäfvar,
Vid gälla harpors ljud.

Pris vare Jova! Ur sin höga boning
Af oförvanskligt ljus,
Hans öga blickat räddande försoning
Till Jordens låga grus.

Den helga timman slog i himlens salar
Och fyldt är Jordens hopp,
Och öfver hennes nattbetäckta dalar
Går nådens vårsol opp.

Ty Gudasonen, mänskan att besälla
Sig mänskan iklädt har.
I natt en jungfru, ren som ljusets källa,
Åt Jorden honom bar.

Hans segerfot skall ormens hufvud krossa,
Han syndens tryckta slaf
Med segerarmar skall ur bojan lossa
Och bryta dödens glaf.

Till himlen evigt bönens rökverk stige
Från jordens låga strand!
Och brödrakärlek folken sammanvige
I sämjans rosenband!

Till Bethlehem I, Herdar, mågen ila,
Att se, i lindans skrud,
På låga strån, i modersfamnen hvila
Er Frälsare och Gud.

Så himlaskaran sina chörer höjde
Och, blixtrande, försvann.
Å nyo Månen öfver skogen dröjde
Och gyllne stjärnan brann.

Och herdeparet öfver blomsterängen
Till låga skjulet drog,
Där verldsförsonarn, på den gröna sängen,
Vid Modrens hjärta log.

De falla ned. Kring Gudasonen brinner
Högtidligt bönens gärd,
Och tårens pärla vid dess fötter rinner
Mot Ofirs sjufallt värd.

1813

XI.

SJUKLINGENS AFTONPSALM.

Den långa dagen nått sin ända,
Ur hafvet Månan, gullröd, går,
Azurens milda bloss sig tända
Och frid i jordens hyddor rår.

Allt sig förvandlar — blott min smärta
Ej skiften underkastad är.
Allt njuter hvilan — blott mitt hjärta
Af himlen fåfängt den begär.

Nu fläktar vinden svettens droppar
Af skördarn bort, i lindens hägn,
Nu lifvas rosens brända knoppar
I daggens tysta silfverrägn.
Den svett, ifrån min panna rinner,
Ej någon afton torkar af,
Och ingen droppe till mig hinner
Ur Alltets stora glädjehaf.

Från plogen nu man dragarn spänner,
På nytt, vid aftonklockans ljud,
Sig trälen fri och lycklig känner, —
Han flyr till sömnens milde Gud,
Och glömmer alla olycksöden,
I ljufva drömmars blomsterland,
Då, himmel, himmel! endast döden
Kan lossa mina träldomsband.

Ack! sömnens vallmo skall ej kransa
Den bädd, där plågans törne gror,
Och kring hvars kuddar spöken dansa,
Vid Månans sken och ufvars chor.
Om dvalan fängslar mina sinnen,
Mig fasan dock ej öfverger:
Blek, iskall, svept i hvita linnen,
Jag mig i kistan hvila ser.

Dock tröst en himmelsk Quinna skänker,
Som lugn vid jämrens läger står.
Mot korset hon sitt hufvud sänker
Och stjärnor brinna kring dess hår.
Hon lyfter stum den ljusa handen
Och ögat, dränkt i änglagråt,
Ur natten mot de blåa landen,
Dit hopp och kärlek följas åt.

Hur nattens stjärnor herrligt pråla
På azurhvalfvets dunkla grund!
Så äfven jag en dag skall stråla
I änglars skimrande förbund,
När uppenbar i molnens zoner,
Messias, vid basuners skri,
Har störtat ondskans gamla troner
Och ändat Dödens tyranni.

Då skola grafvens skumma häkten
Med rysligt dunder öppna sig,
Och alla tider, alla slägten
Församlas, Domare! kring Dig.
Som eterblossen fordom quällde
Ur Kaos' mörker, Herre! — så,
Befriade från dödens välde,
Ur natten helgonen nu gå.

Likt morgonsolen denne brinner
I ljusets nya himlakropp
Mild som en stjärna, denne rinner
Ur grafvens tysta dimmor opp.

Och Månans klarhet denne sprider,
När, en balsamisk sommarquäll,
Hon fram på molnfri himmel skrider
Och silfrar vatten, dal och fjäll.

Mig äfven skall en glans beskruda,
Som morgonrodnans ljuf och klar,
Och gyllne vingar silfverljuda
Där genom rymderna jag far.
Jag vandra skall i blomsterängar,
Vid lifvets böljande kristall,
Och harpan, från dess etersträngar,
Med segertoner brusa skall.

1815

XII.

LÄNGTAN EFTER DET HIMMELSKA.

När Månans förtrollande öga
Nedstirrar på tigande kojor,
När stjärnor bekransa det höga,
Och stillhet kring jordkretsen rår;
Då svingar den smäktande Anden,
Ur qualet af sinliga bojor,
Sig upp till de himmelska landen,
Och kjusningens fullhet där når.

På gyllne, balsamiska vingar
Än hänryckt kring etern han dansar,
I himmelska parker än klingar
På harpan sitt jublande mod.

Af himmelska rosor han binder
Sig alldrig förvissnande kransar,
Och speglar förklarade kinder
I lifvets krystalliska flod.

Hur saligt den frälsade andas,
Där, högt öfver Solar och stjärnor,
Hans stämma med Änglarnes blandas,
Som festligt kring thronerna stå.
Ej bägar-omblixtrade borden,
Ej löjet af blomstrande Tärnor,
Ej glimmande kronor till Jorden
Att vända hans blick mer förmå.

Med helgonens hvitklädda skara
Hvad sällhet däruppe att vandra!
Där breder ej lasten sin snara,
Där smilar ej lustans försåt.
Förtroliga andar där sluta
I glänsande armar hvarandra:
De tindrande ögon där gjuta
Blott glädjens och andaktens gråt.

Försvinnen, I töckniga stränder!
Ett quidande dårhus är verlden.
Jag längtar till sällare länder,
Till helgonens saliga chor.
O, rycktes jag fjärran ur gruset,
Från villorna, ondskan och flärden,
Dit opp, där i etern och ljuset
Den himmelska Kärleken bor!

1814

XIII.

TILL ÄRAN.

Gudinna, som thronar, i bländande glans,
På bergens åldriga topp,
Och vinkar, med glimmande stjärnors krans,
Den unga Täflaren opp!

Dig, Ära! mitt hjärta sitt offer bär,
Vid harpans väldiga röst.
Hur brann Din låga ej, ren och skär,
I gossens eldiga bröst!

När ensliga Månen till Jorden gjöt
Ur vintermolnen sin blick,
På knarrande snöfällt i skogarnes sköt,
Om Dig, han, drömmande gick.

Och svajande fanor i drömmen såg
Och mäktiga härars gång.
Såg blodet hvälfva sin frusande våg
Vid styckens döfvande sång.

Hell honom, Gudinna! som Du förtror
Din kärleks eteriska fröjd!
Så fri och lycklig ej örnen bor
I fästets lysande höjd.

Må veklingen rusas af Tärnans blick,
Af drufvans skummande must,
Den girige ligge i drakeskick
Och skåde på guldet sin lust!

Hvad utan stolthet och fräjdadt namn
Är människolifvet väl?
En ros, som förblomstrar i öknens famn,
Ditt lif, du suckande träl!

Snart bleknar ungdomens mörka hår
Och skönhetens purpurkind,
Snart Lyckans Eden förhärjadt står
Af Ödets tyranniska vind.

Men evig är Äran. Ej dyster höst
Förtar dess blomstrande glans,
Ej bytes dess lockande silfverröst,
Ej vissnar dess glimmande krans.

Ej jag, Gudinna! skall, jublande, nå
Din stjärn-omglimmade höjd,
Ej jag skall segrande digna uppå
Ditt läger, rusig af fröjd.

Snart ser man ej längre mitt forna rum
I lifvets grönskande dal,
Snart dväljes min skugga, blek och stum,
I dödens nattliga sal.

Och ingen harpa, i vintrens quäll,
Mitt lof för ringarne slår,
Och ingen Flicka till Skaldens häll
Med offerblommorna går.

1814

XIV.

HÖGTIDSSÅNG.

Ej klinga längre i min hand
Må sorgediktens veka luta!
Ej mer vid aftonstjernans brand
Mitt hjerta veka suckar gjuta!
Hvem skulle, Svea! vid ditt väl
Ej egna plågor rättvist glömma?
Ej Hjeltens skål med hänryckt själ
Ur blixtrande pokalen tömma?

Må kjust af Svenska ärans glans
Hvart bröst för helig glädje bäfva
Och Thules mör i festlig dans
Med pärlbekrönta lockar sväfva!
Af rätter svigte alla bord,
Med ljumma vågor bålen svalle
Och slott och hydda i vår Nord
Af jubelrop och harpor skalle!

Hvem tolkar värdigt Ditt beröm
Du Frälsare, som kom från randen

Af Seinens tornbekrönta ström
Och trofast räckte Svea handen?
I jordens sensta tidehvarf
Förnyad stråla skall Din ära,
Och gråhårsmän till heligt arf
Carl Johans dyrkan barnen lära.

Mot Eiderns vågor Hämnarn gick
Från Leipzigs blodfördränkta slätter
Och hotet af hans ljungeldsblick
Förskräckte Cimbriens skygga ätter.
Han går sin trygga segerban —
Försvunne äro deras leder.
Så störtar öknens karavan
För Samums heta ilar neder.

Ånyo Svenska dundren gå,
Ånyo ryta Manhems lurar,
Och häpne Jutlands skaror stå
Och plötsligt falla deras murar.
Carl Johan med gigantiskt hot
Besegrar dvärgars ställda hinder
Och Dana störtar till hans fot
Med rifna hår och bleka kinder.

Där Oden rest en evig thron
Vid Lögarns friska silfverbölja,
Ren Svensk och Norrman, en Nation,
Med rökelser hvarannan följa.

Så länge dagar täljde bli
Och Nordens stjerna polen kröner
Skall Thules halfö, lugn och fri,
Omarma ärorika söner.

1814

XV.

CARL JOHAN.

Han föll, som af blixten förkrossad,
Den hotande Resen — och Jorden,
Ur bojornas smälek förlossad
Välsignar Heroërnas dygd.
Oliven Europa bekransar,
Och Kungarne, trötte af morden,
Aflägga sin blodade pansar
Och samlas i festsalens skygd.

Hvem röjer mitt öga bland dessa
Odödliga? — mångfaldig lager
Beskuggar hans lockiga hjessa
Och blickarne stråla hans själ.
I striden, som ljungelden gruflig,
Hans anblick med fasa betager —
I friden som maysolen ljuflig,
Han sprider förkjusning och väl.

»Carl Johan sig Halfguden kallar.
Den starke! — vidt famnar hans Snille,

Omätligt som verldshafvet svallar,
Omarmadt af stjernornas pol.»
Så ropa myriader i tjällen,
I Konungars lysande gille
Från dundrande Kalpe till fjällen
Bestrimmad af midnattens Sol.

Till järnets och frihetens länder
Kom åter, o Hjelte! — Än röka
Kring fjäll-landet tvedräktens bränder
Och Nore ej offrar med oss.
Än Skandiens trofasta ätter
Med längtande blickar dig söka
Som Seglarn i stormiga nätter
Den vakande nordstjernans bloss.

Kom åter — Din kosa bevinga! —
Kom, jula i eviga fester
Med Svea, som, trygg af din klinga,
Med stolthet Dig kallar för sin.
Kom åter — som Åskguden slungar
Sin blixt ifrån Öster till Vester,
Som Örnen ur skyarne ljungar, —
Kom, Segrare! skåda och vinn!

Som lärkor mot vårsolen trängta,
Som efter sin maka den unga,
Den ensliga Bruden — så trängta
Ock Skandiens barn efter Dig.

Din åsyn allena hugsvalar
De sörjande. — Dig vi besjunga
I fridens hesperiska dalar,
Dig följa vi kjuste i krig.

1814

XVI.

ÖFVER H. K. H. KRONPRINSENS, NUVARANDE KONUNGENS HEMKOMST, EFTER FÄLTTÅGET I TYSKLAND, ÅR 1814.

Triumf, o Svea, sjung!
Omarmar ej Din Kung
Sin dyre Son?
Du sjelf din Frälsare?
Må högtidseldar le,
Kanoner fröjden te
Med festligt dån!

O Segerhjelte! hell,
På tallbekrönta fjäll,
I bergig Nord!
Din arm i helga krig
Gigantiskt lyfte sig
Och tacksamt ärar Dig
En frälsad Jord.

O hell, från Seinens strand,
Till Odens helga land
De frias tjäll!
I krigisk segerprakt
Går Sveas kämpamakt
Kring fanorna i vakt
Kring charen, — hell!

I ärorika tåg
De öfver Elbens våg
Med hämnarn gått.
Den stolta Rhein också
De skådat, klar och blå,
Kring drufvokullar gå,
Kring marmorslott.

Till Nordisk bardalek
De trängta nu — för vek
Är Söderns strid.
Förrn Thule lugnad är,
O järnbeklädda här!
Ej hvilan Du begär,
Ej sömnens frid.

Än modren sakna skall
Sin älskling, — viggars fall
Han trotsar, blind —
Och ingen mirt än får
Bekransa Flickans hår,
Än rinna skall dess tår
På månblek kind.

O Hjelte! för oss an!
Den väg Ditt snille fann
Till segern bär.
Hur skönt att fjällens snö
Med blodets rosor strö!
Att i din åsyn dö
Vår himmel är.

1814

XVII.

ÖFVER SLAGET VID WATERLOO.

Upp, Hjeltar! den heliga kampen att strida,
Att döpa den syndiga jorden i blod!*
I bojor Lutetia åter må quida
Och grumla med gråt sin kristallblanka flod.
Vittorias hjelte till segern Er kallar.
En hämnande Gud,
Han glimmar i slagtningens hotande skrud.
Se, blodfanan svallar!
Hör, dödens basun med förskräckande ljud
Kring rymderna skallar!

Och mordängeln sväfvar från himmelen neder
Med glödande kinder och sväfvande hår.
Kring Galliens slätter sig dödstystnad breder
Och blek som en vålnad Förtryckaren står.

* Allusion till Napoleons verkliga eller föregifna yttrande: »Verlden måste döpas i blod för att försona sina synder.»

I spetsen för Brittiska kämparnes leder,
Med flammande svärdet, se härjaren går
Och ljungar och slår.

Fåfängt mot Wellington åskorna ryta.
Mäktigt i stormen skallar hans röst
Och slaktningens vågor mot Hjeltens bröst
Som hafvets mot hällen sig dånande bryta.
Europa, o Hjelte! sitt offer Dig bringar
Albion nämner med stolthet ditt namn
Och Sonen af Fingal i skyarnes famn
Ättlingens ära på eldsharpan klingar.

Snart åskorna tiga,
Gulltiden kröner jordens hopp
Och rökelser stiga
Tacksamt mot Gudarnes boning opp.
Gyllene skördar vaggas af vinden,
Hjordarne leka i ostörd fred,
Och Oskulden sväfvar från himmelen ned,
Med liljor i håret och rosor på kinden.

1815

XVIII.

VÅRSÅNG.

På gyllene skyar å nyo Du kommer, o Vår!
Förbi äro molnen, förbi äro stormarnes dagar.
Se skördarne knoppas, se fruktträdet blommande står
Och turturn så ömt i de susande lundarne klagar.

Med kärlek på Jorden, från himlarnes eviga höjd,
Guds Dotter, den strålande Solen, nu fäster sitt öga.
I brudliga smycken Naturen sig kläder med fröjd
Och möter den kraft, som beströmmar dess sköt från det höga.

Nu lofsjunger skogen, nu ängarne blomstra och le,
Små Änglar i dälderna leka med fläktande vingar,
Ljuft lindarne susa och blommorna vällukter ge
Och frälsade Andarnes chorsång ur böljorna klingar.

Att kärlekens under, o Människa! fröjda din syn,
Med vördnad af dig den grönskande marken beträdes!
De himmelska flyttat till jordrunden neder ur skyn.
Jehova är sjelf i sitt heliga Tempel tillstädes.

I Templet, Profeter! med ångande rökelser gån
För honom, som är, som har varit, som evigt skall blifva,
Och följde af tusende röster Er gullharpa slån
Att genljud däraf de odödliga fjällarne gifva!

1817

XIX.

VERLDSFÖRAKT.

Helga, o Mänska! till Gudomens altar ditt hjerta,
Sök i den eviga himlen din krona, din skatt.
Trolös är jorden — dess välluster bytas i smärta,
Sommarn i vinter, det strålande ljuset i natt.

Tror du med lekarne, blomstrande hälsan och friden
Evigt få jula i lyckans förtrollade borg?
Bäfva! — snart för mot de skälfvande portarne Tiden
Härar af svarta bekymmer, af plågor och sorg.

Festliga harpor ej längre i salarne skalla,
Nöjena stiga ur dansen med fladdrande hår.
Brännande tårar i tömda pokalerna falla,
Plågornas vålnad bland tynande lamporna står.

Väggarne remna och Månen med vemodigt öga
In genom springorna tittar från midnattens sky.
Byggnaden svigtar på grunden och plötsligt de höga
Marmorkolonnerna falla med brakande gny.

Säg mig den jordiska sällhet, som icke är vorden
Skördad, o Bröder! af tidens förödande hand.
Rök äro nöjena — hell den, som redan på jorden
Äger i himlen sin boning, sitt fädernesland.

Sväfvar hans bräckliga julle på skyhöga vågor
Blundar hans öga i ljufliga drömmar ändå,
Trygg vid hyänernas tjut och vid thordönets lågor
Färdas han öknar — Serafer vid sidan ju gå.

Icke han bäfvar, fast slukade mörker opp Solen,
Urgamla bergen förgingos i rytande haf,
Stjernornas härar, som brinnande skurar från polen
Regnade neder, och verlden försjönk i sin graf.

Eviga hyddor, i trygghet för åskor och ilar,
Pilgrimmen uppta — därinne vid gullharpors röst
Abraham spisar med Änglar, och Lärjungen hvilar
Guldlockig hjessa vid Jesu förtroliga bröst.

1814

XX.

TILL DYGDEN.

O höga, änglarena Dygd!
En gång likväl i saligt skygd
Af Edens palmer skall jag finna
Dig, mitt begär, min själs Gudinna.

Jag sett Din bild. En gång Dig sjelf
Vid lifvets spegelklara elf
Min blick skall hälsa, ljuft betagen,
I skenet af den nya dagen.

Då skall en herrlig jubelsång,
Ej fjättrad mer af smärtans tvång,
Från mina rosenläppar ljuda
Och festligt hyllningen dig bjuda.

Som Månans ljuft Ditt anlet är.
Auroras purpurskrud Dig klär.
Kring kinden evigt blommar våren
Och stjernor kransa ambrahåren.

Med namnlös kärlek skådar Gud
På Dig, o alla själars Brud!
Hans sferer sjunga till din ära,
Och helgonen Dig offer bära.

Serafen stum af kjusning står
När öfver himlarne Du går.
Keruber sig till jorden böja
Vid fläkten af din ambraslöja.

Tills känslan i de högas bröst
Försmälter i melodisk röst
Och löser deras silfvertunga —
Då börja tusen harpor sjunga.

Då flamma rökverk till Dig opp.
Då sväfvar rena Jungfrurs tropp
I liljedrägt och månskenskransar
Omkring Din thron i offerdansar.

Men vi, som bo i Jordens grus,
Vi smäkta, qualde till ditt ljus,
Vi skåda med förmörkadt öga
Upp till ditt stjernpalats, Du höga!

Se, tänkarn vakar, kysk och mild,
Från hvarje jordisk glädje skild,
Vid lampans tysta midnattslågor —
Martyren trotsar död och plågor.

Föraktad, misskänd och förglömd,
I låga dalens skuggor gömd,
Går denne mödans teg att skära
Och skyr att lastens purpur bära.

Hvad lifvar dessas eldbegär?
Ej kronor dem belöna här.
Till Dig, o strålande Gudinna!
De ädles bröst af kärlek brinna.

En gång Du skall dem kransen ge —
En gång ditt helga anlete,
Det gudaglänsande, det ljusa,
Skall mäktigt deras hjertan kjusa.

O anderikets Drottning, hör!
En gång, en gång mig värdig gör
Att på Odödlighetens stränder
Ta segerns palm af dina händer.

1817

XXI.

NATURENS SON.

Lycksalig den, i samma tjäll,
Där han på vaggans läger hvilat,
Får dväljas i sin lefnadsquäll,
Förnöjd med timmarne, som ilat!
Den guldbegäret aldrig lagt
I qualet af en neslig boja
Och ärans glans och lyckans prakt
Ej bortryckt ur hans låga koja!

Hans hjerta känner ingen harm,
Ej brottsligt på Försynen klagar,
Där vid Naturens modersbarm
Han jollrar bort sin ungdoms dagar.
Som Man han barnets oskuld har,
Och, ljus och glädtig, ungdomsvåren
I Gubbens hjerta än är quar
När vintren silfverfärjar håren.

Med fjäriln, yrande och täck,
Med näktergalarne i parken,
Med rosorna på törnets häck
Och silfverliljorna på marken
Han skämtar glad, och inget gift
Den blomsterkrönta bägarn gömmer,
Som, ledd af hjertats fria drift,
Han ur Naturens händer tömmer.

Hans Eden ej förloradt är.
Vid bäckars sorl och foglars quäden
I himmelsk oskuld går han där,
Beskuggad af de gröna träden.
Han ej af kunskapsträdet än
Med djerfva händer frukten brutit
Och ur sin åsyn Skaparen
Det fromma barnet ej förskjutit.

Vid stjernors ljus, vid dagens lopp
Med Gud hans själ förtroligt talar
På trädbeväxta klippors topp,
I sommarns tysta blomsterdalar,
Och änglar vid hans sida gå
På berg, i skogar och kring slätter,
Och änglar kring hans läger stå
På vakt i stjernbesådda nätter.

När krigarn trotsar åskors hot
Och blodig öfver likfält ilar,
Han sträckt vid ekens spridda rot
På blommor trygg och sorgfri hvilar.
När sent i höstens mörka quäll
Mot storm och vågor seglarn strider,
Han drömmer makligt i sitt tjäll
Vid skenet som hans lampa sprider.

Så glad förbidar han den stund
Då dödens klockor honom kalla
Till Andars heliga förbund
Och kroppens nötta bojor falla.

Hur lycklig ur sin hamn af larf
Förskönad sväfvar han ur gruset
Till salighetens rika arf,
Till det ovanskeliga ljuset.

1814

XXII.

AFTON PSALM.

(Efter Claudius.)

Sin skugga natten målar,
Af gyllne stjernor prålar
Det mörkblå fästets grund.
Ur jorden dimman stiger,
I helig stillhet tiger
Det vida fält, den skumma lund.

Naturen är så rolig —
Hur stilla, hur förtrolig
Hon ler, i skymning klädd!
En kammar lik, hvarinne
Den tunga dagens minne
Vi slumra bort på hvilans bädd.

Se, Månen vänligt myser!
Till hälften blott han lyser
Och är dock rund och skön.

Ack! i vår blindhet fräcka,
Vi mången sanning gäcka
För det han undflyr ögats rön.

Vi stolta barn af gruset
Från helgelsen och ljuset
I öknar fjerran gå.
Vi mycket veta vilja
Och oss från målet skilja
Ju mer vi tänke målet nå.

O Herre! mot det höga
Oss vända lät vår öga
Med tillförsigt och ro!
På jorden re'n beskär oss
En strimma ljus, och lär oss
att älska, hoppas och att tro.

1816

XXIII.

TROSBEKÄNNELSE.

Jag tror på ett Förnuft, som vidt kring Alltet tänker,
Mer långt än luften når, än ljusets stråle blänker,
En Gud, som varit har, som är och blifva skall,
I trotts af verldars dom och solsystemers fall.
Det bloss oss dagen ger, de stjernor Natten kröna
Som gnistor utgå från hans ljus,
Och allt det ädla, allt det sköna
Af honom är en skänk åt Jordens låga grus.

Jag på en Kärlek tror, som från Olympens thröner
I tidens gryning steg till jordens mulna zoner,
Från verldens början re'n till offer utsedd var
Och mänskan till sin Brud för sekler kårat har.
Af Isis ömsom född och Venus och Maria
Hans gudom sväfvar kring oss än.
Från dödens våld han vill oss fria
Och till vårt fosterland mildt föra oss igen.

Jag tror en bildningsdrift som herrskar i Naturen
Kring jorden blommor sår och stjernor kring Azuren,
På själarne dock mäst sin allmakt plär bete
Och viger mänskans bröst till himlens altare.
Han tröstar och hugsvalar Bruden,
Han jordens rop till himlen för.
Ve den, som fräckt bespottar Guden,
Som blundar för hans glans och ej hans stämma hör.

Jag tror att ingen död min varelse kan ända,
Att detta hjertas lif skall evigt återvända,
O Kärlek, vid din röst, din milda andedrägt,
Som blomstren höja sig för vårens ljumma fläkt.
Jag på en samling tror af ljusets sälla Andar,
Jag tror att segrande en dag
Min Ande sig försonad blandar
Vid Skaparns helga thron i deras brödralag.

1818

XXIV.

NATT-TANKAR.

När skuggor jorden hölja,
När dagens buller dör,
Och blott af flodens bölja
Ett dunkelt brus jag hör,
Från bädden jag mig höjer
Och Zions harpa tar.
Ditt lof min själ förnöjer,
O Skapare och Far!

Och stjernorna, som tindra
I himlens blåa hus,
Och vågorna, som glindra
I Månans helga ljus,
Och asparne, som bäfva
Med sakta suckars ljud,
Och skuggorna, som sväfva, —
Allt prisar Dig, o Gud!

Och paradisiskt stänker
En glädjedagg min hy.
I själen Ro sig sänker
Och sorg och smärtor fly.
Likt regnbegjutna stänglar
Mitt hjerta lyfter sig
Och alla mörkrets Änglar
Förmå ej mer mot mig.

1818

XXV.

Den sälle, i hvars kyska bröst
Vestalisk ljusets kärlek brinner,
Som i det eviga sin tröst
Vid lifvets alla smärtor finner,
Ej verlden honom räcka kan,
Han ler åt dödarne och qualen.
I lejonkulor gästar han
Och tömmer oskadd giftpokalen.

Nyss då vid foten af ett berg,
Som hjessan, krönt af furor, gömde
I himlahvalfvets blåa färg,
Om Gud och helgonen jag drömde,
Bröt rasslande ur dunkla snar
En huggorm fram. Af gift han svällde.
Mer rysligt ej det monster var,
Som Delierns gyllne båga fällde.

I tusen ringlar böljade
Hans långa kropp på Jordens yta:
Omkring de öppna käftarne
Sågs gröna etterskummet flyta.
Re'n öfver mig hans gadd var sträckt.
Men Änglar Dygdens fjät bevaka.
Af ett osynligt svärd förskräckt
Han vände darrande tillbaka.

Om Libyens Solar bränna mig,
Om Polens isberg jag beträder,
Tungt flämtande på öknens stig,
Kring hafven vräkt af bistra väder,
Skall glansen dock af dina Bud,
O Fader! i min natt mig trösta
Och hjertats luta, stämd af Gud
All verldens missljud öfverrösta.

ANDRA BOKEN.

VISOR, ROMANSER OCH IDYLLER.

I.

SERENAD.

Dagen
Förlåter
De mörknande zoner.
Klagen
Då åter,
I smäktande toner!
Ljuft skake er röst
Min Olympias bröst.

Härligt
Azuren
Af eldar besjälas.
Kärligt
Naturen
Och natten förmälas.
Dock vakar din själ,
Du Olympias träl!

Häcken
Tycks sörja
Att Solen är gången.

Necken
Hörs börja
Den klagande sången.
Mer klagande gå
Mina toner ändå.

Dvalan
Kring lundar
Och ängar sig sprider.
Svalan
Hon blundar
Och turturn ej quider.
Dock quider din vän
Min Olympia! än.

Rusad
Af glansen
Ej fjärilen ilar
Kjusad
I dansen —
Hos Rosen han hvilar.
När hvilar jag varm
Vid Olympias barm?

Ljuder
Förgäfves
Ej cittran min smärta,
Sjuder
Och häfves
Ej fåfängt mitt hjerta,
Förkjusning och lif
Med en vink mig då gif!

Zonen
Med löje
Du lossar och tiger.
Thronen
För nöje
Och sömn Du bestiger.
Med daggiga hår
Ner i dalen jag står.

Månen
Beströmmar
Med silfverljus famnen.
Lånen,
I drömmar!
Af älskaren hamnen.
Till hjertat en stig.
Gån och bedjen för mig.

II.

FLODGUDEN.

I poppelskuggor, tätt vid flodens rand,
En Flicka satt vid middagssolens brand.
Zefiren smekte barmens nakna klot
Och silfvervågen kysste hennes fot.

Så underbart hon var till mods i dag.
Det lilla hjertat slog med ökta slag
Och tåren sakta ur dess öga rann
På kinden ned, som het och eldröd brann.

Men se ur böljan med ett stilla ljud
Af säf bekransad höjer sig en Gud.
Af skum ett bälte kring hans länder går
Och pärlor regna ur hans gröna hår.

Hans växt är ädel och hans panna klar,
Det blixtrar vällust ur hans ögonpar.
Nu talar Guden och hans silfverröst
Med ljufva känslor skakar Flickans bröst.

»Kom, sköna Flicka!» ropar han, »att bo
I mina riken, mina salars ro.
För hvarje tånad, som ditt hjerta tär
En salig lisa dig skall gifvas här.

Med vårens blommor länge nog Du lekt
Och ängens lam med fromma händer smekt.
De re'n försvunnit, dina barndomsdar —
Till högre fröjder nu Du mognat har.

Förgäfves skaptes ej din barm så rund,
Förgäfves blomstrar ej din rosenmund,
Är ömheten så läsbar i din blick,
Din kind så röd, så vällustfullt ditt skick.

Ack! månget under jag dig lära skall —
Kom ned till mig i grottor af kristall.
Af veka mossor grönskar bädden där
Och sådd med pärlor baldakinen är.

Här skall Du nöjd, vid silfverurnans ljud,
I mina armar slumra in, o Brud!
Af mina kyssar festligt väckas opp
Och herrska purpurklädd bland Nymfers tropp.»

Han teg, och Flickan mot Förförarn log.
En magisk kraft åt djupet henne drog.
Om Flickans höfter, yr och älskogsvarm,
Den sälla Guden lindade sin arm,

Och djupt i floden ryckte henne ner.
Ej Flickan binder ljufva kransar mer,
Ej smeker kärligt sina hvita lam
Och lätt i ringdans far kring almens stam.

III.

DET VARNANDE EXEMPLET.

Ren aftonens stjerna
På himmelen står:
En darrande Tärna
Ur hyddan går.

Tyst glimmar af tåren
Dess rosiga hy:
Ur kransarne håren
Kring skullrorna fly.

I nattliga stunden
Vid syrsornas sång,
Hon ställer åt lunden
Sin vacklande gång.

O Flicka! vänd åter
I moderligt tjäll!
Räds! evigt begråter
Du annars din quäll.

I tårar förvändas
Ju lekar och fröjd
Och sällheten ändas
I sällhetens höjd.

Men ack! Du försvinner
Bland ekarne re'n
Och Hesperus brinner
Med klarare sken.

Och Fullmånans kärliga
Anlete ser
Så mildt i de härliga
Parkerna ner.

Hans trollsilfver hoppar
Likt irrbloss i dans
På vågornas toppar
Med underbar glans.

Från susande krona
Från ormande ström
Hörs kärleken tona
Sin himmelska dröm,

Tills morgonen träder
På klippornas topp
I rosiga kläder
Ur vågorna opp,

Och släcker de strålande
Lampornas ljus
I Andarnes prålande,
Eviga hus.

Ack! åter den bäfvande
Flickan jag ser,
Ej kransen i sväfvande
Lockarne mer.

Af ånger betagen
I darrande skick
Hon gömmer för dagen
Sin tårade blick.

O! vakten Er, Tärnor,
Ur hyddan att gå,
När tindrande stjernor
På himmelen stå.

IV.

DIALOG.

»Älskade Vän!
Vakar Du än?
Hör Du min röst?
Skänk då ur fenstret en blick till min tröst.
Ute står älskarn i parken och skickar
Upp till din kammar försmäktande blickar.»

Sagtare då!
Kan Du förstå.
Solgudens ljus
Flyktade knappt, och än vakar vårt hus.
Mamma nyss handen till afsked mig räckte
Nyss Thestylis elden i köksspisen släckte.

»Aftonens tår
Badar mitt hår.
Kärlekens glöd
Fräter mitt hjerta och vållar min död.
Quällarne fåfängt Olympen förgylla —
Skall min förhoppning då aldrig sig fylla?»

Eviga tal
Om lågor och qual!
Säj hvad du vill!
Skynda! snart stänger jag fensterna till.

Häftigt i nattvinden flaxar min hufva.
Quällen är kulen — jag fruktar för snufva.

»Quällen är skön.
Dunkel och grön
Boklunden står.
Gullröd ur vågorna fullmånen går.
Liljorna dofta och foglarnes quäden
Lockande ljuda från bugande säden.»

Stjernornas här
Med glitter beklär
Himmelens rund —
Inne är midnattens sorgliga stund.
Vandra, o Herman! till hyddan tillbaka
Och kärlekens griller för hvilan försaka.

»Grufliga Mö!
Bjud mig att dö,
Bjud mig ej gå!
Segra jag måste i afton ändå.
Mins Du, o grymma! det löfte Du gifvit?
Må grafven mig sluka om narrad jag blifvit!»

Herman, o hör!
Grufligt Du stör
Oskuldens frid,
Väcker passionernas eviga strid.
Sömnen jag hittills hvar afton fått smaka —
Snart kommer väl tiden att sucka och vaka.

V.

MONOLOG.

(Rimes Couronnées.)

Ned från himlarunden Blunden
Far med vallmoquist i hand
Och med silfverstrålar målar
Nattens Konung haf och land.

Sofgemak är jorden vorden.
Djupt beherrskar tystnaden
Gatorna och torgen: Sorgen
Vakar blott och Kärleken.

Lampan i min kammar flammar:
På en vid och gästfri bädd,
Skuggad af gardiner, skiner
Strålen flämtande och rädd.

O, när får mitt öra höra
Älskarn lätt i trappan gå?
När, o tysta läger! äger
Du omarmande oss två?

Klockan slår i tornet: hornet
Repar opp dess hemska slag.
Ängsligt räknar Bruden ljuden.
»Midnatt re'n och ensam jag!»

Våldsamt hjertat svallar — Skallar
Nöjets klockslag icke snart?
O! hvad qual mig sårar! Tårar
Fukta kinden underbart.

Hänger ej på stolen kjolen?
Fängslar shawlen väl min barm?
Ack! i slummerskruden Bruden
Sträcker fåfängt dock sin arm.

Hvar kan älskarn vara? Svara,
Nattens älskogsbleka ljus!
Månn' han mig förskjuter? njuter
Med en annan känslans rus?

Nej, han kommer. Hjertat smärtadt
Länge af begärets ve
Lämna vill mitt sköte, möte
Göra med den kommande.

Bort, o sorg och smärta! Hjerta
Käns mot hjerta hänryckt slå.
Fritt må lampan slockna! Tjockna,
Skymning! kring de sälla två.

VI.

ANNA.

Lilla Anna i sitt fenster står.
Svala väder hennes kind förfriska,
Fläkta vänligt hennes långa hår
Och förtroligt hviska:
»Kom, o Flicka! kärlek, vår och hopp
Ute herrska. Kom, o sköna Flicka!
Träden blomma, alla rosor spricka
Ur sin knopp.»

Dagens bloss sitt varma middagssken
Öfver lundar, öfver ängar gjuter.
Anna träder utom hyddan re'n.
Vårens prakt hon njuter.
Bäcken sjunger i sin blomsterdal:
»Kom, o Flicka! mellan gröna kullar,
Under lindar jag i gullsand rullar,
Tyst och sval.»

Anna vandrar. Månget skuggrikt träd
Öfver henne ljuft sin krona hvälfver.
Purpurblomman, lockande och späd,
Vid dess fötter skälfver.
Hviskar sakta: »Stanna, sköna Mö!
En minut allena värdes stanna.
Bryt mig, bryt mig! På din barm, o Anna!
Vill jag dö.»

Anna lyssnar och till blomman ned
Att den bryta leende sig böjer,
Då en huggorm, hväsande och vred,
Sig ur gräset höjer.
Anna dignar. Flydd är kindens glöd.
Lifvets värma hennes kind förlåter.
Lunden sörjer, mulnad himlen gråter
Hennes död.

VII.

FÅNGEN.

Fången, på sin låga bädd,
Låg i häktets hvalf:
Nattens Måne, blek och rädd,
Mellan stormmoln skalf.

Knarrande för vädrens lek
Tornets flagga ljöd.
Ugglan i en hålig ek
Sjöng om qual och död.

Fången glömde allt sitt ve.
Löst ur sina band,
Han i drömmen vandrade
Genom blomsterland.

Foglarne från hvarje häck
Hördes quittra där.
Mellan liljor dalens bäck
Löpte, blå och skär.

Rankorne af klasars mängd
Tyngdes vänligt ned.
Rosen kring den stilla ängd
Himmelsk vällukt spred.

Vännen med en fylld pokal
Mildt i skuggan log.
Älskarinnan i en dal
Glad sin luta slog.

Men af tunga riglars gny
Fången snart blef väckt.
Ljus var redan Österns sky,
Månens lampa släckt.

Och han fördes till sitt mål,
Böjde hjessan ned
För den lyfta bilans stål,
Drömde aldrig mer.

Arma fångar äro vi
Här på verldens Ö.
Drömma städs att sälle bli
Vakna opp och dö.

VIII.

DEN SVARTSJUKE.

(Idén ur en Tysk Folkvisa.)

Ren dag och färgor tyst försvunno,
Det mörknade, blef natt.
På fästet klara stjernor brunno
Och Månen lyste matt.
Till Agnes kom en Ryttare.
Det hennes Vilhelm var.

»Välkommen, Vilhelm! bind din fåle
Vid höga linden där
Och dröj i Månans bleka stråle
Hos mig på bänken här.
Jag haft så ledsamt efter dig.
Kom, muntra mig en stund.»

»Jag har ej ro att länge töfva,
Ej skämta jag förmår,
Ty sorger grymt min själ bedröfva,
Och hemskt mitt hjerta slår.
O Agnes, Agnes! det är Du,
Som dessa qual mig gör.»

En dolk i Månans strimma blänker.
O ve! med lyftad arm

Den grymma älskarn honom sänker
I Flickans sköna barm.
Ur såret frusar hennes blod
Och stänker Vilhelm ned.

Till jorden sjunker nu den arma
Och ropar i sin nöd:
»O Herre Jesu! dig förbarma!
Det är en bitter död.»
Så bleknar hennes rosenmund
Så flyktar hennes själ.

En dyrbar gullring Vilhelm tager
Af bleka fästemön,
Och med en blodig tår den tvager
Och kastar den i sjön.
»Nu har jag ingen Agnes mer,
Nu är min Agnes död.»

Slikt händer när en älskarinna
Kan trolöst älska två,
Ty falskheten sin lön skall finna,
Hur den sig akta må.
O Flickor! älsken ej en man
Med halfva hjertat blott.

IX.

ABELARD OCH HELOISA.

Växelsång.
(Efter de la Motte Fouqué.)

1.

Öfver dälder, öfver vallar
Quällen sina rosor strör.
En man Heloisa kallar
Men i klostrets park hon dör.
Henne grymma
Murar skymma —
Ej hon fägnar vandrarn mer.
Kan ej flyga
Måste smyga
Trånande till jorden ner.

2.

Ljufligt spelar näktergalen,
Stjernan tändes, mild och klar,
Aftonskuggor hölja dalen —
Ack! det tiden förr ju var.
Fly, o Minne,
Nunnans sinne!
Klostrets hemska klockor gå.
Lyran tiger,
Dödssång stiger
Ensamt nu mot himlens blå.

1.

Heloisa! kom att vira
Kransar åt din hjessa än.

2.

Kom, o Abelard! att fira
Våren, hoppet, kärleken.

1. 2.

Nej den låga
Jordens plåga
Jordens vällust ej oss rör.
Ett af smärta
Krossadt hjerta
Till de lefvande ej hör.

2.

Ljud från skogens kronor bäfva —
Suckar, Abelard, ditt bröst.

1.

Toner öfver hafvet sväfva —
Är det Heloisas röst?

1. 2.

Nej! i dalen
Näktergalen
Afskedsdrill åt våren slår.
Tårar, quällen!
I och cellen
Ensamt läka hjertats sår.

X.

TALISMANEN.

»O Clara, Clara! långt från dig
Jag tågar bort i blodigt krig.

Tag denna ringen, ömma vän,
Och svär att troget gömma den.

Du ser i ringen en rubin,
Som blodet röd, som drufvans vin.

Så länge stenen än är röd
Din Fredrik lider ingen nöd.

Men när Du honom hvitna ser
Då andas ej din Fredrik mer.»

Han for. Sin kammar jungfrun slöt,
Sjönk på sin bädd och tårar gjöt.

Ren hade året gått förbi.
Ej Clara ville tröstad bli.

»O Dotter! hvarför sörja så?
Tag krans och högtidskläder på.

Din Fredrik kommer väl igen.
Rubinen har ej bleknat än.

I afton komma gäster hit.
Gack nu att pryda dig med flit.»

Och Clara fram till spegeln går.
Hon virar blommor i sitt hår.

En klädning skimrande, likt snön,
Omböljar lätt den ädla mön.

Ren salen full af gäster var,
I taket kronan brann så klar.

Af harpa, flöjter och cymbal
Genljudade den höga sal.

Och dansen re'n begynte gå
Och Claras bröst att högre slå.

Förföriskt skön som Kärleken
Till henne kom en ungersven.

»O Jungfru! blott en dans med Er!
Jag dansar annars icke mer.»

Af harpa, flöjter och cymbal
Genljudade den höga sal.

Och skön som Astrilds väna Mor
Steg Clara upp i dansens chor.

Dess Yngling log. Med känslig brand
Han tryckte hennes mjuka hand.

Musiken teg, och Flickan såg
På ringen ned med sorglös håg.

Flydd var rubinens rosenglöd.
Till golfvet nedsjönk Clara död.

XI.

SKYDDSÄNGELN.

Sjungande, förnöjd och säll,
Herman kom en sommarquäll
Till sin hembygd åter.
Tänkte: »snart jag ser min Mor
Där i hyddans lugn hon bor
Och sin Herman gråter.»

Tänkte: »snart jag ser igen
Dig mitt hjertas ömma vän —
Snart, i hänryckt möte,
Jag din tår vill kyssa bort,
Slumra fridsamt innan kort
I ditt hulda sköte.»

Högt af längtan sjöd hans blod.
Re'n vid Modrens tjäll han stod
Och vid låsen rörde.
Mäktigt klappade hans bröst,
Då sitt namn med hålig röst
Doft han hviskas hörde.

Herman såg sig om, och se!
Dyster, blek och sörjande,
Stod hans trogna flicka.
Bytt i grafdok var dess krans,
Och ett öga utan glans
Sågs ur tåren blicka.

»Herman,» sade hon, »farväl!
Domarn ropar nu min själ —
Smädom ej hans lagar.
Grafven lämnar ej sitt rof,
Tack för alla ömhetsprof,
Alla glada dagar.

De juveler, som Du bär,
Herman! i din ficka där
Skola mig ej kröna.
Inga spännen åt min arm!
Inga pärlor att min barm
Att mitt hår försköna!

Länge se'n man bort mig bar,
Länge se'n jag bäddad var

I den svarta mullen.
Gräset växer på min graf
Men ej själen fångslas af
Bräderna och kullen.

Ack! med rädda böneljud
Bad jag gråtande till Gud
Att på hafvets bölja
Att i ödemarkers famn
Till din resas trygga hamn
Troget dig få följa.

Min blef denna sälla lott —
Re'n ett år min Ande gått
Stadigt vid din sida.
Mången varning jag dig gaf
Böjde mången fara af,
Skänkte kraft att lida.

Nu farväl, o ömma vän!
Mäktigt ropar Domaren,
Himlens klockor ringa.»
Långsamt såg man natten fly,
Dagen re'n begynte gry,
Lärkans röst att klinga.

Modren ut ur hyddan gick —
Hvarför öppna hennes blick,

Gyllne morgontimma?
Herman död vid tröskeln låg,
Dock på kinden öm man såg
Tårens pärla glimma.

XII.

MATHILDA.

Med tårfullt öga
Ifrån det höga
Det öppna fenstret Mathilda såg
Bedröfvad bort öfver hafvets våg.
När dagen grydde,
När dagen flydde,
I Solens strålar, i stjernprydd natt,
Hon tyst och sorgsen i fenstret satt.

Mot himlaranden,
Mot fjerran landen
Hon sträckte ögats och själens blick,
Men ej sin Ludvik hon återfick.
Ack! mången flagga
Sågs hafvet vagga,
Ack! mången snäcka i hamnen lopp
Men Ludvik steg ej på bryggan opp.

Och långsamt dödde
Den ros, som glödde

På jungfrukinden, så mild och skön.
En graf blef trohetens enda lön.
Och klockor rördes
Och Flickan fördes
Till kyrkogården på svartklädd bår.
Men ro i mullen dess stoft ej får.

Hvar gång då Natten
Kring jord och vatten
Sitt däfna töckniga flor har sträckt,
Då blir till vandring Mathilda väckt —
Hör! dörren knarrar.
Se! hvitklädd darrar
Mathildas skugga igenom den.
I fenstret ställer sig Flickan än.

Åt hafvet ser hon,
Än hoppfullt ler hon
Än tyst hon gråter och suckens röst
Framsväfvar doft ur dess tomma bröst.
Vid stjernors glitter
Hon stum där sitter,
Tills hanen sjunger på nytt i byn
Och strålen leker på morgonskyn.

XIII.

SKRIDSKOFARTEN.

Sann Berättelse.

Klädd i vintrens liljeskrud
Jorden ler mot Dagens Gud.
Himlen myser, klar och blå.
Nakne Hildurs lindar stå.
Från sin frostbeklädda gren
Hälsar sparfven Solens sken,
Och i bojor af kristall
Glimma haf och vattenfall.

Hildur i sitt lugna rum
Sitter väntande och stum,
Nystar vid Kaminens brand
Purpurträ med snöhvit hand.
Ängslan i dess hjerta rår.
Ofta hon till fenstret går,
Andas från dess rutor bort
Frostens blommor innan kort,
Ser med oro i sin håg
Öfver insjöns frusna våg,
Kan ej lära sig förstå
Hvarför Albert dröjer så.

Dock, o Sällhet! nu hon ler.
Glädjen i dess blick sig ter.

O! dess älskling kommer re'n,
Lätt som morgonstrålens sken,
Som en pil från bågen snar
Öfver sjöarne han far.
Se! han nalkas till sitt mål,
Ty med vingar utaf stål
Har han fötterna beklädt.
Se hur vig och skön och lätt,
Se hur glad han kommer där!
Se hur lekande han skär
I Kristallen Flickans namn,
Ilar mot dess öppna famn!

Re'n han blickar, full af hopp,
Till det höga fenstret opp.
Vaken vaken han ej ser —
Gudar! ack, förbarmen Er!
Fåfängt! ner i afgrunden
Hjelplös störtar älskaren.

Hildur klaga vill. Ett skri
Kan dess smärta icke bli.
Rysligt vill hon smäda Gud,
Men hon får ej fram ett ljud.
Modern ropar: »Hildur, kom!»
Hildur bryr sig ej därom.
Modern in i rummet går,
Ropar: »Hildur!» Hildur står
Vid det höga fenstret quar,
Ger sin Moder ej ett svar.

Harmsen närmar Modern sig:
»Flicka! säg, hvad fattas dig?»
Intet svar. Där Hildur stod
Står hon än med stelnadt blod,
Krossadt hjerta, flyktad själ,
Död för smärtor och för väl.
Än i svarta vaken ner
Hennes brustna öga ser.

XIV.

DET FÖRFÄRLIGA BRÖLLOPPET.

Romans.

En sorglig visa vill jag sjunga
Om Riddar Asmund och hans Brud.
O, lären tidigt Er, I unga!
Att tillbe och att frukta Gud.
Om han ej brölloppsfacklan tänder
Er fröjd i jämmer sig förvänder.

Fru Agnes bort i Schwaben bodde,
En ädel Enka, mild och from.
Man öfverallt lycksalig trodde
Och afundsvärd dess ålderdom —
Med rikdom henne Gud benådat,
Men ingen än ens inre skådat.

En Dotter hon i lifvet ägde,
Som Fröken Bertha kallad var,
Dess fägring allas öfvervägde,
För landets Mör hon kronan bar.
Så ser man Rosen skönast vara
Bland tusen fagra blommors skara.

»Rank var dess växt, som unga lindens,»
Som Neckens harpa ljuf dess sång,
Lätt hennes dans som västanvindens
Och stolt som krigarns hennes gång.
Täckt flöt dess hår i gyllne vågor,
Skönt brann dess kind af purpurlågor.

Men af Naturen dock ett hjerta
Som marmorn känslolöst hon fått.
Ej rörde henne likars smärta,
Ej vällusten att göra godt.
Med hårdhet alla hon bemötte,
Om Modrens grå hår knappt hon skötte.

När andra fromt i mässan gingo
Tapeter Bertha virkade
Och sällan hennes Tärnor fingo
Åt Gud en stund till offer ge.
För Prestens tal hon slöt sitt öra
Och ville ingen varning höra.

Mångtornadt sig ett fäste höjde
Mot skyarne i samma nejd,
Där bjudande Herr Asmund dröjde
Så ofta han ej var i fejd.
Ung, rik och frejdad af idrotter,
Men lik i ondska Agnes' dotter.

Så hårdt han sina Bönder tryckte —
Döf för de Faderlösas rop,
Från Enkorna han gudlöst ryckte
Den sista skärf de sparat hop.
Ej qualets tårar honom rörde,
Kallsinnigt nödens bön han hörde.

Själf frossande han bägarn tömde:
Vid harpors ljud och frillors sång
Han Gud och evighet förglömde —
I blodig härnad mången gång
Han gräsligt våld i landet öfvat
Och Prester dräpt och kyrkor röfvat.

En långlig ofrid mellan huset
Af hvilket Asmund framfödd var
Och det som gett åt Bertha ljuset
Ägt rum från gråa forntidsdar.
Det hat sig mellan husen rotat
På helig arfskapsrätt var fotadt.

Vid en tornering sig dock hände
Att Riddar Asmund Bertha såg.
Straxt kärleken försåtligt tände
Med vilda flammor upp hans håg,
Ty sympati och kärlek alla
Härnere, ond som god, befalla.

Ej blott han rönte älskogssmärta,
Han girigt längtade också
Med Berthas hand, med Berthas hjerta
Dess skatter och dess borg att få.
Ej våldsamt kunde han med vapen,
Med godo ej för ovänskapen.

Men äfven Berthas hjerta kände
För Asmund lika ömma slag
Och till sin fromma Moder vände
Hon sig med dessa ord en dag:
»Af kärlek är mitt hjerta såradt.
En man jag redan åt mig korat.

Jag för den tappre Asmund flammar,
Han brinner lika ömt för mig.
Rik, från ett ädelt hus han stammar
Och fräjdad är i månget krig.
För honom blott, för ingen annan
Med brölloppskrans jag smyckar pannan.»

När Modren hörde dessa orden
Af djupa qual dess hjerta sved,
Hon suckade och stum till jorden
Det våta ögat sänkte ned.
Till slut, som uppväckt ur en dvala,
Begynte hon till dottern tala:

»Mitt barn! Du till fördärfvet hastar,
Du af din vreda stjerna drifs.
Du i ett afgrundsdjup dig kastar
Ur hvilket ingen räddning gifs.
Du Asmund ej till man kan äga.
Nej, nej! därtill de döde säga.

Stamfadren till det hus dig födde
Med Asmunds Stamfar ovän var.
Det grymma hat, hvaraf han glödde
I sjelfva döden lefde quar.
Kort innan än han uppgaf Anden
Han tog sin äldsta Son vid handen.

Och honom nödgade att svära
En helig outplånlig ed,
Att hat till Asmunds ättmän bära,
Att aldrig göra med dem fred,
Att, om han kunde, Fadren hämna,
Att barnbarn fejden öfverlämna.

Och Sonen lydde. Snart han lade
Sin fiende i blodigt grus,
Och ofrid sinsemellan hade
Alltsedan ständigt dessa hus.
Om tröttade af strid de slöto
Ett kort förbund, de snart det bröto.

Den sista arfvingen, o Bertha!
Du är af dina fäders ätt.
O! lät ej rösten af ditt hjerta
Förnärma deras helga rätt.
Om blott ditt uppsåt nu de kände
I grafven harmsna de sig vände.»

Af vrede Berthas kinder brunno,
Hemskt skälfde hon af raseri,
Än tårar från dess ögon runno,
Än ljungeld strålade däri.
Döf var hon för sin Moders smärta,
Snart brast af sorg den frommas hjerta.

På borgen alla tjenarena
Begräto bittert hennes död.
Den hårda Bertha log allena,
Var som en törnros frisk och röd.
Knappt var en vecka slut af sorgen
Förr'n bröllopp firades på borgen.

Och re'n det ädla paret dignat
För altaret högtidligt ned.
Re'n Presten heligt dem välsignat
Och bägge svurit trohetsed.
Snart hundra ljus i salen brunno
Och harpan ljöd och viner runno.

Snart Bruden vandrat, trött af dansen
Till sängs med Tärnor i sitt spår.
Re'n var hon afklädd, redan kransen
Var lossad ur dess blonda hår.
På svandun, mellan hvita linnen,
Hon låg med kärleksdruckna sinnen.

I kronan, som från taket lyste,
Man redan utsläckt ljusens mängd.
Re'n samma bädd de sälla hyste
Och brudgemakets dörr var stängd.
Men utanför i höga salen
Småsvenner tömde gullpokalen.

Hemskt lyste Månens dunkla stråle,
Bland spridda moln en stjerna brann,
Då på en hög och becksvart fåle
Till borgen kom en Riddersman.
Så lätt han svängde sig af hästen,
I salen steg den sena gästen.

Anherrens konterfey, som hängde
På muren där, han liknade.
Blott vildare hans öga blängde
Och askgrått var hans anlete.
Hans hufvud räckte upp i taket.
Så gick han in i brudgemaket.

Och efter honom kom en annan.
Af blod hans rustning fläckad var.
Hans hjelm var klufven, likså pannan
Men hämnden i sin blick han bar.
Hans hufvud räckte upp i taket.
Så gick han in i brudgemaket.

Och alla snart med bäfvan hörde
Ett skri af jämmer därifrån.
Nu släcktes Månen, åskan körde
I skyarne med gräsligt dån,
Och blixtar himmelen förgyllde,
Och svafvelångor rummet fyllde.

Och tjenare och gäster flydde
Med quäfda rop åt skogen bort,
Tills rosenröda dagen grydde
På östra bergen innan kort.
Till borgen alla återvände.
Sitt blod af skräck de isas kände.

Ej Riddar Asmund, ej hans maka
Man återfann se'n denna natt.
Brudtäcket kastadt var tillbaka
Och blod på golf och väggar satt.
Från denna tid står borgen öde,
Ty rysligt spöka där de döde.

När därför vintergatan flammar
Och vandrarn förbi stället går,
Han sakta korsar sig och stammar
Ett fromt, andägtigt Fader Vår,
Och beder tyst för Satans snara
Gud nådelig hans själ bevara.

XV.

KONUNGENS VREDE.

Ur Herders Volkslieder 6 B. Lieder der Wilden N:o 8.

O! hvar är Du, arma Flicka?
Ur sin dvala Kungen vaknar,
Sträcker efter dig sin famn.
O! hvar är Du? — dystre blicka
Herrskarns ögon — han dig saknar.
Ropar, Usla! vred ditt namn.

Ack! i lekar, himmelskt ömma,
Till din älsklings hjerta sluten
Yrar du i skuggan där.
Hasta nöjets kalk att tömma,
Njut den flyende minuten —
Flicka! han din sista är.

Vrede Kungens hjerta tänder
Och han ropar: »Vakter, hören!
Gripen straxt de fräcka två.
Sliten dem med kopparhänder
Ur hvarannans famn och fören
Dem till mig i kedjor så.»

Re'n de komma. Vilde sväfva
Kring de armas skullror håren —
Obetäckte komma de.
Se, de nalkas! dödligt bäfva
Deras lemmar och i spåren
Rysligt slamra kedjorne.

Vild som dundrets röst från polen,
Ryter Herrskarn: »Dödens smärta
Utan miskund väntar Er.
Dö, o brottslingar! I skolen.
Yngling! stöt i Flickans hjerta
Detta kastspjut jag dig ger.»

Hemskt far Ynglingen tillbaka
Och med sina bägge händer
Täcker han sitt anlete.
Fasor vildt hans lemmar skaka
Men hans Flicka icke vänder
Ögat från den älskade.

Dödsblek står Du, arma Quinna!
Stänkt af himlens gråt om våren
Liljan står och darrar så.
Pärlor från ditt öga rinna,
Men gudomligt genom tåren
Skimrar kärleken ändå.

Fradgande af vrede Kungen
Nu sig höjer, och till morden
Väpnar, ljungande sin arm.
Och af lansen genomstungen
Sjunker Flickan blek till jorden —
Blodet frusar ur dess barm.

Och ett skri af namnlös smärta
(Hvarför skulle jag det höra?)
Tolkar älskarns raseri.
Evigt från mitt rörda hjerta
Återskallar, — i mitt öra
Evigt ljuder detta skri.

Lansen blixtrar och på liket
Af sin dyra älskarinna
Blodig sjunker älskarn ned.
Gå i tysta Anderiket,
Usla par! att tillflykt finna,
Slumra nu i ostörd fred!

XVI.

KONUNGEN UNDER TRÄDET.

Efter en Visa hos Vildarne på Madagascar.
Se Herders: Volkslieder.

Än Solen högt på blåa fästet dröjer,
Och blomman, tvinande, sitt hufvud böjer.
I trädets svala skygd jag här vill bida
Tills aftonvädren ljuflig kyla sprida.

O, kommen Quinnor! kommen att förnöja
Monarkens öron och hans blick, — att höja
Er röst till sånger! — skynden och förjagen
Med lek de tröga stunderna af dagen.

På nytt de ömma kärleksvisor quäden
Som Flickan sjunger, då hon vaktar säden
Och då till mattor hon med späda fingrar
Snabbt om hvarannan säfvens trådar slingrar.

Ty sångens röst mitt öra mäktigt kjusar,
Likt kyssar dansens trollbehag mig rusar.
I dansar, Quinnor! långsamt mig omsväfven,
Af glädje springen och af vällust bäfven.

Men re'n kring fälten susar aftonvinden,
I källor Månen speglar röda kinden,
Och daggens tårar fukta brända heden —
O Quinnor, gån! en måltid mig bereden! —

XVII.

ÅSKNATTEN.

Stjernor blicka
Ned från luftens tjäll:
Herden smyger till sin Flicka,
Bäfvande och säll.

Svarta skyar
Månens lampa släckt.
Natten öfver fält och byar
Tunga vingar sträckt.

Blixtar korsa
Himlens mörka sky.
Våldsamt regnets skurar forssa,
Storm och åskor gny.

Skogen böjer
Trötta kronor ned.
Böljan sig mot stranden höjer,
Hotande och vred.

Herden hvilar
Roligt hos sin Brud.
Ej förskräckt af stormens ilar,
Ej af åskans ljud.

Väder! bjuden
All er fasa opp!
Lugn och rolig kröner Bruden
Herdens blyga hopp.

Kyssar bytas,
Hviskningar och namn.
Nöjets blyga rosor brytas
Tyst i nattens famn.

Inget öra
Ha de älskande,
Ingen syn att åskan höra
Eller blixten se.

Fåfängt fölle
Himlahvalfvet ned.
Fångne dem i döden hölle
Nöjets rosenked.

XVIII.

FLICKAN OCH JÄGAREN.

Mamma sagt mig hundra gånger:
»Svär, o Flicka att åt skogen
Dina blickar ens ej vända,
Ty af bergsrå är han full.
Mången Flicka där med ånger
Önskat, att, förbudet trogen,
Hon ej lupit från sin slända,
Sina kardor och sin ull.»

Rosig morgonen sig höjde,
Hjul och quarnar hördes bullra,
Jag åt skogen såg och tänkte
På hvad Mamma förr mig sagt.
Kom så jägarn, kom och dröjde
Utför hyddan — på hans skullra
Herrligt eldgeväret blänkte
I den röda Solens prakt.

Och han började att locka
Och han sade: »Bästa Flicka!
Kom att mig till skogen följa.
Se hur ljuf och grön han är.

Kom att purpursmultron plocka
Under ekarne och dricka
Källans friska silfverbölja,
Kom att bryta rosor där.

Gyllne äpplen träden kröna,
Underbara foglar sjunga,
Harpor ner i berget tona,
Skogsfrun på dess kullar går.
Mellan buskar i det gröna
Frasar den af pärlor tunga
Silfvermanteln och en krona
Strålar kring den högas hår.»

Och hans ord min åtrå väckte —
Allt hvad Mamma mig förmanat
Jag, min toka! straxt förglömde
Och till skogs med jägarn gick.
Mörka skuggor snart oss täckte —
Hvad min tanke aldrig anat,
Hvad mitt hjerta aldrig drömde
Innan kort jag röna fick.

Bästa Flickor! mig ej frågen
Hvilka under det kan vara.
Inga ord min tunga äger
Som dem riktigt nämna kan.

Varen stilla och på hågen
Läggen detta rådet bara:
»Misstron allt hvad jägarn säger.
Blott med falskhet umgås han.»

XIX.

VAGGVISA.

Lilla Calle, med ett svärd
Vid sin vänstra sida,
Hastar ut i riddarfärd
Att mot trollen strida.
  Hvit är hans häst,
  Gullprydd hans väst,
Fjädrarne svaja på hatten.

Minna för sin spegel står,
Som en stjerna blänker,
Flätar pärlor i sitt hår
Och på Calle tänker.
  Skön är hans Mö,
  Hvit som en snö,
Röd som en törnros i dalen.

Lilla Calle i galopp
Rundt kring verlden trafvar,
Öfver branta klippors topp,
Ängar, berg och grafvar.

Präktig han far,
Borgar han tar,
Städer och byar han vinner.

Minna jämt till dagens slut
Sitter i sin kammar,
Spänner silkesväfven ut
Mellan bågens rammar.
Stickar därpå
Hvita och blå,
Röda och gullgula rosor.

Lilla Carl i kungasal'n
Dricker söta viner.
Pärlor bubbla i pokal'n,
Klara som rubiner.
Tapper han är:
Stjernor han bär,
Stjernor och band uppå rocken.

I sin faders park ibland
Lilla Minna vankar,
Med en blomma i sin hand,
Carl i sina tankar.
Röd är dess kind,
Lätt som en hind
Minna i buskarne sväfvar.

Lilla Calle, vig och snar
På sin häst sig kastar,
Öfver berg och backar far
Och till Minna hastar.
Flickorna se
På ridten och ge
Anskri vid trafvarens satser.

Lilla Calle, hög och stor,
In i salen stiger.
Minna står bredvid sin Mor
Och för Riddarn niger.
Eldig och kär,
Hon tänker så här:
»Christ gifve att Riddarns jag vore!»

XX.

BEKÄNNELSEN.

Att min Vilhelm möte göra
I en björklund nyss jag gick.
Ville blott hans stämma höra,
Endast se hans ljufva blick,
Tänkte på sin höjd att ge
Ett par kyssar eller tre.

Ack! jag kände ej hvad fara,
Ej hvad öfverdåd det är

Att i lundens skymning vara
Ensam med en karl så där.
Systrar! lyden I mitt råd!
Skyn för sådant öfverdåd.

Ingen helig slöja motar
Älskarns fräcka segerarm.
Fåfängt be vi — fåfängt hotar
All vår jungfruliga harm.
Tårar eller våld ändå
Öfver oss till slut skall rå.

Fåfängt mot en man att strida
Allt hans trolldomsmakt förmår
Och vårt hjerta på hans sida
Under kampen öfvergår.
Sansen flyktar, tanken dör
För vårt blod, som uppror gör.

Hårda Systrar! hvarför blicka
På den fallna med förakt?
Veten att en dödlig Flicka
Än ej motstått Amors makt.
Veten att i dylikt krig
Er det säkert gått som mig.

XXI.

SPINNERSKAN.

Från morgonsolens möte
Till's aftonstjernan brann,
Jag satt i hyddans sköte
Så oskuldsfull och spann.

Tyst allting var som muren —
En katt, ett kärligt par
Af steglitsor i buren
Mitt enda sällskap var.

En quäll, vid slutad spånad
Till sängs jag ville gå.
Då hörde jag förvånad
En hand på rutan slå.

Ett mörker som i grafven
Naturen öfvergjöt.
Kring slätterna och hafven
En kulen stormvind röt.

Jag mig ej neka torde,
Jag lät för gästen opp.
Han kom, mitt hjerta gjorde
I barmen yra hopp.

Glad husrum jag beskärde,
Men knappt han detta fått
Förr'n han en säng begärde
Och en jag hade blott.

Man öfver hela verlden
Sig hjelper som man kan.
Ack! samma hufvudgärden
Vi brukte, jag och han.

Hvad sväfvar mig för sinnet?
Hvad aning mig betar?
Månn' något mer än minnet
Hos mig han lämnat har?

Ack! åtta gånger redan
Har Månan skiftat om
Emellan Ny och Nedan
Se'n Vandringsmannen kom.

Ack! och ej längre kjolen
Vill framtill räcka ner.
Knappt bär mig furustolen,
Knappt kan jag andas mer.

Den skälmen var ej ensam,
Nu först jag märker det.
En hogkomst, oss gemensam,
Hos mig han stanna lät.

Må snart han åter klifva
Inom min hyddas dörr.
Sjelftredje vill jag blifva,
Får ingen hvila förr.

XXII.

DEN ÖFVERGIFNA.

Undra ej att tårar löga
Mina kinder, att mitt öga
Än på molnen i det höga,
Än mot jorden ser:
Att ej mer i högtidskläder
Jag bland Folkets ringar träder,
Aldrig dansar, aldrig quäder
Mina visor mer:

Att vid Månans bleka strimma
Jag i dalens silfverdimma
Vandrar mången enslig timma
Förr ej trädda spår.
Att mot himlarandens blånad
Stum jag ser med namnlös trånad
Och en suck af qualfull bränad
Då från hjertat går.

Han som all min ömhet njutit,
I hvars famn min själ jag gjutit,
Trolöst, ack! han mig förskjutit,
Känner ej mitt namn.

Öfvergifven, lik en blomma,
Som förvissnat, står hans fromma
Brud och smäktar i den tomma
Ödemarkens famn.

Evigt tycker sig mitt öra
Ljudet af hans stämma höra,
Hvart mig fjäten långsamt föra
Målad står hans bild.
Ljuft till mötes han mig smilar
Där i drömmens band jag hvilar;
Men jag vaknar — tåren ilar,
Barmen svallar vild.

Trygg mitt hjertas bud jag följde,
Hvarje slöja som mig höljde
Bort han lyfte, — svekfullt döljde
Ingen larf min själ.
Barmens suckar, kindens lågor
Svarade hans ömma frågor,
Min förkjusning, mina plågor
Kände han så väl.

Ymnigt molnets tårar svalla,
Höstens lurar mäktigt skalla,
Blad och blommor sorgligt falla —
Allt förvandlar sig.
Vänner! minnens dessa orden —
Snart en kulen vind från Norden
Blek och darrande till Jorden
Lägger äfven mig.

Dödens klockor! snart I ljuden.
Snart i hvita svepningsskruden
Hvilar den förgråtna Bruden —
Gudar! ej mot hans
Skall mitt hjerta slå dess sista
Jämmerfulla slag och brista.
Ej han pryda skall min kista
Med en tårad krans.

XXIII.

TILL EN BLOMMA.

(Efter Rist.)

Att i morgonens gyllne strimma
Daggens pärlor din skrud omglimma,
Guld och purpur den yppigt måla
Kan min Rosa gärna tåla.

Att din fägring, din ånga gläder
Lätta fjärlar och västanväder,
Att af Läkarn berömd du blifver
Ingen harm åt Rosa gifver.

Må af brokiga örters skara
Du, o blomma! den första vara,
Men i Skapelsens vida rike
Ser min Rosa ej sin like.

Hvarje vandrare lätt dig bryter.
All den fägring, hvaraf Du skryter,
Snart förgås och i grafven sänker
Ofta läkdomen Du skänker.

Hvad är skönhet, som ej kan tala?
Ack, som dömd till en evig dvala
Ej kan sucka och ej kan brinna,
Ej som Rosa hjertan vinna?

Blickar, ljufva som stjernans strålar,
Purpurglans, lik den Rosen målar,
Och en röst, som i mirtendalen
Ljuft förstummar näktergalen:

Och en dygd, som till vördnad tvingar,
Och en godhet, som kjusning bringar,
Och en skönhet, som öfverväger
Allas, allas, Rosa äger.

XXIV.

GUBBEN.

»Njut den flydda ungdomsvåren,
Gubbe! än en dag.
Krön med rosor silfverhåren
Och pokalen tag.

Drick och glöm den bleka Drotten
Vid Cocytens våg.
Drick och säg oss hvad i botten
Af din kalk du såg.»

»Ack! min Lotta såg jag åter,
Min försvunna vän.
Glädjens tårar stum jag gråter
Vid dess hjerta än.
Blomsterkrönt hon kring mig sväfvar,
Suckar ömt mitt namn.
Varm af kjusning än jag bäfvar
Mot dess öppna famn.

Nattens Måne ser jag stiga
Ur krystallisk sjö.
Alla foglar hör jag tiga
Alla toner dö.
Endast Lottas cittra klagar
Med harmonisk röst.
Hviskar ömt: »för tvångets dagar
Skänke natten tröst.»

Vidt kring Staden slockna ljusen
I hvarenda gård.
Mäktigt hålla re'n om husen
Stängda portar vård.
Blott i Lottas boning flammar
Silfverlampan skär.
Blott till hennes lugna kammar
Dörren oläst är.

Oläst, — men för mig allena.
Se, i aftondrägt
Möter mig den änglarena
Lik en västanfläkt.»
»Gubbe! skjut till rätta kransen
I ditt bleka hår.
Drick, o Gamle! drick till sansen
Evigt dig förgår.»

XXV.

SJÖMÄNNERNAS VISA I HAMNEN.

När Eos, Bröder! ses i morgon hasta
Ur vågens famn,
Vi få ej längre här vid bägarn rasta
I stormfri hamn.

Och innan nästa aftonrodnad glimmar
Vår brödrahär
Förbytt i spridda lik måhända simmar
Kring öde skär.

Ty denna afton, när den gyllne Solen
Till hvila gick,
Med blodrödt skimmer omgaf hela polen
Vår häpna blick.

Välan! vår dom har Nornan redan ristat
I kopparen
Och ingen kufvat, ingen öfverlistat
Sitt öde än,

Det må som Hjelte svärdets blixtar svinga
Med stålklädd arm,
Det må som orm bland rosorna oss stinga
Vid Flickans barm.

Hvad morgondagens förlåt ock må hölja
Vi kunna ju
Med nöje suga vinets purpurbölja
I quäll ännu.

Ty den sin framtid dunkelt genom tåren
Till mötes ser,
För honom ila utan njutning åren
Till Orkus ner.

Ej lyran kjusning i hans hjerta skallar
Och sorgfritt mod.
För honom Tärnans änglabarm ej svallar,
Ej drufvans blod.

O sköna Flicka! Du som bland oss sväfvar
En ängel lik,
Hvars barm i slöjans lätta fängsel bäfvar,
Så vällustrik,

Hvars kinder strös af yppig ungdomsvärma
Med rosenfärg,
Hvars runda lemmar drifvans skimmer härma
På Grönlands berg,

Med kärleksstrålar fäst ditt blåa öga,
Lisett! på mig.
Förr'n morgonstjernan brinner i det höga
Jag lämnar dig,

Och far min väg, fast hjertat skulle brista
Af älskogsve.
Nu af din sockermund en kyss! den sista
Jag får kanske.

Ty fjerran bort från kyssar, glam och Tärnor
Min grymma lott
Till hafs mig för, — snart ser mitt öga stjernor
Och vågor blott.

Ack! tusen faror mot en Sjöman strida
I vildt förbund.
På honom klippor, grymma stormar bida
Och dolda grund.

Bär till min hågkomst hvad jag nu dig skänker,
En gyllne ked.
O! tänk på mig, när blicken tyst Du sänker
I barmen ned.

Hvarhälst jag fäller snäckans tunga ankar
I hamnens dy,
Hvarthän jag far, — din bild för mina tankar
Är evigt ny.

XXVI.

VÄNTAN.

Ej kransad mer af stålarnes tiar,
På Thetis' bädd sitt hufvud Solen böjer,
Och dimmans flor sig öfver fälten drar
Men älskarn dröjer.

Olympiskt nattens gyllne stjernor le,
Latonas Dotter silfvermolnen plöjer,
Och himmelsk vällukt andas ängarne
Men älskarn dröjer.

Mathildas hjerta klappar af begär,
Dess barm af längtan vällustfull sig höjer.
Mathilda vakar, suckande och kär,
Men älskarn dröjer.

Hvad ser jag skymta där på fältens plan?
Hvad sagta buller nu mitt öra röjer?
O träd, o skuggor! grymt I mig bedran!
Min älskling dröjer.

Jag vill teorbens milda strängar slå.
Dess röst elysiskt lugnar och förnöjer.
Så längtansfulle silfverljuden gå,
Men älskarn dröjer.

Dock sagta öppnas dörren. Ur min hand
Teorben faller klingande till Jorden.
Det är min älskling. Ljuft i kyssars brand
Förquäfvas orden.

XXVII.

DEN 1STA MAY.

(Efter Milton.)

Nu dansar Fosforos, vid facklans brand
I Öster fram och leder vid sin hand
Den friska May, som öfver grönklädd hed
Gullvifvor strör och bleka sippor ned.
Hell, sköna May! Du glad oss bär
Ungdom, fröjd och varmt begär.
Skog och mark Du herrligt kläder
Berg och dal ditt anlet gläder,
Ty fire vi din fest med tidig sång
Och önske din regering lång.

XXVIII.

VANDRARENS VISA.

Hur skön går ej Solen ur böljorna opp!
Hur skimrar ej guldet på klippornas topp!
Hur myser ej kring mig, hvart ögat jag vänder
Elysiska parker, förtrollade länder!

Jag kan icke trifvas i dälderna här.
Hvar blomma, hvar buske jag känner ju där.
Nej! ut i det vida med brinnande ifver
En underbar trånad, en trollkraft mig drifver.

Ty fattar jag stafven med längtande hand
Att vandra en främling i aflägsna land
Och ömkar den arme, som dömdes af Ödet
Att dricka i stillhet det hembrygda mjödet.

Jag Rhenflodens vinrika stränder vill se,
Mig Galliens drufva sin nektar skall ge
Och hon som på Mallaga-rankorna sitter
Och portdrufvan, älskad af handlande Britter.

Fritt andra må dväljas i hembygdens tjäll
Från lefnadens morgon till lefnadens quäll,
Fritt smeke de hustrun, som upphört att smila
Och vagge den gråtande ungen till hvila!

Iberiens Mö i en glimmande krans
Skall dansa för mig sin förföriska dans,
Skall löna med sällhet min diktade smärta
Och svartsjukans dolkar ej träffa mitt hjerta.

Lutetias Dotter vid kronljusens brand
Skall trycka i valsen min bedjande hand,
Skall kämpa med Hjelten den ensliga striden
På soffor, betäckte af frasande siden.

När dagen sig svalkar i vågornas bad,
Från vandrarens cittra en öm serenad
Skall kjusa Ausoniens lyssnande Tärna,
Vid skenet af quällens olympiska stjerna.

Så går jag i stillhet min fredliga gång
Men skulle mig vägen till slut bli för lång,
Välan till min hembygd jag vänder tillbaka
Och bygger en hydda och tar mig en maka.

XXIX.

BÖNHÖRELSEN.

Ren granens korp sig till hvila satt
Och tjädern bjudit sin vän: god natt!

Den ömma dufvan, af kyssar trött,
Vid makens sida nu slumrar sött.
Naturen hvilar, jag vakar än,
Jag täres fridlös af kärleken.

O Emma! blicka till älskarn ner,
Som till ditt hjerta med tårar ber!
O, stig till fenstret i nattlig skrud
Vid lutans klagande silfverljud,
Och mildt i skenet af Månan te
Ditt väna, himmelska anlete!

Af våta dimmor är rymden full,
Fördunkladt stjernornas klara gull.
Snart kalla stormar kring jorden gny
Och Luna sjunker i bister sky.
Utför din boning jag likväl står
Med nattens droppar i rifna hår.

O sköna Flicka! till fenstret stig
Och vinka älskaren upp till dig!
Jag nyss vid muren en stege fann,
Han mig till himmelen föra kan.
O, lifva, Ängel, mitt djerfva hopp
Och lätt som tanken jag sväfvar opp.

»O Yngling! darra att tro mig svag!
Mitt hjerta vördar Dianas lag.

Ej falska löften, bedrägligt tal
Och tvungna suckar och diktadt qual,
Ej lutans klagande silfverröst
Förmår att dåra mitt fria bröst.

Ack! som en orm på violers bädd
Gör blotta kärlekens namn mig rädd.
Mig roar idka med färdig hand
Minervas konster, vid lampans brand,
Och höja leende någon gång
Bland muntra Tärnor min röst till sång.

De ord jag noga på hjertat lagt
Som mig om kärleken Mamma sagt.
Väl kjusar mäktigt hans första lust,
Men leken ändas med sorg och pust.
Han fagra blommor om våren bär
Men frukten bitter om hösten är.»

O Emma! darra att tala så!
Mot Amors Gudom dig ej förgå.
Han envåldsspiran kring verlden för,
Han Jordens fröjd och Olympens gör,
Sin dyrkan lönar med salighet
Men ock föraktaren straffa vet.

Se, blek som liljan min hy ju är.
Din kärlek, Emma, mitt lif förtär.

Snart kall jag hvilar på svartklädd bår.
Förbi ditt fenster min likfärd går,
Och under klockornas hemska dån
Tar jorden åter sitt korta lån.

Dock skall vid stjernornas bleka ljus
Min Ande sväfva kring detta hus.
Af klagotoner Du väckas skall
Ur nattens hvila, — som marmorn kall
En hand dig fatta, och grifteklädd
Min vålnad stå vid din lena bädd.

»O tala, Ludvig, ej mer så grymt
Ren sorgens tår mina blickar skymt.
Nej, goda Ludvig, mitt öga ej
Skall se din sorgliga likfärd, nej!
Hvi flyr Du, Ludvig, min sträckta famn?
Kom åter, Yngling! i Amors namn!

O Du som herrligt i etern far
Med silfvervingade dufvors par,
Som allt besällar med gifmild hand
Och knyter hjertan i rosenband!
O! bistå, gyllene Venus, mig!
Och i mystèrerna sjelf mig vig.»

XXX.

SOLEN OCH BÄGAREN.

Ej fursten på den gyllne stolen
Ej grannlåtsdockan på en bal
Så mycken likhet har med Solen,
O Bröder! som en vinpokal.

Kall, själlös, stum Naturen hvilar
Så länge än kring Söderns pol
Du på en lägre himmel ilar
Och sneddad blickar hit, o Sol!

Men knappt igen mot höga Norden
Du farten af din eldvagn sträckt,
Förr'n, löst ur vintrens svepning, Jorden
På nytt sig klär i hoppets drägt.

Då börjar lärkan sina quäden,
Då klingar bäckens melodi,
Då kyssas dufvorna i träden,
Då dansar hjorden, säll och fri.

Så molnet allas panna målar,
I allas hjertan vinter är,
Tills bägaren i laget strålar
Och tänder glädje och begär.

Dess ånga, ljuf som västanvinden
Elysisk väcker sångens röst
Och rosor spricka ut på kinden
Och vällust andas hvarje bröst.

Då närmar skämtet sig, och löjet
Tätt följer i dess muntra spår,
Ur allas blickar strålar nöjet
Och hvarje barm af längtan slår.

Då börja händer trycka händer,
I öga öga kärligt ser
Och älskarn djerfva blickar sänder
Emellan Flickans gaser ner.

Tungt natten hvilar kring Naturen,
Ej skönjas ljud, ej färjor mer.
Blott dunkla stjernor från azuren
Emellan stormmoln blicka ner.

Men knappt i rosenröda kläder
Aurora Solen bådat har,
Knappt denna fästet sjelf beträder
Förr'n allt sin skapnad återtar.

Af dunkel grönska skogen lyser
Och stadens torn i gullglans stå,
I brokig fägring ängen myser,
Med purpur flodens böljor gå.

Så mörker djupt vår själ betäcker,
Så herrskar i vårt hjerta sorg
Tills vinets ånga farten sträcker,
Idéer! mot Er gudaborg.

Ju högre dagens Konung skrider,
Det ljusnar ock kring rymderne,
Så i vår själ ju mer det lider
Åt bottnen på vår bägare.

Den Gud, som Zodiaken plöjer,
Är hvarken Ande eller kropp:
Likså den Spiritus sig höjer
Ur vinet i vår hjerna opp.

Hvar afton Solen bakom fjällen
Tycks dö, men uppstår snart igen.
Den bägare jag tömt om quällen
Må den stå full om morgonen.

O Dionysos! lät i qualen
Mig evig tröst af drufvan få.
Om Ödet nekar mig pokalen
Må Solen nekas mig också.

XXXI.

MIDSOMMARSNATTEN.

Retande Flicka! och alltså Du skänker
Icke en kyss åt din älskare mer!
Sorglös i handen din panna Du sänker,
Blundar vid älskarens sida och ler.
Räds, o förkjuserska! timmarne ila.
Tagom i flykten de skyndande fatt!
Lång blir i griften vår ensliga hvila —
Hvarför ej vaka en midsommarsnatt?

Öppna ditt blåa förtroliga öga!
Lyssna till vaktelens högljudda sång.
Skåda hur Cynthia ställer bland höga
Vandrande skyar sin drömmande gång.
Kalkarne öppnar ju ambrafiolen.
Nattfjäriln glädtigt kring kjuserskan far.
Fritt var, o Flicka! min törnros i Solen,
Ack! men i månsken min Hesperis* var!

Dagrandens strimma i Öster jag röjer,
Vakna, o älskade! Natten är kort.
Guldlockigt hufvud snart morgonen höjer,
Jagar den rodnande kärleken bort.

* Hesperis tristis, Nattfiol.

Natten i silfver förbyter sin svärta,
Stjernorna blekna kring himmelens rund.
Läppar mot läppar och hjerta mot hjerta
Firom den rosiga morgonens stund.

XXXII.

KYSSARNE. TILL CHLOË.

Ve att mina
Läppar dina
Bäfvande rörde, o älskade Flicka!
Kärlekens eldkalk där gafs mig att dricka.

Söfd och vaken
Eftersmaken
Af din förföriska lockmat jag känner.
Evig, o Chloë! är törsten mig bränner.

Lik en gädda
På förklädda
Hållfasta kroken mitt hjerta känns spritta.
Faste de retande kyssarne sitta.

Vinets bölja
Kan ej skölja
Bort deras kraft med sin pärlande nektar.
Kyssa dem bort ingen kjuserska mäktar.

Mägtigt dragen,
Ljuft betagen,
Honung lik biet jag tänkte att suga,
Drack så merkurium, lik sommarens fluga.

XXXIII.

FLICKAN TILL SIN ÄLSKARE.

Till ända dagen skrider,
Åt natten snart det lider,
Kring fästet quällen sprider
Sin bleka stjernehär.
Naturen är så dyster —
Jag suckar, nyss så yster.
Mig fåfängt sofva lyster —
Dröj, o min älskling, här!

Åt hvilan allt sig viger.
All verlden kring mig tiger,
Allt högre natten stiger,
Det mörknar ständigt mer.
Kring polen norrsken sväfva,
Ur sjön sig töcken häfva —
Hur grufligt jag skall bäfva
Om Du mig öfverger!

Din eld mig genomglöde!
Jag skälfver för mitt öde,
Jag darrar för de döde
Som grafvarne bebo.

Må nöjets fackla brinna!
Kom, bönhör din slafvinna.
O! lät den svaga finna
I dina armar ro!

XXXIV.

DIALOG.

Sköna Flicka! nöjets altar,
Prydt af rosor, vinkar re'n.
Utanför i Månans sken
Sällsamt dimman sig gestaltar,
Och kring Jordens krets förvaltar
Nattens Gud, till dagens skymf
Värfvet af en Paranymf.

»Hvarför, o min älskling! trängta
Till det tysta lägret så?
Nöjena som rök förgå.
Det är ljufvare att längta
Att i varma, nektarstänkta
Kyssar ana sällheten,
Än att redan njuta den.»

Flicka! skyndom oss att hinna
Önskningarnas gröna strand.
O! hur länge på din hand
Skall den tomma kyssen brinna?
Kom, o älskade Corinna!
Lät mystèren för mitt hopp
Gå i rosenskimmer opp!

»Ack! hvad båtar väl att sträfva
Mot vårt eget hjertas brand?
Redan mina lemmars band
Af en vällustrysning bäfva —
Barmens glober vildt sig häfva,
Alla pulsar ropa: njut!
Kom! men först släck lampan ut.»

Hvarför hennes stråle släcka?
Flicka! hvarför önskar Du
Att i segertimman nu
Mörka skuggor dig betäcka?
Ack! där känslans blickar sträcka
Sin förkjusning, hvarför få
Synens äfven dit ej nå?

»Dåre! ögonen som njuta
I ditt anlet du ej bär.
Hjernan deras hembygd är.
Klarast de sin eldblick gjuta
När dem skuggor innesluta
Och den yra kärleken
Sällast är med bindelen.»

TREDJE BOKEN.

EROTISKA SÅNGER.

I.

VISA.

Dröm ej, o Yngling! sekunderna gå,
Timglaset rinner.
Evigt din rosiga lefvernestrå
Parken ej spinner.

Hälsad af Vårens föryngrande Gud,
Smekt af hans väder,
Ser Du hur jorden i mayblommors skrud
Festligt sig kläder?

Floden sig kastar från klippornas topp.
Ljuf är hans brusning.
Lärkorna sväfva i skyarne opp,
Quittra sin kjusning.

Snöhvita hjordar i lekar och språng
Hvimla kring marken.
Dufvornas kyssar och orrarnes sång
Ljuda i parken.

Kärlek, o Yngling! förljufve din vår
Kärlek och dansar!
Häng i ditt mörka ambrosiska hår
Doftande kransar!

Sommarn af glödande rosor betäckt
Jorden förlåter.
Straxt hon sig klär i förgängelsens drägt,
Himmelen gråter.

Tystnaden graflik kring ängarne rår,
Dimmorna stiga.
Eken, förhärjad, på klipporna står,
Foglarne tiga.

Yngling! din höst skall ock komma en dag,
Regnig och kulen.
Kransen ur frostiga lockar då tag,
Dyster och mulen.

Häng då på spiken med darrande hand
Kärlekens lyra.
Banna vid eldstadens husliga brand
Ungdomens yra!

II.

EN ANNAN.

O Yngling! blomsterkrön din panna
Och sug en bräddad festpokal!
Hvar omsorg från din själ förbanna
Och söf i nektar hvarje qual!
På ljungeldsvingar hastigt rymmer
Din glada rosenålder bort.
O! räds att mörda med bekymmer
En tid, så ljuflig och så kort.

Det båtar till din sällhet föga,
Om i ett skyhögt marmorslott,
Hvars prakt förbländar vandrarns öga
Din boning Du af lyckan fått,
Om dina hundra tegar gjuta
Kring fältens vidd sitt gyllne svall,
Om rika vattenkonster spruta
I dina parker sin kristall.

Ett Peru fåfängt ses förgylla,
Förgäfves harpors gälla chor
Och kronors sken de salar fylla,
Där Orons svarta Demon bor.
Att utestänga Eumeniden
Ej kungars hela makt förslår
Och hjertat under guld och siden
Dock blöder än af samma sår.

För dig, o Yngling! jorden prålar
I höstens guld, i vårens krans.
För dig af stjernor himlen prålar
Och Eos ler i purpurglans.
För dig de blomstra fältets tufvor
Och parkens häckar, — se för dig
Hur Backi ranka, tyngd af drufvor,
Om almen trofast lindar sig.

Ja, rik och gifmild är Naturen —
O! hasta i dess sköte ned
Och under hvälfvande Azuren
Ett yppigt läger dig bered,
Där täckt af blomsterrika lindar
I dalens famn den klara ån
Sig mellan krumma stränder vindar
Med stilla musikaliskt dån.

Här för din åsyn allt församla
Hvad skönt och ädelt jorden har,
Och vet, när lyckans Tempel ramla
Att dock Naturens än stå quar.
Lät sången ljuda, bägarn fraggas,
Och vid en älskvärd Flickas barm
Ditt hjerta mildt i drömmar vaggas
Från verldens sträfvande och larm.

Försvinna skall hvar dag, som randas –
Snart purpurrosen flyktat har
Med fjäriln, som dess vällukt andas,
Med biet, som dess honung drar.

Lät ögat vandra öfver Jorden —
Hvem herrskar där? — Förgängelsen. —
Du sjelf är endast skapad vorden
Att sucka och att hylla den.

Gläds! vore ock din dag förliden
I vårens glädje — snart ändå
Af den försvunna rosentiden
Blott nakna törnen återstå.
Ur hvita lockar dock skall falla
Den krans din stolta hjessa bär
Och Venus på sitt dufspann kalla
Och fly med lekar och begär.

O! darra för de mulna dagar,
Som ängsligt ända hvarje lust,
Då Flickans kyss ej mer behagar,
Ej lyrans klang, ej drufvans must.
Till dess må känslan silfverljuda
I glada hymner från din mund,
Och Amor prisas, bålen sjuda
I vänners skämtande förbund.

III.

TILL AFTONSTJERNAN.

Dagens strålande Gud hos Thetis hvilar.
Skrid på himmelen fram, o aftonstjerna!
Att till Kärlekens Tempel
Viga en suckande Jord.

Se! Du kommer så mild: din gyllne lampa
Leder älskarens gång ur hyddans sköte
Mot den rodnande Flickans
Möte i björkarnes skygd.

Nu af trohetens ed, förbundets kyssar,
Gyllne Hesperus! du till vittne tages
Och i ångande gräset
Digna de saliga ned.

Trygge fira de här på blomstermattor
Nöjets himmelska fest, ty Du allena,
Quällens glimmande stjerna!
Ser deras menlösa ro.

O! de nöjen, som blott af dagens strålar
Hemta färgor och lif, af hopens ögon,
O! hvad äro väl dessa?
Skimmer och brokiga moln.

Undfly, älskande själ! i öknar verldens
Glädjemördande blick. Vårt lif besälla
Blott de fröjder, som mäktigt
Höljas af tystnad och natt.

IV.

— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —

Där källan mellan rosor dansar
Och häcken hviskar Amors namn.
Din stämma Du till sånger höjer,
I stum förvåning Jorden dröjer,
Olympens portar öppna sig
Och gudaskaror omge Dig.

Men gömmer Luna frusna kinden
I molnets dok, en stormig höst
Ur bäddens famn på midnattsvinden
Vi sagta lyssna, bröst vid bröst.
För seglarn på de bistra hafven,
För honom som vid pilgrimsstafven
I öknar sig förirrat har
Vi bedja då till stoftets far.

Men drömmar blott försona Parken —
Ur dvalan väckt jag åter står
Förlåten, ack! i ödemarken
Och fasans mörker kring mig rår.

Som flodens böljor utan hvila
Till Oceanen fly, — så ila
Min lefnads mulna dagar bort
Och glädjen är som blixten kort.

V.

MINA ÖNSKNINGAR.

Om himlen mina böner hörde
Och biföll mina nöjens val,
Mitt obemärkta lif jag förde
I en af skogar kransad dal.
I skuggan af de gröna träden
Min låga hydda skulle stå
Och rundt omkring den gyllne säden
I vågor för Zefiren gå.

Amanda här min vandring glädde —
Behagen sväfva i dess spår.
En enkel slöja henne klädde
Och rosor hennes mörka hår.
När stjernan brann i nattens svärta,
När Eos purpurflammor gjöt,
Jag Flickan till mitt druckna hjerta
Med outsäjlig ömhet slöt.

Vår ära vi ej dårligt sökte
I sybaritiska kalas.

Ej silfverfat på borden rökte,
Ej Kapvin fyllde våra glas.
Ej gyllne vagnar till oss foro
Att bringa gäspningar och tvång.
Blott valda trogna vänner voro
Vår sällhets vittnen, mången gång.

Och skulle för vår husdörr stanna
En arm, föraktad vandrare,
Med silfverlockar, fårad panna,
Af år och mödor lutande,
Vi honom in i tjället ledde,
Vi gifmildt delade vårt bröd,
Och på den veka bädd vi redde,
Han drömde bort sin långa nöd.

När drifvan smält på våra klippor
Och svalan hälsat Manhems strand,
I gröna dalen, mellan sippor,
Vi troget gingo, hand i hand.
I skumma lundar än vi lågo —
Ett löftak sommarn återhöll —
Med glada blickar än vi sågo
Hur skördens gull för lian föll.

Låg snö kring slätterna och fjällen
Och Nordan öfver Jorden hven
Vi lungt förnötte vinterquällen
I hyddans famn vid brasans sken.

Vi då, i mild förkjusning sänkte,
Omsvuro aldrig bruten tro,
På flydda dar med glädje tänkte
Och på de kommande med ro.

Så gladt vi skulle banan vandra
Tills dödens natt sitt töcken gjöt,
Vi hade lefvat med hvarandra,
Vi dogo i hvarannans sköt.
En brudsäng, trygg för alla skiften
Vårt mängda stoft i jorden fann,
Och tvänne lindar öfver griften
Symboliskt famnade hvarann.

Hvi stiger tåren i mitt öga?
Hvi darrar så mitt klämda bröst?
Hvi sväfvar sucken mot det höga
Och återvänder utan tröst?
Förgäfves mina böner låga —
När fyllde Ödet hjertats kraf?
Allena skall jag öknen tåga,
Allena sofva i min graf.

VI.

IDEALET

På gyllene vingar, o Minne! tillbaka
I diktens förtrollade dalar mig för!
Olympiska nektarn mig åter lät smaka
Och saligt mitt suckande hjerta än gör!
Du hör mina böner . . . jag friare andas.
Se kinden är fuktad af kjusningens tår.
Hesperiska ångor med vindarne blandas
Och klarare Solen på himmelen går.

Här gick hon i oskuldens snöhvita kläder
Med kransar i håret den blomstrande Mön.
Ej skönare Eos, ej Cynthia träder
Med lågande anlet ur krusiga sjön.
Här räckte hon däjlig som Kärlekens Moder
Till festliga dansar sin glänsande arm.
Här sof hon vid randen af kyliga floder,
Här krönte hon glädtigt med rosor sin barm.

I grönskande lunden, där Ekarne gjuta
På liljorna neder sin härmande natt,
Med kransar i håret, i famnen sin luta,
På blomstertapeten hon sjungande satt.
Där borta i susande skygd af den höga
Romantiska linden, förtroligt hon låg
Vid älskarens hjerta — dess fuktade öga
I älskarens öga försmäktande såg.

I helig triumf jag till altaret förde
Den rodnande Flickan med segrande hand.
I brudsalen redan man harporna rörde
Förjagades natten af kronljusens brand.
Men snart de melodiska strängarna tego
Och ljusen i kronorna slocknade re'n.
Till kärleksasylen de lyckliga stego,
Beglänste af Månans erotiska sken.

På leende slätter, af mayblommor prydda,
I lönnarnes skygd, vid en ormande å,
Sig höjde vår låga, vår fredliga hydda
Och änglar där sågos i parkerna gå.
Här tittade stjernornas bleka Prinsessa
Om aftonen in på ett älskande par
Och höjde sig Eos med guldlockig hjessa
Hon vittne till våra omarmningar var.

Hvart flydde så fjerran min älskade Flicka?
Då lärkorna vakna, förkjusande vän!
Jag söker dig redan — då stjernorna blicka
Från himmelen neder, jag söker dig än.
O! säj hvar ditt strålande anlet Du döljer!
Förgäfves jag ropar i skogen ditt namn,
Förgäfves den buktande floden jag följer
Och hemskt mig fördjupar i klyftornas famn.

O! lät mig din himmelska röst dock få höra!
Din saliga anblick mitt öga beskär!
Som gullharpan kjusar din stämma mitt öra,
Som Fullmånans ljufligt ditt anlete är.

Men rysliga Öden! . . . Du kommer ej åter,
I suckar förtäres min lågande själ.
Åt döden Du trolöst din älskling förlåter
Och hör ej hans darrande sista farväl.

VII.

TILL SÅNGGUDINNAN.

O himmelska Sångmö! din gullharpa tag
Och döfva med gälla, förtrollande slag
Min frätande oro, — kom, bönhör en svag!

Som blomstrande plantan i middagens brand,
Som vandrarn i Libyens glödgade sand,
Så quäljes mitt hjerta i kärlekens band.

När Solen på zenith förbländande står,
När Månen i nattliga skyarne går,
Af bäfvande oro mitt hjerta än slår.

Höj, strålande Sångmö! din ljufliga röst!
Du milda! Du äger mot smärtorna tröst
Och läkande balsam åt sårade bröst.

Du sjunger — då fröjdar sig bojornas slaf.
I spira förvandlar sig tiggarens staf
I brudläger uslingens bäddade graf.

Sjung, himmelska Sångmö! vid gullharpans ljud
Om Hjelten, som nedsteg i blixtrande skrud
Från Skandiens klippor en hämnande Gud,

Och krossade väldigt med viggarnes brand
Napoleons Örnar och gaf åt vårt land
Gigantiska hvalarnes boning till strand.

VIII.

TILL ZULIMA.

Olympiska Flicka! ej bönernas makt,
Ej brinnande sucken din genkärlek tänder.
Från älskarens kyssar med iskallt förakt
Ditt strålande anlet, o grymma! Du vänder
Och skjuter tillbaka hans flämtande bröst
Och unnar hans qual ej en droppa af tröst!

Med frasande siden ej Skalden förmår
Din runda förbländande kropp att betäcka,
Du stolta! och ej åt ditt korpsvarta hår
En blixtrande krans af demanter att räcka.
Men Sångmön är evigt sin älskare huld —
Långt mer det betyder än pärlor och guld.

Förgäfves i ungdomens blomstrande glans,
Lik Solen till alla förkjusning Du sprider.

Föraktad lik högtidens vissnade krans
Du enslig skall tråna, i stundande tider,
Din lutande hjessa skall höljas af snö,
Ditt öga skall brista, ditt hjerta skall dö.

Åt Skalden, sin älskling, dock himmelen ger
Förmåga att Skönheten rädda från döden.
Af Naso förgudad Corinna ju ler
I retande fägring åt tider och öden,
Och Laura, Petrarkas förkjuserska! Du
Klart strålar i Skönhetens himmel ännu.

Ja, älskade Flicka! ej dårligt försmå
Den gudabelöning dig Sångaren bjuder.
Ej vintrarnes makt på hans kärlek skall rå,
Hans ömma teorb genom åldrarne ljuder.
O! vika dock gif för hans lågande bön!
En krona af stjernor skall blifva din lön.

IX.

VINTERAFTONEN.

Se! Dagens Gud försvinner
Bland Vesterns snöbetäckta berg,
Och aftonrodnan brinner
I svarta moln, med blodig färg.
Af bleka stjernor, här och där,
Den mörka Polen upplyst är.

Sin vinge stormen höjer —
I fåfängt motadt tordönslopp
Han skogens toppar böjer
Och retar hafvets vrede opp.
I tjocka virflar utaf snö
Han sveper himmel, jord och sjö.

Och Luna, hemsk och frusen
Sig höljer i en bister sky.
De gyllne himlaljusen
I rysligt mörker alla fly.
Hör vädrens tjut — olycklig den
Som plöjer skogens drifvor än!

Må vintren ute rasa.
O Bröder! sättom oss i ring
Kring spiselns lugna brasa
Och låtom bägarn gå ikring.
Hvad gör oss vädrens raseri?
Kling! klang! i trygghet äro vi.

I fridens tysta koja
Den Vise makligt dväljes så
Och låter dåren stoja
Och Ödets stormar ute rå.
Om himlens stjernor falla ned
Han tömmer dock sin mugg i fred.

X.

TILL DÅRSKAPEN.

Höga Dårskap! starka Trollgudinna!
I hur många växlande gestalter
Du mitt hjerta satt i rök och lågor!
Mig att fånga af Olympens hela
Gudaskara hamnarna Du lånat.
Än som Venus, krönt af nöjets myrten,
I den stilla blomsterdalens sköte
Du befallde dansande Chariter,
Amuretter, fjärilar och dufvor.
Än som Vingud, rosenröd och frodig,
Purpurdrufvor om de gyllne håren,
Satt Du glad vid blomsterkrönta skålar.
Än vid Månens bleka ljus från Pindens
Lagerkullar steg Du som Camena
Till din älskling med teorben neder.
Fräcka! ja, Du blygdes ej att iklä'
Dig Minervas ljusa hamn och tala
Idel vishet med bombastisk tunga.

Grymma Dårskap! o, hur skall jag undfly
Dina snaror, dina blomsterbojor?
Dig jag dricker ur den fulla bägarn,
Dig jag kysser i hvar rosig Flicka,
Dig jag läser i hvar bok jag öppnar.
O! hur slippa dina trollband, häxa?

XI.

ÅTERBLICK PÅ BARNDOMEN.

Barndomsminnen! församlens än
Vid min klagande lutas röst!
  Ack! som dagg på brända rosor
    Vederquicken I själen!

Hvisken sagta hur säll jag var,
Då, i menlösa fröjders sköt,
  Inga qual mitt hjerta fyllde
    Inga tårar mitt öga.

Sol och Måne med himmelsk frid
Nederblickade då på mig.
  Och omkring mig Jorden myste
    I romantisk förtrollning.

Mina bröder och Systrar då,
Hårda Människor! voren I,
  Och i eterns blåa länder
    Bodde allas vår Fader.

Honom lyftes min fromma blick
I den stjerniga nattens lugn,
  Honom brann ett heligt rökverk
    I mitt skuldfria hjerta.

Fri som tanken om dagen jag
Lopp kring ångande blomsterfält,
Blef hvar natt af Herrans Ängel
Söfd i gyllene drömmar.

Ljuflig slummer vid källors rand
Och i feiska land en färd,
Paradisisk dygd och glädje,
Så jag tänkte mig lifvet.

Då mitt öga i Rosens prakt
Såg den kommande Flickans bild,
Hennes lena röst jag hörde
I den hviskande bäcken,

Och åt mystiska framtidsdar
Sträckte glödande armar ut —
O! hvi kjusar mig ej längre
Hoppets jordiska himmel?

Ej jag visste att verlden blott
Guld och purpur sin dyrkan ger,
Ej att öfvermodet rysligt
Trampar likar i stoftet.

Hårda Öde! hvi tog jag med
Ur min ljufliga barndomsdal
Samma hjerta, samma oskuld
I den brottsliga verlden?

Kan jag hycklade offers skatt
Ge åt målet för mitt förakt?
Kan jag väl med rökverk hylla
Jordens låga Idoler?

O! när randas den gyllne dag,
Då för sorger och mödor fri,
Jag, Natur! får åter hvila
I ditt blomstrande sköte?

Då i susande bokars skygd
Mig besöker en trofast vän,
Och ur Evighetens drömmar
Flickans kyssar mig väcka?

Aldrig! aldrig! Kring Ödets haf
Oupphörligt jag vräkas skall
Och en störtvåg jullen sänka
Snart i fradgande djupet.

XII.

DRÖMMEN.

I en dal, vid sorlande källans rand,
Sömnen slöt mitt öga med vänlig hand.
Lifvets bittra plågor jag straxt förglömde
Och till Cyperns himmelska strand mig drömde.

Där ur myrtenskogarne för min syn
Marmortemplet höjdes mot blåa skyn.
Harpors silfverljud ur dess salar trängde
Och kring fälten döende sig förlängde.

Där, i helga blommiga dalars sköt,
Bäckens våta, glittrande silfver flöt,
Mildt från hvassen ljudade svanors quäden,
Turturdufvor smektes i rosenträden.

I en dunkel grotta af vinref klädd
Venus sjelf, på doftande rosors bädd
Sågs, beglänst till hälften af brutna strålar
Dricka sömnens ljufva papaverskålar.

Floret röjde himmelska lemmars glans,
Vänligt log om tinningen vårens krans,
Ambralocken höjdes med barmens vågor
Och på kinden flämtade rosenlågor.

Jag från grottans öppning med kjusad håg
På Gudinnans leende hvila såg,
Men som lyrans toner, som fläktens susning
Flydde äfven hastigt min himlakjusning.

Drömmens taflor rullades plötsligt hop
Och jag väcktes — Ufvarnes hesa rop
Mängde sig med stormarnes tjut i öknen —
Blodröd glänste blixten i midnattstöcknen.

Ofta se'n vid sorlande källans våg
Jag i sömnens döfvande armar låg,
Men ej lifvets plågor jag mer förglömde,
Blott om grafvar, åskor och natt jag drömde.

Är det afgjordt, Gudar! att aldrig mer
Cyperns helga stränder jag återser?
O! mitt korta sorgliga lif då tagen
O! så sluten evigt min blick för dagen!

Lyd mitt råd, o Yngling! var glad, var öm!
Blott en gång han drömmes, din rosendröm.
Snart Du skall i rysliga öknar vakna
Och med bittra tårar din villa sakna.

XIII.

TILL VENUS.

O gyllne Venus! hvilken tallös här
Af sköna Flickor i din sold ej är!
Som blomster skifta mot hvarannan alla
Men lika mäktigt hjertan dock befalla.

Den ena ler, af lif och värma rik,
En daggig ros, en morgonstjerna lik.
Den andra bleknar för den stilla trånan,
Som ängens lilja, som den blyga Månan.

Se denna fladdrar, under lek och ras
Med barmen ohöljd, kroppen svept i gas
Och hjessan smyckad af juvelers glitter —
Vid Modrens sida denna ärbar sitter.

Här står en Flicka, smal och reslig, opp,
Diana lik, bland Oreaders tropp —
Kort trippar där, den lilla väna Bruden,
En älskvärd lekkamrat åt Kärleks Guden.

Förföriskt dennas blåa öga ler,
I dennas bruna stoltheten sig ter,
Af guldets skimmer dessa lockar pråla,
Och dessa åter korpens färg ses måla.

Hur länge, Venus! skall jag Flickor se
I ombytt skönhet för mitt öga le
Och ingen ingen bland de vänas skara
Min suck, min kyss, mitt famntag ömt besvara?

Hur länge skall jag i din sköna verld
Af fåfäng trånad långsamt bli förtärd?
Som mellan frukter, mellan silfvervågor,
Af hunger Tantalus, af törstens lågor?

O gyllne Venus! mig en Flicka gif,
En bland de många! — om dess änglalif
Med trofast kärlek skall jag linda armen
Och dö i kyssar på den hulda barmen.

XIV.

AMANDA.

I blomman, i Solen
Amanda jag ser.
Kring jorden, kring polen
Hon strålar, hon ler.
I rosornas anda,
I vårvindens pust,
I drufvornas must
Jag känner Amanda.

När gullharpan klingar,
När Västan sig rör
Med susande vingar,
Amanda jag hör.
Allt, Ängel, bestrålar
Din himlagestalt,
Lik Skaparns i allt
Din gudom sig målar.

Se! själarne ila,
Vid dödängelns bud,
Till gyllene hvila
I famnen af Gud.
Se! floderna hasta
Med skummande fart.
I hafvet de snart
Sig dånande kasta.

Men aldrig min trånad
Till målet skall nå.
Blek, suckande, hånad,
Jag enslig skall gå,
Skall evigt, Gudinna!
Lik stjernan dig se
Högt öfver mig le
Och aldrig dig hinna.

XV.

INBJUDNINGAR.

Epikuréern och Platonikern.

Epikuréern.

Kom, o Flicka! Ljuft med Kapvin bräddad
Är pokalen, — svandunssängen bäddad.
Tyrisk purpur lågar skönt däröfver,
Sidenhimlar pråla ofvanför.

Platonikern.

Kom i lunden, ömma älskarinna!
Löfvens skuggor magisk natt där spinna,
Källans sus i drömmar hjertat söfver
Och bland rosor Västan långsamt dör.

Epikuréern.

Kom när Solens eld, som Jorden bränner
Ner till njutning dina nerver spänner,

Kom när, tynande för middagsglansen,
Dufne blommorna i parken stå.

Platonikern.

Kom när mörkret rodnaden betäcker,
Månans anlet himmelsk trånad väcker,
Kom, när stjernorna till fackeldansen
Fram i hvita andeskrudar gå.

Epikuréern.

Sväfva kring oss skola Pafias dufvor,
Kärleksgudar, kransade med drufvor,
Gå i Tempelsalen fram och tända
Nöjets helga offerflammor an.

Platonikern.

Glimmande i klara stjerneskruden
Från sin borg den stora himlabruden
Skall till oss sitt milda anlet vända
Och den Amor, som för Psyche brann.

Epikuréern.

Gyllne kedjor vill jag festligt vinda
Om din hals, — vill pärlekransar binda
Åt de svarta silkeslena håren.
Lofva blott att intet neka mig.

Platonikern.

Minnesblommor, fostrade vid bäcken,
Nardusrosor, vinkande från häcken, —
Tusen barn af ängarne och våren
Vill jag räcka offrande åt dig.

Epikuréern.

Blott en högtid skall vår lefnad vara.
Jublande, som vårens lärkor fara
Opp i etern, så vi sväfve båda
Nöjets empyré oändligt mot.

Platonikern.

Ömt hos Dig jag vill försucka lifvet.
Kärlek vare värfvet, tidsfördrifvet.
Döende jag i din blick vill skåda,
Lik en hymn förklinga vid din fot.

PASTORALA DIKTER.

I.

KÄRLEKEN OCH LANDET.

Från stadens buller skiljd, i bygdens stilla gömma,
Där hjärtat endast lär att älska och att drömma,
Där bäckens silfvervåg framsorlar Amors namn
Och Fröja slumrar sjelf i dunkla grottors famn,
Alexis! glädtigt här vid Hilmas sida flyta
Din vän, Lysanders dar: Ej ville han förbyta,
Mot alla Kungars makt och alla Kronors glans,
Sin oskuldsfulla ro, sin blyga herdekrans.
O gyllne Frihet! här mitt hjärta rätt Dig njuter,
Ej höga murars tvång mitt ögas utsigt sluter.
Det sväfvar fritt kring skyn, kring blomsterrika fält
Och i min lugna väg sig dårars flock ej ställt.
I ljufva känslor dränkt jag går vid Hilmas sida:
Vid krumma floders rand på liljor fram vi skrida.
Den verld af harmoni och skönhet kring mig ler
Ur flickans anlete jag återstråla ser
Och henne till mitt bröst med eldad känsla trycker
Och sällare än Gud i denna stund mig tycker.
Ack! konstens rikedom, Alexis, intet är
Mot all den Gudaprakt Naturen slösar här.
Med tusen milda lån hon mina sinnen kjusar,
Och ur sin nektarbål mig lifvets sällhet rusar.

Omätligt öfver mig en molnfri himmel ler,
Han gjuter fruktbar dagg på mina tegar ner,
Han bjuder västans fläkt att vagga sädens vågor
Att rosenångor strö och svalka dagens lågor.
Och stundom tordönsmoln i fasans mörka skrud
Den glada polen klä och hölja dagens Gud,
Om blixten härnad för mot hundraåra tallar
Om dundrets hemska röst från bergen återskallar,
Snart klarnar himlen dock, snart tystnar vädrens ras:
Den gyllne Solen strax i vågens lugna glas
Sin bild med stolthet ser, af pärlor fälten glimma
Och foglarne på nytt i trädens kronor stimma.
Ja, milda Gudar här, i våra parker rå:
När allt blott andas fröjd jag skulle sorgsen gå?
Jag skulle nöjet fly? jag skulle brottsligt glömma
Att vällustens pokal i Hilmas armar tömma?

O, nej! till Kjuserskan jag hör med själ och kropp:
O, gåfve i dess famn jag ock min anda opp!
När himlen öfverges af Stjärnornas Prinsessa
Och Eos tittar fram med rosenkransad hjässa,
Då vaknar jag förnöjd vid morgonfogelns larm
Med friden i mitt bröst och Hilma på min arm.
Med blygsamhetens eld på veka rosenkinder
Besvarar hon min kyss och, lös från hvarje hinder,
Dess himlaljufva barm i vågor häfver sig —
O Eos! till hvad fest din fackla vinkar mig!
Så hänryckt ej Anchis i parkerna af Ida
Gudinnans famntag njöt, att Amors härnad strida,
Ej Hektor störtat har, vid dagens slut, så glad,
I Andromakes famn, på nöjets lägerstad.

Vid sängen mäktigt quar förtrollerskan mig håller:
Så jagas timmar bort af kyssar, ras och joller,
Och Solen redan högt på firmamentet står
Förrn jag ur Flickans famn att slita mig förmår.

Men nu med kinden smekt af friska östanväder
På blomsterrika fällt ur hyddans sköt jag träder,
Af daggens pärlor strödd föryngrad jorden ler
Och rika taflors mängd af lif och skönhet ter.
I solbeglänsta ån af vällust fisken spritter
Och blåa etern fylls af lärkans muntra quitter,
I gräset stimmar gällt cikaders lätta tropp
Och trastens visa hörs från björkens höga topp.
I mörka klyftors famn, bland ålderstegna tallar
Med ömma klagorop sin maka turturn kallar,
På rosens unga barm af vällust fjäriln dör
Och örnen ett besök hos ljusets Herre gör.
Från bygdens kupor hit sig biens svärm begifver,
Och med en rask musik som eldar deras ifver,
I blombehängda träd, kring flodens rika strand,
De sina flockar strö att plundra Floras land.
Med långsamt bölande som bergens grottor svara
Den vilda tjuren hörs sin kärlekseld förklara,
Till stoet i galopp sin kosa fålen tar
Och festligt kring dess hals den spridda manen far.
På klöfversådda fält den späda hjorden dansar,
Då Herden medlertid i skuggan virar kransar,
Än eko trötta hörs med flöjtens muntra röst,
Än lutar sig förnöjd mot Tärnans ömma bröst.
Ej ärelystnans törst och guldets vilda hunger
Förtära Herdens lif: han älskar och han sjunger.

Ej honom flärdens hand i gyllne bojor lagt
Och sällheten han valt för lyckans glitterprakt.
Om mänskan alltid så i helig oskuld lefvat,
Ej brottsligt efter guld i bergens afgrund trefvat
Och tornade palats ej höjt mot himlens sky —
Ej verlden skallat då af vapenbrak och gny.
Ej Moskwas rika slott gått opp i rök och lågor,
Kossackens djärfva häst ej druckit Seinens vågor,
Med stafven i sin hand och rosor kring sitt hår,
Napoleon gått i vall på Korsika med får.

Men snart på zeniths höjd den gyllne Solen prålar
Och bränner jordens bryn med lodrätt sänkta strålar.
I dunkla törnens skygd den gröna ödlan flyr
Och till en skuggrik flod sin kosa hjorden styr.
I täta granars hvalf förstummad Herden rastar,
Vid närmsta trädets rot sig trötta vandrarn kastar
Och lian sjunker ned ur åkermannens hand.
Man allt försmäkta ser i sommarhettans brand.
Ej långt ifrån det tjäll där med en älskad maka
Jag lefver sälla dar, där Gudars fröjd vi smaka
På Hymens rosenbädd, i nattens ömma krig,
En mörk och åldrig skog högtidligt öppnar sig.
Här Jofurs helga trän med sänkta kronor hvälfva
Ett skjul mot dagens eld hvars brutna strålar skälfva
Och än för ögats blick i löfvets skymning dö,
Och än, vid fläktars sus, med stjärnor mossan strö.
Hur lycklig jag mig här i fridens boning gömmer,
Om bättre tidehvarf, om bättre verldar drömmer
Och Sångmön åt min fröjd betalar trogen skatt.
Bland dunkla skuggor här i magiskt härmad natt
Den hulda Fantasin en troll-lanterna tänder.

Från Hellas' lagerbygd, från Tiberns helga stränder
Af mången åldrig Skald jag hit ledsagad är
Och i hans gudaverk mig lifvets sällhet lär.
Jag gullfantomer ser i yppig dans sig svinga
Och kring mitt läger hör antikens lyror klinga.
O ålderdomens verld! o diktens gyllne dar,
Då skönheten ännu på Jorden dyrkad var!
Då himmel, skogar, haf, då källor, träd och floder
Af Gudar hvimlade, då Amors väna Moder,
Kring daggbeströdda fält, vid aftonrodnans glans,
Eteriskt fladdrade med Gracerna i dans.
Än Solens gyllne spann i höjden Febus körde,
I myrtendalen än sin ömma harpa rörde,
Än systern gjöt ur skyn sin vemodsfulla blick,
Med kograd skullra än på fjällarna hon gick
Och fängslade sitt lif med dubbla jungfruzoner.
Kring hafvets rymder, följd af blåsande Tritoner
Neptun i pärlsatt char med treudds-spiran for
Och hafvet tystnad bjöd vid snäckors gälla chor.
Man skogens Dryas såg ett gyllne äpple kasta
På Faunen vid sitt krus och bortom träden hasta,
Najaden enslig satt i grottans dunkla sköt
Och urnans silfvervåg på klippans mossor gjöt.
Narcissus trånande sig än mot Jorden sänkte,
Adonis' unga blod på Anemonen blänkte,
I ödemarkens djup fick älskarns klagoröst
Ett sorgligt återsvar ur Ekos tomma bröst
Och Filomela än i bleka aftonstunden
En röfvad oskuld grät bland ekarna i lunden.

Men icke själen blott behof af näring har,
Mig kroppens hunger snart åt hemmet mägtigt drar

Där Hilma medlertid sig klädt för hyddans spegel
Och i sin prydnads val föraktat modets regel.
Naturens enfald sjelf i hennes klädsel rår:
Ett yppigt diadem ej strålar i dess hår,
Ej siden i dess fjät med sagta frasning simmar
Och ej dess stolta barm af guld och pärlor glimmar.
Nej, i en slöja, hvit, lik svanens silfverdrägt
Som vädret lätt och fri, sin änglakropp hon täckt.
Omkring dess smala lif ett ljusblått skärp sig lindar,
Hvars ändar gå i dans för ljumma sommarvindar,
I hennes mörka hår man liljor blomstra ser,
Och ljuft i barmens däld en purpurblomma ler.
Så klädd på afstånd ren hon skyndar till mitt möte
Och öppnar åt sin vän det kärleksfulla sköte
Där himlens sällhet bor: en välkomstkyss jag får:
Så dansar hon förut, jag ilar i dess spår.
I famnen af den park vi helgat åt Pomona
Där fruktens gyllne klot försköna appelns krona
Och skogar höja sig med Cerasontis bär,
Vårt enkla middagsbord i skuggan dukadt är.
Ostindiens fogelbon man här förgäfves söker,
Och ingen gödd kapun för sybariten röker,
Af rika vaser ej man bordet glimma ser —
En duk af snöhvitt lärft från hörnen sväfvar ner,
I skålar af kristall den friska mjölken flyter,
Ett fat af rosigt ler med purpursmultron skryter,
Och, att ej skämt och glam vid bordet tryta må
En flaska gammalt Franskt sin nektar ger också.
Hur oskattbar den fröjd, att med en älskad Flicka
Förnöta bordets tid, få äta, jollra, dricka!
Blixt af Olympens fröjd, o glädjedruckna stund,
Då Ceres, Amor sjelf och Bachus, i förbund,

Att lyckliggöra oss hvarannan handen räcka!
Men vinets ångor re'n min quäfda låga väcka,
Jag ömt på Hilma ser, med frågor henne bryr —
Hon stiger rodnande från bordet opp och flyr.
Det är en instängd plan i skymningen af parken
Där tusen blommor strö i färgors skiftning marken,
Af täta häckars mur dess omkrets sluten är
Och tvänne lindar stå med ymnig skugga där.
I deras kronors höjd man hör en vingad skara
Vid symfoniers ljud sin kärlekseld förklara,
Med frid och svalka här en magisk halfdag rår
Och ljufva ångor strös i västanvädrens spår.
Förvirrad Hilma dit med glödda kinder hastar
Och under trädens hvalf på gräsets bädd sig kastar,
Men vid dess sida strax jag som en blixt mig ter
Och störtar gammen lik på skogens dufva ner.
Från Tärnans marmorhals dess lätta duk jag rycker
Och mången eldig kyss på barmens glober trycker,
Men snart med dristig hand ur mantelns skumma natt
Jag sagta vecklar ut dess mäst fördolda skatt.
Ej mera retelser fick Paris fordom röja,
Som tre Gudinnor såg på Ida utan slöja,
Mer skön ej Danaë på soffans kuddar låg
Och i sitt öppna sköt ett gullrägn falla såg.
Ej nektarns första kalk förmår att branden släcka,
Till nya fröjder snart mig Hilmas kyssar väcka
Och lång vår yra är, till dess [af] segrar trött
Vid Hilmas änglabarm jag somnar in så sött.

Snart längtar Febus sjelf att njuta sömnens hvila,
Hans fålar utan rast mot himlens gränsor ila

Och Tetis väntande, bland sina nymfers tropp,
Ur grottor af kristall mot honom blickar opp.
Kring himlens västra hvalf sin purpur quällen stänker
Och aftonsolens guld på bergets toppar blänker,
I rosenfärjadt ljus den gröna dalen ler,
Gigantiskt växande man trädens skuggor ser,
Till nästet svalan far att hvilans nöje smaka,
Från betet hjorden går vid hornens skall tillbaka,
Man vakteln sjungande i gyllne rågen hör
Och öfver Floras land sig daggens pärlregn strör.
Ren Hesperus i skyn med blida strålar glimmar,
Och Månan gullröd fram ur Oceanen simmar.
Vid randen af en å, där gyllne aftonskyn
Sig målar, prunkande, i vågens lugna bryn,
Och, anande sin död, försvunna, sälla dagar
Apollos milda svan med silfvertoner klagar,
I popplars skugga här, invid en hvassrik strand
Jag och min Hilma gå på blommor hand i hand.
Då vidgas våra bröst dem himlakänslor fylla:
Med stilla böners eld den Gudamakt vi hylla,
Som andas öfver oss sin kärlek och sin fred,
Hvars stjärnor, milde, se till våra dalar ned.
En ren, eterisk suck ur våra hjärtan stiger:
Jag trycker Hilmas hand, hon svarar mig och tiger
Och på dess rosenkind en helig andaktstår
Som Gangens pärla skön och tyst som daggens går.
Den Gud som kärleksfullt till lif och sällhet väckte
En tallös här af lif dem Intets natt betäckte
Fördömmer ej den eld han sjelf i stoftet tändt
Och ingen afund än vid jordens nöjen kändt.
Nej! blott för stoltheten som trampar sina bröder,
För hårdhet, våld och list hans vigg i molnet glöder,

Att smekt och klappad bli han rundat Tärnans barm
Och mognat drufvans saft att skölja ned vår harm.

Till hyddans sköte nu vi glädtigt återvända
Där med ett landtligt mål vi dagens nöjen ända.
Men lyft i stjärnors krets den väna Månan ren
Kring fällt och dalar strör sitt bleka silfversken.
Ren Morfeus fattat har sin vallmokrönta spira
Och tystnans stora fest Naturens skaror fira.
Blott näktergalen än i parken drilla hörs
Och källans dofva sorl till våra öron förs.
Nu på den veka bädd där Amuretter kriga
Med sömnens dunkla här förtroligt upp vi stiga.
Ack! i gardiners hägn hur fritt vi leka här,
Ty Hilmas blygsamhet med slöjans aflagd är,
Och mången hemlig konst hon lärt af sjelfva Fröja
Att öka älskarns eld och njutningen förhöja.
Hon åt förtrollningen en ny förtrollning ger
Och Amor sjelf sitt verk med glad förvåning ser.
Af mer än jordisk eld jag i dess armar sjuder,
Af vällust sängen rörs, af kyssar rummet ljuder,
Och leken ändas först när Sömnens milde Gud
Oss med papavern rör vid midnattsklockans ljud.

II.

DAMON.

Ren floden sig kastar från klippornas topp
Och sipporna titta i gröngräset opp.
Nu vårvädren leka i blomstrande dalar
Och dufvan om älskog i klyftorna talar.

Hur myser ej kring mig en helig Natur,
Elysiska parker, en molnfri azur!
De snöhvita lammen i väplingen dansa
På brokiga ängar, dem skogar bekransa.

På välljud den grönskande lunden är rik
Gällt klinga i skyarna lärkors musik,
I häckarna hviska melodiska vindar,
Och biena surra i blomstrande lindar.

Ja, skön är Naturen. Men Kloë, min Brud,
Gör himlar af Jorden och Damon till Gud.
Ack! tryckt till dess hjärta ej byta jag ville
Med Jupiters höga, olympiska gille.

Hon följer så troget min lockande röst —
Med sväfvande lockar och klappande bröst,
Hon vacklar sin eldiga brudgum till möte,
Vid middagens lågor, i parkernas sköte.

I mystiska, hoppande skuggor vi två
Omslingrade sitta: så dagar förgå.
Här doftande blommor åt Kloë jag plockar
Och kransar förtroligt dess svartbruna lockar.

Men njutningens timma mig vinkar — jag ser
På Kloë med smäktande öga, jag ber.
Förvirrad hon tiger men blickarne svara
Och mana den blyge att djärfvare vara.

Ren ligger den hulda på segrarens arm,
Med lågande kinder och gungande barm,
Åt älskarens famntag sig roligt förlåter
Och håller den smekande handen ej åter.

Må alldrig, o Gudar! jag skåda den dag
Då hjärtat ej klappar för Kloës behag!
Må Eros beskydda de älskande tvenne
Och döden mig finna i famnen på henne!

III.

DAFNE.

Hvad känsla, Gudar! fyller nu mitt bröst,
En magisk blandning utaf fröjd och smärta?
Hvi finner, sorgsna näktergal, din röst
Ett återsvar i djupet af mitt hjärta?
Hvi, himlamakter! älskar jag att så,
Allena, här i skumma parker gå?

När dufvan klagar djupt i skogens natt
Och foglar smekas i den höga linden,
En sällsam åtrå tar mitt hjärta fatt
Och barmen suckar, tårar bränna kinden.
Osäjlig är han, oron i min själ
Och, ack! så ömt jag älskar den likväl.

Ej längre jag, bland väna systrars tropp,
I uppfäst slöja vårens blommor plockar
Ej dansar mer i zefyrvingadt lopp
Med rosig hy och blomsterkrönta lockar —
O Gudar, Gudar! kärlek mig förtär
Och efter Damon suckar mitt begär.

Ack! röd som vallmo är hans fulla kind
Och svarta lockar om hans panna sväfva.
Hans suck är mild som västans ömma vind,
Hvars andetag i trädens kronor bäfva.
Hans röst är harpoklang, hans blick är huld
Som Månans strimma eller stjärnans guld.

Ja, skön är Dafnis. Hvarför suckar jag?
Hans ädla hjärta troget för mig brinner.
Kring fällt och parker, sommarns långa dag,
Han tröstlös irrar tills han Dafne finner.
Ack! mången eldkyss röfvar han och ger —
Men kan ej Dafnis ge sin Dafne mer?

I går vi sutto här vid källans rand
Som under trädens sänkta hufvun kryssar,

Mer fritt att leka började hans hand
Och mera häftigt rägnade hans kyssar.
Jag flydde hastigt med förvirrad håg —
Med tårfullt öga efter mig han såg.

Sen denna stunden jag ej honom sett
Och sömnens frid ej skänktes åt mitt läger.
Måhända vredgad han mig öfvergett
Och ingen tillflykt då mitt hjärta äger.
O Dafnis! Dafnis! komme Du igen
Ej fly jag skulle från min bästa vän.

Så sjöng Herdinnan. Aftonrodnans sken
Nu sagta dödde bakom glesa alar.
I azurn blänkte Fröjas stjärna ren
Och festligt sjöngo skogens näktergalar.
Emellan träden Dafnis fram då kom,
Men Dafne vände ej till hyddan om.

Min Dafnis! klingar hennes silfverröst
Och straxt är älskarn åter i dess sköte.
Nu bröst förtroligt häfver sig mot bröst
Och kyssar brinna i elektriskt möte.
Med afund Luna som i molnen gick
Från deras sällhet vände bort sin blick.

IV.

IRIS.

O himmel! hvad jag lycklig är!
Af högre grönska jorden lyser
Och trädet bättre äpplen bär
Och dalens ros, förskönad, myser.
Den vällust i mitt hjärta bor
Besjunges gällt af lundens chor.

Blott nöjets röst och nöjets bild
Mig gränslöst möter i Naturen —
Hör fålen gnäggar, kär och vild,
Sin älskogsflamma brummar tjuren
Och dufvorna i Jofurs ek
Ej höra opp med ras och smek.

Åt Febus, nerom himlens bryn
Sin dunkla brudsäng Tetis reder
Och Luna skådar ömt från skyn
På dalens kyska Herde neder.
Ja, nattens bleka stjärnor se
Med ömhet på hvarann och le.

Allt prisar Amors gudamakt,
Allt ökar hjärtats tysta lågor,
Till kärlek manar lundens prakt

Och Västans suck och källans vågor,
Som glittrande och silfvergrå
Med tonfullt sorl bland hvassen gå.

Jag känner Dina lagar nu,
Natur, allsvåldiga Gudinna!
I Lycis' ömma sköte ju
Jag invigd blef till Din Prästinna.
O! lät mig vandra, rörd och from
Med rökvärk i Din helgedom.

Af alla väsens sälla lott
Är Iris ock delaktig vorden —
Om älska, Gudar! är ett brott,
För mina fötter remne jorden
Och hämnarns blixt mig störte ner!
Min kärlek jag ej öfverger.

När Solen fram ur böljan går,
I böljans famn sitt eldklot sänker,
För Lycis blott mitt hjärta slår,
På Lycis blott mitt sinne tänker
Och dagens stunder innan kort,
Vid bäckars sorl jag drömmer bort.

O Systrar! gärna trög och dum
Må Iris i er tanke vara,
För det hon sitter, marmorstum,
När bergen era löjen svara.

O! visste ni min salighet!....
O! visste ni hvad Iris vet!.....

Ur sängens famn, i nattens stund,
Från Mammas sida jag mig smyger
Och till en stilla myrtenlund
Med lätta fjät i daggen flyger.
Violer dofta på min stig
Och näktergalar hälsa mig.

I lundens famn en grotta är
Och murgrön smyckar hennes sköte:
Här bidar Herden, öm och kär,
Vid flöjtens quitter på mitt möte:
Emellan glesa buskar ser
I grottan Månans öga ner.

O! dit jag mina rädda spår
I daggens våta pärlor hastar,
Med glödgad kind och lösa hår,
I Herdens armar jag mig kastar.
Till rosenbädden han mig för
Och sinnet där i vällust dör.

Ack! ifrigt där hans djärfva arm
Den lätta slöjan undanrycker!
Hvad brånad häfver då min barm!
Hvad älskad börda straxt mig trycker!
Men tystnom! ord förråde ej
Den heliga mysteren! — Nej!

V.

HYLAS.

»Se, blek och dyster Månan irrar
Bland molnen — vemodsfull hon stirrar
I töckensvepta dalar ned.
Hur sorgligt polens stjärnor brinna!
Hur floderna med dödssång rinna
Och stormen far kring öde hed!

Nu skakar nattens kulna vindar
Förblekta löfven af de lindar
Som grönskade så festligt nyss.
Och ufvar tjuta i den krona
Där näktergalen hördes tona
Och turturn njöt sin makas kyss.

Ack! prålen aldrig mer, I dalar,
Af vårens grönska! näktergalar!
Besöken alldrig mer vår lund.
Ej Hilda binder flere kransar,
Ej längre, zefyrlätt, hon dansar
I systrars skämtande förbund.

Där borta, vid den stilla bäcken
Som under rosenkrönta häcken
Med klara silfvervågor flöt,

Jag henne fann, en dag, om våren,
Med liljor kring de svarta håren,
I sömnens moderliga sköt.

På Cyperns stränder jag mig tyckte —
Med runda lemmar Flickan tryckte
Sin nardusrika blomstervall.
Ack! utsträckt låg den hulda armen —
Melodiskt flöt den kyska barmen
I afmätt stigande och fall.

En himmel genom drömmen lyste
Och milda gudalöjen myste
Kring veka rosenkinders brand.
Hvem kan mot hjertats kjusning strida
Jag nedsjönk vid Charitens sida
Och fattade dess liljehand.

Hon öppnade sitt ljusa öga
Så blickar mot det azurhöga
I Öster dagens stjerna opp.
Förvirrad, rodnande, förlägen
Hon ville fly — jag stängde vägen
Och sade, full af rusigt hopp:

»Hör opp att vredgas, sköna Flicka!
Ditt öga lät kring jorden blicka,
Kring hafvet, ängarne och skyn.

Allt kring oss firar Amors välde,
I alla varelser han ställde
Oss af sitt väl en föresyn.

I blåa luften lärkan kallar
Sin ömme make, göken skallar
Kring fält och lundar brudens namn.
För älskog böljans ätter leka
Och dufvorna hvarannan smeka
Bland klyftors djup, i skogens famn.

Lät älskarn hela dagen bida
I stilla kjusning vid din sida
Och lyssna till din silfverröst.
O! lät den suck mitt hjerta gjuter,
Den ingen våldsmakt innesluter
Ett genljud finna i ditt bröst!»

Där borta i den skumma lunden,
Vid orrars lek i aftonstunden,
Jag Flickans hårdhet öfvervann.
Af perldagg blänkte liljans knoppar,
På bergens furukrönta toppar
I Vester himlens purpur brann.

En lutas matta ljud jag hörde —
Dess milda toner bort mig förde
Som källans fart sin blåa våg.

I grottan, endast sedd af stjernan,
Med lutan i sitt sköte, Tärnan
I lätta aftonkläder låg.

Ej längre motstod hennes hjerta
Min bön, min gråt, min kärlekssmärta,
Hon sjönk besegrad i mitt sköt.
Af vällust skälfde blomstersängen
Och Luna rodnade och ängen
Kring rymden himmelsk vällukt gjöt.

Hvad sälla dar! i helig yra
Jag rosenkrönte då min lyra
Och sjöng den änglalikes lof.
Straxt teg af kjusning näktergalen,
Napéer viste sig i dalen
Och Fröja lämnade sitt hof.

Nu bor i denna elf min Hilda —
En flodgud röfvade den milda
Från mina famntag bort, o ve!
Då hon vid middagssolens lågor,
En gång i kalla silfvervågor
Med aflagd slöja badade.

I flodens grotta nu hon sitter,
Med håret krönt af perlors glitter,
Och tänker ej på Hylas mer.

I brudsäng, glömsk af Hylas' smärta
Hon hvilar nu vid brudens hjerta
Och vika för hans kyssar ger.

Ack! biltog från sin ärfda koja
Man tröst dock finna kan — din boja
Dock tiden mildrar, usle träl!
Men ungdomslågor, som förbrunnit,
Men Amors kjusning, som försvunnit,
Dem gäldar inget jordiskt väl.

Som Febi svan i vågen gungar,
Som Jofurs Örn mot Solen ljungar,
Så mänskan trifs i kärlek blott.
Den Flicka[ns] öga har förkjusat,
Den nöjets kalk en gång berusat,
Den söker ej en annan lott.

Ej längre skall jag öfvergifven
Mig klaga och af oro drifven
Kring jorden sväfva, lik en hamn.
Till Er jag flyr, I kalla vågor!
Där Hilda sofver — mina plågor
Begrafven i Er mörka famn.

Där skall ej saknad mig förtära,
Ej hemska drömmar mig förfära,
I evig sömn, i nattlig fred.»

Så talte Hylas — snabb som pilen
Från Cynthierns bågsträng, vild som ilen
Han for i vågens sköte ned.

VI.

DET HEMLIGA VITTNET.

Stum, darrande af kjusning, nyss
Jag såg ett herdepar i ängen
Ömt byta mången trofast kyss
Vid almens rot, på blomstersängen.
Af buskar dold jag stod och brann —
Hur månget kärligt ord de sade!
Hur ljuft om halsen på hvarann'
De sina armar lindat hade!

Jag såg en blomsterkransad Mö —
Dess anlet brann af purpurlågor,
Och barmen skimrade, likt snö,
Likt fradgan utaf elfvens vågor.
I hennes sköte Herden drack
Med eldtörst lifvets gudanektar
Och ljufva suckar, brutna ack!
Är allt det språk, hans kjusning mäktar.

Mer säll i mythens gyllne dar
Ej Myrrhas Son, den sköna Jägarn
I mörka skogen druckit har
Vid Fröjas hjerta vällustbägarn.

Mer säll i grottans dunkla sköt
Endymion ej, i Gudadrömmen,
Den höga Lunas kyssar njöt,
Som rusig lämnat silfvertömmen.

Af löfvet dold jag länge stod,
Då sved af ömma qual mitt hjerta.
På kinden rann en tåreflod
Och själen fylldes opp af smärta.
Ren klädde purpurn Vesterns fjäll
Sin gyllne lampa Cypris tände.
Allena till mitt öde tjäll
Af åtrå quald jag återvände.

VII.

KYSSEN.

En kyss, förtrollande Herdinna!
Jag af din rosenmund begär.
För lågor, som i själen brinna
Det en balsamisk lindring är.
O Flicka! mörkna ej så där.

På blombeklädda linden titta!
I kronan där bland löfven, se!
Två ömma turturdufvor sitta
Och kyss på kyss hvarannan ge.
Ack! afundsvärde äro de.

Till almens kyssar troget sträfvar
Lyäi späda ranka opp.
För västanvädrets kyssar bäfvar
Af hemlig vällust poppelns topp
Och under fjärilns, blommans knopp.

Tro icke att Dianas lagar
Du med en menlös kyss har kränkt.
Gudinnan sjelf i forna dagar
Sig ned i herdens grotta sänkt
Och honom kyssar tallöst skänkt.

Tro ej att dessa stulna fröjder
Fördunklat hennes majestät.
I molnens famn, på bergens höjder,
Med hundra Tärnor i sitt fjät
Hon vandrar lika stolt för det.

Ditt välde du tyranniskt öfvar,
Herdinna! låt beveka dig.
En kyss dig intet ju beröfvar,
Till Gudars rang han lyfter mig.
Med vrede ej tillbaka stig!

Så ljuf ej aftondaggens nektar
För ängens brända lilja är,
Så ljufva icke vindens fläktar
För Odlarn, då han kornet skär,
Som kyssar, Flicka! för en kär.

Ja, tro mig, Syster af behagen!
Om nu en hjertlig kyss du ger,
Du af hans sötma ljuft betagen
Skall sedan säkert ge mig fler.
En enda kyss, jag ber, jag ber!

VIII.

HÖSTEN.

Themira! fälten ligga öde.
En sorglig höst kring nejden rår.
De röda blomstren äro döde
Och gulnad ekens krona står.
Kring nakna slätter ån sig kröker
Och mumlar, fradgande af harm.
En ros mitt öga fåfängt söker
Till prydnad åt din unga barm.

Se! naken är den höga linden
Där, ack! din första kyss jag fick.
Hur skön Du stod med eld på kinden
Och ljufva tårar i din blick.
Se! Nordan härjar nu de toppar
I skuggan af hvars gröna hvalf,
En fjäril lik på rosenknoppar
Af vällust i din famn jag skalf.

I Oceanen svalan dröjer
Och näktergalen flyttat re'n.

Blott skatan än sitt gapskratt höjer
Och sparfven quittrar på sin gren.
Af gråa dimmor öfverdragen
Kaotisk ligger ängen där,
Och bakom regnmoln hela dagen
Den gyllne Solen bortgömd är.

Att födas, lysa och försvinna
Är hvarje blommas vissa lag
Och höstens grymma makt skall hinna
Till dig, Themira! ock en dag.
Din ljusa panna ock skall mulna
Som nu den vida himmelen,
Och dessa kinder sorgligt gulna
Där vårens rosor blomstra än.

I hyddan skiljd från bygdens dansar
En knarrig matmor snart du går.
Natthufvan, ack! för Hebes kransar
Betäcker dina silfverhår.
Då skall mot lifvets glada nöjen
Du oförsonligt föra krig,
I sura miner dina löjen,
Ditt skämt i snäsor byta sig.

Då skall din mund ej längre reta
Till kyssar . . . ej i slöjans natt
Skall älskarns djärfva händer leta
Med ifver en förborgad skatt.

O! svärjom då att trogne vara
Cupidos lockande befäl.
Hur dårligt att de blommor spara
Dem hösten skördar likaväl.

IX.

NATTBESÖKET.

O Systrar! tadlen mig ej så
Att jag Dianas lagar brutit —
Hvem kan väl mot de känslor stå,
Som i vårt bröst Naturen gjutit?
Hvem är väl alltid på sin vakt
Mot Amors list och gudamakt?

Än förd i Modrens gyllne char
Bland ras och löjen Guden ilar,
Med facklans sken vår syn betar
Och trottsigt kastar sina pilar.
Än värnlös, darrande och blek,
Han står förklädd och andas svek.

O hören! re'n kring jord och haf
Sin mantel natten hunnit sträcka.
Jag redan lagt min slöja af
Och färdig var att lampan släcka.
I skogens furor stormen hven
Bland skurars fall och blixtars sken.

»Maria!» ropade en röst.
En hand på rutan klappa hördes.
Hjelp! af hvad känslor då mitt bröst,
Som böljan för en stormvind rördes!
Jag kände Gustafs röst igen.
Ack! skulle jag ej känna den!

»Maria!» ömt han ropade,
»Släpp in mig i din lugna kammar.
Det är ett Herrans väder, se!
I nattens skyar blixten flammar,
Och viggen störtar klippans tall,
Och jorden dränks i skurars fall.

Jag gick vid Månans sken i quäll,
Med suckar på min kärlek tänkte
Och såg hur ljuset från ditt tjäll
På afstånd mellan träden blänkte.
Då sönk i molnet Lunas kind,
Då röt en plötslig Nordanvind.

Vid Gudarne jag dig besvär!
Barmhertighet mig dock bevisa.
Min kind af haglet gisslad är
Och kalla väder blodet isa.
Maria! är ditt bröst af sten?
Jag faller död till marken re'n.»

»O Gustaf!» gaf jag då till svar,
»Kan jag väl mer än dig beklaga?
Min slöja re'n jag aflagt har —
Skall jag den åter på mig taga?
Att gå till sängs jag färdig är —
Betänk hur mycket Du begär.»

»Välan!» förtviflad brast han ut,
»Att skyndsamt ända mina plågor,
Jag går där sjön med gräsligt tjut
Mot stranden krossar sina vågor.
Farväl Maria! aldrig mer
Min bön Du hör, mitt qual Du ser!»

O Systrar! om jag låtit så
Den vilda gossen från mig ila,
O! dömmen om jag kunnat då
Med roligt samvet gå till hvila.
Jag släppte in min frusna gäst
Och lång och rolig var vår fest.

X.

GUBBEN.

Till jordens dalar sväfvar våren ner
Och kring Naturen sprides lif och värma,
På molnfri himmel Dagens Konung ler
Och lugna haf dess gyllne anlet härma.
Bland gula blomster silfverbäcken går
Och Västan fläktar aspens gröna hår.

Ej Flickan spinner mer vid lampans sken
Ej Herden fåfäng sitter vid sin brasa.
På ängens tufvor betar hjorden re'n,
I dalen kärligt bygdens skaror rasa,
Och skogens Eko härmar Flickans namn,
Och kyssar ljuda ner i grottans famn.

För mig, o Himmel! tar ej vintren slut
Af gikten plågad jag vid fenstret sitter,
Åt blomsterfälten ser med tårar ut
Och lyssnar rörd till lärkans muntra quitter.
Ack! tidens rimfrost har min hjessa täckt —
Den smälter ej för Västans ljumma fläkt.

O ljufva Minnen! äfven jag en gång
Af hälsa glödde och af ungdomslågor.

Till Amors ära höjdes ock min sång —
På flickans mund, vid änglabarmens vågor
Jag lif och vällust oupphörligt sög
Och timman, dagen, rosenvingad flög.

Mer skön ej Nattens blyga Måne står
På firmamentet i en krets af stjernor,
Mer skön Diana ej på bergen går
Med jaktens lätta kogerprydda tärnor.
Mer skön ej Venus Nymfrens dansar för,
Än min Themira log bland dalens mör.

Af bygdens söner, tätt som myggors dans,
En väldig skara sig kring Flickan trängde,
Och mången frisk, af tårar fuktad krans
Vid morgonstrålen hennes dörr behängde.
I hvarje Yngling ägde hon en slaf,
Åt mig allena hon sin kärlek gaf.

Kring fällt och byar rådde helig fred
Och djupt i hafvet sof den gyllne Solen —
Från himlen sågo bleka stjernor ned
Och saligt rökverk spreds af nattviolen.
Då kom Themira, ledd af Hespers blick.
Min famn tillmötes hon i lunden gick.

Ej kunde Flickan mot sitt hjerta stå.
Vid björkens rot hon låg besegrad redan.

Hvad bröllоppsfester firades ej då!
Ack! tusen gånger vi dem firat sedan,
På hyddans läger och i dunkel skog,
När Solen brann, när Månan fridsamt log.

För evigt slocknad är den offerbrand
Som förr så skön på Amors altar glödde.
Ack! vidrörd blott af åldrens kalla hand
Hvar sällhetsros förbleknade och dödde.
Knappt vårens minnen lefva i min höst.
Knappt slår ännu ett hjerta i mitt bröst.

Vid aftonrodnan af mitt sjunkna lif
På grafvens rand jag, stum och ensam bäfvar.
Af forna nöjen, forna tidsfördrif,
En dunkel hogkomst endast kring mig sväfvar.
Hvad sannt och verkligt finns på jorden här?
Se! sjelfva Kärleken en skuggbild är.

XI.

DEN SOFVANDE HERDINNAN.

»På blomstersådda kullen här,
Kamilla! sömnens ro du njuter,
Där bäcken, silfverblå och skär
På glatta stenar vågen gjuter,
Och gröna bokar öfver dig
Med åldrig skugga luta sig.

Förvirrad vid din bädd jag står,
Hur sakta darrar ej för vinden
Kring pannans snö ditt mörka hår!
Hvad purpurflammor måla kinden!
Tyst vaggas barmen, ljuft Du ler —
Hvems är den rosenbild du ser?

I Cyperns mirtenskogar så
På grottans läger Venus hvilar.
På vakt kring henne barnen stå
Med tända bloss och hvässta pilar,
Och rundt omkring i skuggrik trakt
Kariter sig till hvila lagt.

Kamilla! i din blomsterdal
Af sömnen famnad du ej känner
En gnista af det afgrundsqual
Som Atis' ömma hjerta bränner.
Hvi står han som en brottsling än
Vid porten blott till himmelen?

En herde i vår blomsterbygd
Som Atis ömt för dig ej brinner.
I sorgeliga granars skygd
Hans kärlekstår förlorad rinner,
Och källor, trän och klippor blott
Sin ömma låga han förrådt.

Åt dig hans trogna hjerta re'n
Vid morgonstrålen offer tänder,

Till dig vid Månans bleka sken
Han suckar med Favonen sänder
I hyddans tvång, i skogens famn,
Han följes af din ljusa hamn.

O! tro ej, grymma! att han fick
Ett bröst af stål mot lifvets smärta.
Snart slocknar hans förgråtna blick,
Snart stannar hans förblödda hjerta
Och modren rifver vid hans bår
Förtviflad sina gråa hår.

I trädets krona öfver dig,
Kamilla! foglarne sig para.
Till bröllopps klär Naturen sig.
Vill du ej med på festen vara?
O! dröm ej Vårens dagar bort!
Hans glädje liflig är, men kort.»

Så Atis klagade en stund,
Och hvarje ord han talat hade
En kärlig dröm med rosenmund
I Flickans öra eftersade.
Sitt blåa öga upp hon slog
Och rodnande mot Atis log.

XII.

CITTRAN.

Med cittran i min hand jag låg
I skuggan af den höga linden.
Re'n Månan gick ur hafvets våg,
Balsamisk lekte aftonvinden
Och stjernan ned från himlen såg.

I famnen af den tysta skog
Mitt öga hastigt Ludvik röjde,
Han sorgligt mot sin Flicka log
Och hjässan mot en trädstam böjde,
Den gullgul mossa öfverdrog.

Skön stod han där! Hans svarta hår
För Vestan flögo, lätt förströdde,
Och på hans kind der lifvets vår,
Der hälsans purpurrosor glödde
Rann vid min sång en känslotår.

En magisk fruktan mig betog.
Af vällust mina pulsar sjödo.
Förvirrad cittran än jag slog,
Men Ludviks namn dess strängar ljödo
Och rösten, ack! i suckar dog.

Nu gossen i förälskadt skick
Till mig i löfvets skuggor trängde.
Mot honom tårfull steg min blick
Och cittran stum på armen hängde —
Ett ord min tunga fram ej fick.

Hvem djärfves bjuda Amor tross?
Hvem kan för sakens utgång svara?
Jag låg besegrad — eterns bloss
Som brölloppsfacklor lyste klara,
Med gullrödt skimmer öfver oss.

Af mitt exempel, Flicka! lär
Att gränsor för din godhet sätta.
Min Ludvik, nyss så öm och kär,
Sig re'n af njutning hunnit mätta
Och från en slaf min Herre är.

Men, ljufva cittra! Du min tröst!
I mina armar kom tillbaka!
Må ljudet af din silfverröst
Än för en öm och trogen maka
Med känslor glödga Ludviks bröst.

XIII.

SELIM.

Fram ur hafvet Månen skrider
Vid Zefirers sus.
Ensam Filomela quider
Vid dess bleka ljus.
Dalens herde längesedan
Hemgått från sin äng.
Vallmokrönta drömmar redan
Gyckla kring hans säng.

Men ej Selim hvilan smakar —
I cypressers hägn
Han på Mirzas grafhäll vakar
Under tårars rägn.
Minnet af försvunna dagar
Fyller herdens bröst
Och i öknarne han klagar
Så med bruten röst.

»Grymma Orkus! hvilken Tärna
Du mig röfvat har!
Mildt som himlens aftonstjerna
Hennes öga var.

Herrligt fladdrade för vinden
Under vårens krans
Hennes svarta hår och kinden
Brann i morgonglans.

Ingen köld förmåtte hämma
Elden af dess blick.
Ljudet af dess silfverstämma
In i själen gick.
Troget hennes sköna hjerta
Gaf min suck igen
Och på mig i dödens smärta
Såg dess öga än.

I den gyllne morgonstunden,
Ack! hur mången gång
Möttes vi i rosenlunden
Under lärkors sång!
Ack! vid sidan af hvarandra
Ofta lägrade
Nattens Gud vi sågo vandra
Öfver tallarne.

Men vid middagssolens lågor
Under lönnars natt
Vid en tonfull källas vågor
Vi en dag oss satt.

Då en orm, o afgrundsöden!
Hastigt viste sig
Ack! och gaf åt Mirza döden —
Hvarför ej åt mig?

För min syn min unga maka
Sig i dödsqual vred.
Hennes hjessa sjönk tillbaka
På vår gräsbädd ned.
Dödlig blekhet kinden täckte,
Sorgligt än hon log,
Famnen åt sin älskling sträckte,
Suckade och dog.

Fåfängt västanvädren susa
Mellan löfven mer.
Fåfängt vårens floder rusa
Ifrån bergen ner.
Aldrig mer i lätta kläder
Och med spridda hår,
Mirza dina fält beträder,
Blomsterrika vår!

Intet nu min själ förnöjer —
Skördad är min vän.
Gamle Karon! hvarför dröjer
Du med båten än?

För mig till de sälla dalar,
I hvars lugna famn
Mirza än om Selim talar,
Suckar än hans namn.»

Detta Selim tärd af smärta
Quad vid stjernors brand.
Hastigt grep om herdens hjerta
Dödens kalla hand.
Ned till skuggors boning Anden
Genast kosan tog.
Mirzas skugga där på stranden
Mot sin älskling log.

XIV.

DE TÄFLANDE SKALDERNA.

Konungen i Thessalien. Menalkas. Moschus.

Kungen.

Barn af de ängar, där med skyndsamt lopp
Sig Peneus hvälfver under lagerträden
Och Cynthiern sjelf på diktarbergets topp
Med väna Sångmörs blandar sina quäden!
Vidt kring Hemonien ryktet fört ert lof —
Af längtan, se! att Era sånger höra

Monarken brinner och hans stolta hof —
Menalkas! skynda strängarne att röra!
Dig svare Moschus se'n — åt den af Er,
Som sjungit bäst jag denna gullked ger.

Menalkas.

I helga Muser! som på bergets höjd
Med lagrar än ett lockigt gullhår kransen,
Än harpan slån, och än i festlig fröjd
Kring källans blåa silfvervågor dansen!
O, tan mitt hjertas fromma offer mot!
Till mig, där, smekt af ljumma sommarvinden,
Jag mellan kiden låg vid almens rot
En dag I kommo sjungande från Pinden,
Med nektarkyssar väckte själens brand
Och gyllne lyran satte i min hand.

Moschus.

Till mig i låga blomsterdalens ro
Från sångens molnberg stego ej de höga,
Men Chloë där mig svurit evig tro
Med bruten röst och tårar i sitt öga.
Alltse'n hon tryckte darrande min hand,
Se'n känslans dagg jag på dess kind sett rinna,
Elysiskt blomstrar lifvets ödeland
Och nya Solar på min himmel brinna.
Till Skald jag vigdes i dess hulda sköt
Och vid dess barm Kastalias nektar njöt.

Menalkas.

I lossat bindeln, Muser! från min syn,
Naturens djup I lärt mig genomskåda
Och tvungit jorden, vågorna och skyn
Att tusen dolda under mig förråda.
Nu känner jag hvi blåa Ocean
Fram och tillbaka, hemskt och mystiskt, skrider,
Hvi Solen aldrig viker ur sin ban,
Hvi Månen evigt sin gestalt förbyter
Och årets tider ömsom jorden strö
Med sippor, rosor, purpurdrufvor, snö.

Moschus.

Ej högvis konst min Chloë mig har lärt —
Dess rosenläppar öppnas blott till joller,
Men Gudars fröjd dess kyssar mig beskärt —
Med henne verlden i min famn jag håller.
O! när jag famnar denna änglakropp,
När dessa blåa tvillingsstjernor stråla,
Jag ser ej Solen gå ur böljan opp,
Ej nattens skuggor skyn och fälten måla,
Ej tegens skördar jag förgyllas ser,
Ej höstens löf af träden falla ner.

Menalkas.

Mig Sångmön ofta sätter i sin char,
Och öfver Jordens låga mirtendalar
Vid hennes sida i triumf jag far
Till Gudars hem, till Jofurs blåa salar.

Apollos harpa där jag klinga hört,
Sett Dunderguden Hebes gullkalk tömma —
Till Plutos riken Sångmöns hand mig fört.
Jag Minos hört de bleka skuggor dömma,
Elysiens lundar härrligt kring mig lett —
Jag Ixions hjul och Tantals äpplen sett.

Moschus.

Kring eterns rymder sväfvar ej min själ,
I blomsterkedjor Chloës hand mig binder.
Dess blåa ögon gjorde mig till träl,
Dess gyllne hår, dess veka rosenkinder.
Om någon gång vid klara stjernors brand
En helig tårblick smäktande jag sänder
Ur gruset opp till kyska Andars land,
I Chloës barm den genast återvänder.
Till hjertat sluten af den älskade
Jag glömmer himmel, Jord och Elysé.

Menalkas.

Som Nordan gnyr kring furukrönta fjäll,
Som floden våldsamt ner i dalen rusar,
Som hafvets svall omdånar klippans häll,
Med segertoner så min harpa brusar.
Dess gälla strängar härma vapnens skall
Och sköldars brak och kampens sträfva lurar
Och slagnas skrän — Jag sjunger Jättars fall,
Sju härars storm på Tebes höga murar,
Och Trojas brand och Xanthens silfverflod
Hemskt rodnande af lågor och af blod.

Moschus.

Ej krigets dån min harpa från sig ger.
Bland rosor quädet musikaliskt rinner.
Jag sjunger endast kärlekens banér,
De ljufva segrar jag på Chloë vinner,
Hur i den ljufva välluktrika natt
Kring grästapeten mirtenträdet sprider,
Mot älskarns låga, darrande och matt
Med glödgad kind och ohöljd barm hon strider —
Svagt är det motstånd kjuserskan mig gör.
För Amors pil hon dignar snart och dör.

Menalkas.

Ljuft är ur fenstret af sitt trygga hus
Se västanvinden sina skördar vagga,
Och under harpoklang vid facklors ljus
Ur gyllne kalkar dricka vinets fragga.
Men dubbelt salig är den lott ändå
Att friska lagrar åt sin hjessa vira,
Beundrad fram i folkets ringar gå —
Att Hjelte nämnas eller Hjeltar fira.
I silfverhår jag Dafnes krona bär —
Ej guld, ej vällust äggar mitt begär.

Moschus.

Ljuf är i lunden näktergalens röst
Och källans sorl och löfvets stilla susning
Men Chloës stämma fyller dock mitt bröst
Med högre fröjd, med svällande förkjusning.

Skön är en daggig Ros, men Chloës hy
Dock skönare, den kärlekstårar löga.
Mild är väl stjernans blick ur nattens sky
Men strålen mildare ur Chloës öga.
Så länge min den hulda Flickan är,
Ej guld, ej lagrar väcka mitt begär.

Kungen.

Nu hören opp! I sjungit bägge väl
Men Moschus sjöng om kärlek — vid hans toner
Som vax för elden smälte ljuft vår själ,
Steg sjelf Astréa ned från himlens zoner.
Så länge Flickor blomstra på vår Jord
Och trogna hjertan för hvarannan brinna,
Hvad Amor diktat har, de ömma ord,
I hvarje bröst och gensvar skola finna.
Tag denna gullked, Moschus! andra band
Dig Chloë räcker där vid Penei strand.

ELEGIER.

I.

Ond och besvärlig är tiden i hvilken jag lefver, o Gudar!
Dubbelt värre dock är lifvet jag lefver däri.
Tyckes det ej som en klarare dag för Jorden sig tänder,
Sedan i stormar och natt länge hon vakat med gråt?
Fåfängt ur slumren väckt den blodiga Örnen från Elba
Åter mot Galliens fällt vände sin ilande flyckt,
Slog på den heliga thronen ned och fattade viggen.
Wellingtons hämnande blixt jagade honom på nytt
Längre i landsflyckt bort på en vildare klippa i hafvet.
Ensam och sörjande där evigt förbida han skall.
Men från sin vandring, ack! till den älskade fädernesjorden
Vänder min irrande blick åter — hvad skådar jag där?
Kronor af ax och oliv, o Svea! Din hjessa bekransa
Mild på Din Konungastol sitter den Trettonde Carl.
Tvillingskronornas guld omskimra hans silfrade hjässa
Vidt öfver Skandiens Ö härrskar den spira han bär,
Medan i härarnes spets Carl Johan den väldige glimmar,
Kommande seklers fröjd blomstrar i Oscar ju opp. —
Himmel! hvad båtar väl mig att Heroernes lysande ålder
Födes på Jorden igen? Ödet i bojor mig läst.
Ej mig blanda jag kan i kretsen af klappande händer,
Kan ej sjunga triumf — stämman förquäfves af gråt.

Sångernas gulltid blomstrar ännu och eviga kransar
Snillet sig vrider. Högt öfver Germanias fällt

Klingar Din lyra, o Schlegel! då Solens mäktiga Dotter
Tolkar i Gallernas språk Fadrens orakler på nytt!
Och i en dödligs hamn än vandrar den gyllne Serafen,
Han som Martyrerna sjöng, Atalas kärlek och död.
Glöda ej Nordens fällt af diktens himmelska rosor?
Brage i Manhems bygd stiftar ett rike igen.
Baldurs härrlige Skald förkjusar det lyssnande Dana
Mäktigt vid Lögarns strand brusar Din harpa, o Ling!
Åter af leende Gudar befolkas den sorgsna Naturen.
Necken sin trollmusik spelar i floden på nytt.
Stolt framvandrar i tallarnes skygd grönmantlade Skogsfrun,
Dvärgar i klyftans djup hamra sitt blänkande gull.
Vallhall öppnar sin lysande port, den för Sekler tillbaka
Slutne. Ur högarnes famn lågande Hjältar stå upp.
Skalder! ej mera Er sång till helig täflan mig väcker.
Ej af Ert ljufliga spel döfvas den smärta, mig tär.
Blödande, magtlös, slagen i fjättrar jag ligger vid Jorden.
Färden kring Himlarne ej mäktar jag göra med Er.

Stode en Hjelte ej opp att hämna de suckande folken,
Klingade ingen teorb känslor i dödligas bröst,
Skulle dock retande Flickor beströ med rosor vår bana.
Kärlekens himmelska thron evig som tiderna är.
Skryt ej, förmäten och stolt, med undersköna Hjeltinnor,
Grekiska Fabel-verld! quinnor för hvilkas behag
Kämpar hvarannan mött i blodiga strider och städer
Störtat i grus eller Zeus lämnat sin höga Olymp,
Än till en snöhvit tjur bland Agenors hjordar förvandlad
Än till en smäktande svan, än till ett gyllene regn.
Jag till mitt eget fördärf har skådat en skönare Tärna.
Henne Amanda blygt nämnde min bäfvande sång.
Skönare dansar ej Solen fram i det lågande Östern,

Mildare Cynthia ej blickar från skyarne ned. —
Gudar! för mig ej blomstrar dess mund, dess rosiga kinder,
Icke af ömhet för mig strålar dess himmelska blick,
Därför skall äfven mitt lif sig i enslig jämmer förtära
Därför med gråtande ljud klingar min sorgsna teorb.

1815

II.

SPINDELEN.

Epigram.

Fryne! hvi hatar Du så mångbenade Spindeln — o, lämna
Stackarn i ro — som Du fordom en flicka han var.
Gyllene lockar sig ringlade då om den glänsande pannan,
Kindernas roseneld Eos fördunklade då.
Blickarne strålade ömhet och barmen sig höjde af vällust.
Silfvermelodisk dess röst tolkade kärlekens lof.
Nu en föraktad spindel hon är, den stackars Arakne —
Ja, men flickornes konst öfvar hon listigt ännu.
Se, ur sitt sköt hvad fina, omärkliga trådar hon spinner
Och till ett magiskt nät väfver dem sedan ihop.
Tyst och ärbar sitter hon nu och lurar på rofvet.
Ve den arme som dit vänder sin irrande fart.
Se, hur yppig och stolt, gullskimrande fjäriln, den sprätten
Dansar i luften, men ack! fallen i nätet han är.
Sprattlar och ber — förgäfves! med brunstiga kyssar hon sugar
Honom så kärligt till dess skinnet allena är quar.
Månne sin konst hon förglömt, hvad tror Du, förföriska Flicka?
Månne dock Quinnans list större än spindelens är?

III.

Blommornas tid har flytt och dagens strålande Konung
Närmare Södern jämt rastar sitt gyllene spann.
Längre i molnen, Seléne, din bäfvande lampa nu brinner,
Längre på nattens hvalf glimma nu stjernornas bloss.
Kyliga vindar ren bebåda den stundande vintren,
Lönnen med klagoljud ristar sitt fallande hår
Och i lundarnas sköt Filomelas ljufliga klagan
Tystnat; ej nattvioln ångar i dälderna mer.
O! hvad Du ändrats, Natur! min älskarinna och Moder!
Rosor och gyllene ax kransa Din hjässa ej mer.
Ej berusar mig längre Din varma, balsamiska anda.
Ej för min irrande fot skiftande blommor Du sår.
Blek och färglös slumrar Du nu mot kommande vårar
Och från en härjad jord stiger mot himlen min blick.
Klarare där än fordom i sommarns hesperiska nätter
Månan kring rymderna nu gjuter sitt darrande sken.
Tätare glimmar af gyllene stjärnor den blåa Olympen.
Upp till sällare land vinka de vänligt min själ.
O! när brista en gång de tryckande jordiska banden?
När skall Anden en dag, lycklig, förklarad och fri
Sväfva på glänsande vingar dit opp af fläktande palmer
Och gullharpornas ljud hälsad i Andarnes krets?
Se, min Sommar har flytt; inbillningens glödande rosor
Smycka ej herrligt mer lifvets förbleknade fält.
Kärliga drömmar ej hviska från susande kronor i lunden,
Klinga i foglarnas sång, tona i vågornas fall.
Dock mitt hjärta är lugnt och hoppets glindrande stjärnor
Stråla i ödets natt vänligt från himlarna ned.

IV.

TILL NATUREN.

Elegi.

Seglaren lik, som från stormarnas våld och från rasande vågor,
Frälsad, på blomstrande kust hvilar sin tröttade köl:
Eldigt han sträcker sin famn mot den leende nejden och skickar
Upp öfver skyn en blick, vattnad af fromhetens tår.
Så, i ditt moderssköt, med sträckta armar jag ilar,
Blomstrande, hulda Natur! ilar med offrande gråt.
Mänskor ej gifvas för mig. Bland det nerflösa, djuriska släktet,
Andas mitt hjärta så tungt, himlen i gruset, o ve!
Alldrig förmås jag kan att flärdens smyckade apa
Tillbe; för pärlor och guld, köpes jag alldrig till slaf.
Ditt var ju barnet, Natur! I dina himmelska armar
Sög det ju Gudalif, lärde ju oskuld och Dygd.
Ofta till barnet med fladdrande hår och klingande harpor
Kommo, i dansande gång, mäktiga döttrar af Zeus,
Sågo med bifall ned på den leende jollraren, lekte
Ömt med hans saffranslock, kysste hans lågande kind.
Ofta, vid morgonens purpurbrand, i försilfrande månsken,
Sutto de Heliga mig nära i systerlig krets,
Och för gossen som log vid modrens klappande hjärta,
Sjöngo om Gudar och Män mången förtrollande sång.
Då af längtan betogs mitt svällande bröst att förlåta,
Dina parker, Natur! höjder och blomstrande fällt,
Lämna min saliga ro och, på verldens stormande vågor,
Kämpa för ära och namn kämpa för njutning och lif.
O! förlåt det, Natur! förlåt den flyktiga villan!
Se Din förlorade Son vänder med ånger igen.

Ingen Teseus mer mot bofvar och glupande monstrer
Kämpar; ingen Pylad följer i Döden sin vän.
Andra med frustande spann, i vapenmålade charer
Följde af hopens blick rulle kring dånande torg!
Hölje i purpur och skrytande guld af njutning förtärda
Lemmar och Furien sjelf döfve med Ungerska rus.
Mig på en blomstervall än källans lockande cittra
Söfve! violerna mig offre sin rökelse än!
Heliga, väna Natur! i Dina elysiska skuggor
Styrkan vid skönhetens barm aflar förkjusning och lif.
O! hur yfves ej allt i vårens smycke! hur göken
Sjunger i blommigt löf vårens och kärlekens pris.
Steglisan hoppar så lätt i den rosenbekransade häcken
Hoppar och sjunger och ack! gläds åt sitt vingade lif.
Krafter och sällhet är allt. Mot Solens strålande panna
Höjer sig modig och fri Jupiters väldiga Örn,
Medan turturn i klyftornas djup sin dröjande make
Kallar och fjärilen ömt smäktar på rosornas barm.
Ofta väl höljes i hotande moln Ditt strålande anlet
Saliga, milda Natur! ofta med glödande hand
Fattar Du blixten — då uppgår i rök den fredliga hyddan —
Ofta med hagelts skur nedslår Du Odlarens hopp.
Dock med flammande viggen i hand, i Din krona af åskmoln
Skön i Din vrede jämväl står Du för Visdomens blick.
Henne är stormens tjut och dundrets mägtiga stämma
Kärlekens himmelska röst; djupt hon Din mening förstår.
Öde! en nåd mig beskär! ur dårskapens ringar, ur flärdens
Yrande kretsar mig ryck fjärran i öknarna hän.
Att jag i nattliga skogars famn, på eteriska klippor
Eller i dalarnas djup fritt må Dig tillbe, Natur!

V.

HÖSTEN.

Elegi.

Bärjadt är tegarnas böljande guld i rymliga lador,
Skarorna firat med dans skördarnes glädtiga fest.
Mysande Flickors tropp i Pomonas grönskande parker
Rågat med glödande frukt flätade korgarnes mängd.
Hösten nalkas vår Jord med frostiga lockar och Sommarns
Blomsterbekransade Gud suckande hastar från oss.
Bäfvande står, med dödens hy, den tvinande lunden,
Fälten sörja och skyn brister i forssande gråt.
Nordan bestiger sin vagn af dundrande koppar och hafvet
Mörknar af svällande hot, ryter mot stranden sin harm.
Allt är förvandladt. Där nyss, i Floras doftande brudsäng,
Västans bevingade Gud lekte, förtrolig och varm,
Och guldprickiga fjärlar sig kyssande hängde på rosen,
Kyliga vindar nu hväsa kring härjade fällt.
Fjärran till främmande land ha luftens melodiska söner
Vidt öfver sjöar och land, hastat i skyndande tåg.
Gökens visa ej mer i den höga, blomstrande linden
Trollar i Flickans barm kärlekens aningar fram.
Morgonens gyllne Sol ej hälsas af quittrande lärkor,
Näktergalen ej mer klagar vid Cynthias ljus.
Svartnande korpar blott på de nakna grenarna vaggas
Ugglans nattliga skrän bådar elände och död.
Herden ej mer i skuggornas hägn med kransade lockar
Sorgfri vid hjordarnas dans sjunger sin Flickas behag.
Länge, med klappande bröst, hon lyddes, förborgad af löfvet,
Störtade fram och en kyss tystade smickrarens mund.

Mysande längre ej hon i kretsen af jollrande Systrar
Lockad af foglarnas sång dansar på ängarna ut.
Flätar en högtidskrans och speglar i silfrade källan
Lockarnas fladdrande guld, speglar sin lågande kind.
Hastar så glädtig upp att sin eldiga älskare möta.
Grottornas skymning ej mer helgas af kärlekens fest.
Aftonens stjärna! och ej Din tindrande blick genom löfven
Manar i blommigt gräs lägrade Skalden till sång.
O Natur! hvart flydde så snart Din retande fägring?
Floras leende barn! fåfängt jag söker Er nu.
Blommornas Drottning har flytt, den af Venus älskade Rosen,
Sippan är borta som blyg tittade först ur sin knopp.
Balsamsrika violer ej aftonen fylla med rökverk
Och Tulpanen ej mer yfves i skiftande glans.
Gyllne Narcissus har gått, den af källans skuggbild bedragne,
Ingen Klytia mer smäktar till Solguden opp.
Allt har försvunnit. O! så, i ungdomens leende dagar
Hopp och förkjusning vårt lif kransa med blomstrande fröjd
Trollar tusende rosor fram på vår bana — men alla
Vissna i sorgernas höst, vissna och finnas ej mer.
Söfde i glädjens rus af hoppets förföriska cittra
Drömma vi himmelska land, vakna i öknar så opp.
Njuter då människan blott för att mista? Månne då icke
I vårt kaotiska lif ligger ett skönare doldt?
Ligger och väntar sin födelsestund? — Dröj, saliga rysning!
Lifva mitt domnade bröst, lämna mig icke så snart.
Ja! en dag skall himmelens nåd, lik en glödande Vårsol
Uppgå för Jorden och allt väckas till jublande lif.
Evig skall våren då bli och rosorna alldrig förvissna
Famnta skola vi då fröjder hvars skuggor vi sett.
Grafven skall lämna hvart rof: hvar tår som runnit på Jorden
Gälldad skall bli: hvar suck vända med seger igen.

VI.

ELEGI.

Äfven skuggornas dans och förgängelsens grinande bilder
Lagrade Dottren af Zeus skyr ej att dväljas ibland.
Alltid dess öra ej fröjdas af skämtet kring fradgande bålar
Skönhetens milda glans fjättrar ej evigt dess blick.
Städse med ryktets basun hon dundrande Hjälten ej följer
Städse ej herdens flöjt spelar i skogarnes lugn.
Ofta med fladdrande hår och sorgens flor kring sin luta
Dyster, förvirrad och blek, ensam på grafvar hon går,
Då, bland ruiner, i hesa rop, den jämrande ugglan
Brister och Cynthia vidt sprider sitt ängsliga ljus.
Tankfull sitter hon då på blomsterbekransade mullen
Och med betagen hand klagande strängar hon rör.
O! hur faller ej allt i förgängelsens kaos tillbaka
Allt som var ädelt och stort blir dock för grafven ett rof.
Sofvande Hjälten ej reser sig mer till blodiga strider.
Fåfängt basunernas dån tjuter kring dalar och berg.
Fåfängt kransade May! på grönskande slätter Du thronar
Skalden förstummad och blek vaknar ej mera till sång.
Ryslig är Dödens magt. Ej ungdom och blomstrande skönhet
Hämma skördarens arm. Prålande Älskare, kom!
Kom att söka Din Brud! Hvar är nu dess saliga löjen,
Hvar dess tindrande blick, rosor och svällande barm?
Ha! i en handfull [stoft] förvandlad ligger Din himmel
Ligger Din verld, Ditt allt — störta till Jorden och rys!
Hell, förgängelsens hem! I tysta, förtroliga grafvar
Eder i festlig ro nalkas min bäfvande gång.

Rysa för Eder kan blott den bland njutningens glödande rosor
Irrande — Smärtan ju är Dödens förlofvade Brud.
Sångmön följer mig hit. Med Hoppets glindrande stjärnor
Kransar hon Dödens natt, griften med rosor besår.
Ack! hur ljuft, vid dess sång, att i skuggan af svarta cypresser
Drömma sin qualda själ fjärran till skuggorna hän.
Uslingens öga ej där förbannar morgonens stråle
Ej från en tårad bädd gråter mot stjärnorna opp.
Frälsning dagas ock mig. I magiskt bebådande syner
Ser jag mig utsträckt, ack! ren på Ditt läger, o Död!
Ej mot ett ällskande bröst mitt skälfvande hjärta då brister
Ej min döende hand trycker en lidande väns.
Sorgligt brinner vid liket ren den blånande lampan
Ute en stormvind gnyr, Cynthia sjunker i moln.
Stjärnorna slockna i tårar och murgrönmantlade Eken
Ristar sin hjässa och doft suckar vid himmelens gråt.
Snart från kyrkans resliga torn den ljudande malmen
Börjar sin hemska sång, kallar mitt dröjande stoft.
Ingen Tärna med fladdrande hår i det luftiga fenstret
Sitter och blickar med gråt ned på begrafningens tåg.
Dädan Ynglingen går med skämtande hjärta till Evans
Fester och ingen hand vården med blommor besår.
Cynthia blott ur gråtande moln nedblickar på mullen
Ensamma turturn blott suckar i Skaldens cypress.

VII.

Näktergalen.

Jag när violernas doft ur ängarne stiga och Luna
Darrar med rodnande hy sagta ur vågorna fram
Börjar i skogen min sång och med himmelska tårar på kinden
Cyprias leende ros, liljan i dälderna står.
Drömmande lutad mot ekens stam mig vandrarn belyssnar
Älskarn i bokarnes skygd ömmare kysser sin brud.

Ugglan.

Jag i öknarnas famn, på ruiner och mossiga grafvar
Rysligt i nattens djup höjer min jämrande röst.
Slöja Dig Luna i moln, och slocknen I tindrande stjärnor,
Gråten, I Skyar — Du storm, sorgligt i granarna tjut,
Dödens och grafvens förtrogna jag är — med bäfvande rysning
Fyller min hemska sång nattliga vandrarens bröst.

Lärkan.

Jag när Eos med rosor och guld bekransar Olympen
Spänner mot himlen min flykt, klingar mitt jubel i skyn.
Öfver en grönskande jord af den blommiga våren beslöjad,
Under en vänlig azur sväfvar jag lycklig och fri.
Frihet, eter och ljus med kjusning fylla mitt hjärta
Aldrig min tunga än höjde ett klagande ljud.

Turturn.

Jag förnöter min dag bland susande myrten i lunden
Kuttrar min ömma eld, smeker min kärliga Brud.

Endast med stammande ljud förmår jag att prisa min sällhet
Endast för kärlekens fröjd toner och känslor jag har.
Ingens beundran jag sökt — må blott min ljufliga makes
Glödande purpurnäbb svara med kyssar min sång.

VIII.

CLOELIA.

Idyll.

Sedan på skördens fest, i skuggan af grönskande lindar
Lycus vid Månans sken vänligt mig förde till dans
Och i ögat mig såg med ljufva, försmäktande blickar
Och med en stilla suck tryckte min darrande hand,
Klappar, i hvarje minut, af en evig oro mitt hjärta,
Och ej mera mig sjelf känner jag, arma, igen.
Saliga afton! vid tanken på Dig af darrande kjusning
Fattas jag än och min kind brinner så glödande het.

Redan var dansen slut; de muntra violerna tego,
Cynthia gullröd gick fjärran i skogarna ned.
Mig han hviskade då med bäfvande läppar de orden
Sorgligt i örat: Farväl! glöm mig, o Cloelia, ej!
Vände sig om och såg med bedjande öga tillbaka
Tills han i trängseln försvann undan min tårade syn.
Ej i mitt öra dö de ljufva, melodiska orden,
Ej för min kjusta själ slocknar hans kärliga blick.

Gud! hur förändrad jag är. Den leende Flicka som fordom
Ständigt med joller och skratt dagen begynte och slöt
Sitter nu trög och stum som Marmorgudinnan i Templet.
Knappt mig Olympens fall väckte ur drömmarne opp.
Mamma knotar och Systrarne le — hur förvånad jag erfar,
Att hon på mig har trätt, att de ha skrattat åt mig.
Alltid fattas mig något — jag söker och söker — förgäfves!
Hjärtat mig fattas och det borta med Lycus ju är.

Redan ha träden och buskarne fällt de grönskande håren,
Stelnad är flodens kristall, ängarne glittra af frost.
Nu i vår hyddas famn det gyllene linet jag spinner
Dagen igenom, och ack! sitter på glödande kol.
O! hur gläder det mig när aftonens darrande lampa
Ändtligen släckes och allt blir i vår hydda så tyst!
Gömd i kuddarne då af det månbestrålade lägret
Ostörd drömma jag får, älskade Lycus! om Dig.

Gudar! när kommer en gång den af liljor kransade våren?
Venus och Kärleken ju följa hans glädtiga spår.
O! då ur vintrens band han lossar den suckande vågen
Vänligt öppna han skall äfven min fängelsedörr,
Och då foglarnes här i susande kronor han parar,
Djuren i grottornas famn, skulle han lida att jag
Ensam förtärdes af qual och ej i den väckta Naturens
Festliga jubelsång mängde harmoniskt min röst?

IX.

ÖDET OCH SLUMPEN.

Högt öfver stjärnornas borg, Du thronar, mäktiga Öde!
Och till harmonisk dans tvingar systemernas klot.
Verldar Du skapar och verldar förstör: men icke till jorden
Räcker Din eviga makt: slumpen dess spira Du gett.
Klädde i slöjor af stoft, kring materiens nattliga öcknar,
Vandra idéerna här, eterns gudomliga barn,
Irra och söka ett mål och söka det evigt förgäfves,
Ty från sitt fädernesland stego de brottsligt hitned.
Allt det goda förgås, af ett sämre besegradt och utträngdt,
Flyktigt är blommans lif, törnet på vintrarne rår.
Älskarens rosiga dröm! den Vises ensliga tankar,
Skaldernas heliga eld! svaren, hvart flydde Ni väl?
Alla af Er ej skänktes den makt att segra på Tiden,
Månne det Ödets verk, månne ej slumpens det var?

X.

TILL NATTEN.

Redan med Cynthias lampa i hand, omglimmad af stjärnor,
Kommer Du, vänliga Natt! åter från skuggornas land.
Tystnaden jämte Dig går och sömnen, af vallmo bekransad,
Lekande drömmars tropp följer Ert segrande tåg.
Heliga Natt! i din famn jag med lågande känslor mig kastar,
Uslingens enda skatt, slafvarnes frihet Du är.

Dölj mig för människors syn, bjud människorösterna tiga
Och på moderlig arm vagga ditt gråtande barn.
Kan Du ej hela de blödande sår, mig Dagen har gifvit,
Klaga min smärta för Dig skall Du ej neka likväl.
O att Du evig blef! men allt är förgängligt i tiden,
Vågorna skifta ej så fjärran på sjöarne om.
Snart är ditt välde förbi, snart strålar den rosiga Eos,
Fordom min glädje och nu fasans och sorgernas bud.
Dock jag känner en natt, som alldrig sig ändar, en hvila,
Aldrig af spöken störd, aldrig af drömmarnes här.
Mäktige Gudar! unnen mig den! snart, snart mig den unnen!
Icke en annan bön har jag att ställa till Er.

XI.

Ack! hvad jag hatar den man, som i kärlekens himmelska nöjen
Söker, en fåfäng narr, annat än kärleken sjelf,
Som med den skönaste nymf ej är nöjd om han icke får säga:
Denna — hvad tycker ni väl? — denna, o Bröder, är min!
Skänkte mig himlen en ung, förförisk blomstrande Flicka,
Vore dess hjärta ock värdigt att älskas af mig
Litet mig angick då om dess mor sålt blommor på gatan
Eller af fjädrar beprydd åkt i en skimrande vagn.
Fast dess händer ej lärt att röra klaveret och cittran,
Fast hon en bokstaf ej läst af Voltaire och Rousseau,
Fast bekikad och kikande sjelf från Amfiteaterns
Bänkar ej Kotzebues rörande Dramer hon ser,
Skulle jag stolt ändå till mitt hjärta den älskade trycka
Skulle jag ömt ändå kyssa dess rosiga mund.
Ära jag önskade mig af de värf som ära förtjäne
Men lycksaligad blott vill jag af kärleken bli.

XII.

Om kring Stadens dånande torg med skaran jag irrar
Eller på blommor och gräs hvilar i almarnes skygd,
Följes dock evigt, o Gudar! af kärlekens gycklande drömmar,
Skola ej dessa en gång bytte i verklighet bli?
Ser jag i fredliga dälders famn en lockande hydda
Tätt vid en speglande flod skuggad af lindarne stå,
Straxt i dess lugna sköt en kjusande Flicka jag tänker
Och vid dess svallande barm, drömmer jag, leende, mig.
Under hvart susande träd en rosig Herdinna jag skådar,
Och i hvar grottas famn hvilar en blomstrande nymf.
Dock bland den retande här af rosenfärjade drömmar,
Som kringsväfva min själ, kronan, Amanda! Du bär.
Lik Kalypso bland Nymfernas tropp, på Ogygias stränder,
Venus på blommiga fällt mellan Kariter i dans,
Eller Luna, i stjärnornas krets på den blåa Olympen
Härskande bland min dröms gyllne fantômer Du går.
Skapelsens hela rymd, förtrollerska! bildar Ditt féeslott
Bäckarne sorla Ditt namn, foglarne sjunga Ditt lof.
Fåfängt, Amanda! min sång Du försmår, mitt brinnande hjärta
Fåfängt skilja oss åt Alper och brusande haf,
Mild som en Ängel ändå omsväfvar Du evigt min tanke,
Flicka! min ömma Brud är Du i drömmen ändå.

XIII.

PROPERTII II. EL. III BOK.

Orfeus blidkade ju med klangen af Traciska lutan
Skogarnes tiger och höll stormande floderna quar.
Amfions himmelska konst de rullande stenarne lärde
Att till en väldig mur löpa kring Tebe ihop,
Och vid Din lockande sång, Polyfem, mot den bergiga stranden
Kom Galatea så blid, förd af ett simmande spann.
Bör man väl undra, när Bachus, när sjelf Apollo mig gynnar,
Att mina sånger få Romerska Flickornas pris?
Fast på Lakoniska stoder mitt hus ej prunkande hvilar,
Fast ej med elfenben guldet förmäls, i mitt tak,
Ej mina parkers vidd med Feaciska Konungens täfla,
Konstiga grottor ej där vattnas af bäckars kristall,
Muserna följa mig dock och lära mig kjusande quäden
Kalliopéa till dans räcker mig vänligt sin hand.
Lycklig Du prisas må, af min lyra förgudade flicka!
Ack! åt Din skönhet min sång eviga stoder ju rest!
Fåfängt, i stjärnornas blåa rymd pyramiden försvinner,
Härmas, Eleiske Zeus, Himlarnes prakt i Ditt hus,
Slösar man skatter och konst på Mausoléiska grafvar,
Äfven till dessa en gång hinner förgängelsens arm.
Se de förödas af frätande regn, af härjande lågor
Störta för åldrarnes tyngd ned i ruiner och grus.
Snillets förvärfvade namn, allena seklerna motstår:
Endast dess lysande verk le åt förgängelsens makt.

STRÖDDA DIKTER

(INTILL TIDEN OMKRING 1818).

I.

PÅ EMERENTIAS DAG.

Österns Portar! öppnen Er!
Delos' Tärna lampan släcker,
Natten bäfvar, Dagen bräcker,
Fosfor öfver hafvet ler;
Morgonrodnans gyllne lågor
Föda Snillet i mitt bröst;
Sångens rökelse min röst,
Andas genom luftens vågor.

När dagens härold nyss sin rosenprydda char
Med Purpurfålars spann kring Österns skyar svängde,
På gyllne Sköldens rund, från jätteskuldran hängde,
Han Emerentias namn i hulda strålar bar,
Och Natten flydde hemsk, och Dagens rika Brud
Ur vågens famn sin hjessa sträckte.
Men, Festens blomsterkrönte Gud!
Ej Du, — Polymnia ej i Pindens lagerskrud
Mig Diktens elfenlyra räckte;
En helig känslas magt, vid morgonfoglens ljud,
Min röst till glada sånger väckte.

O Du! hvars själ, i helga rosenband,
Vid jorden dröjer, att vår kärlek röna;
O! quarblif sent, i lifvets skumma land,
Och skänk Ditt namn att vintrens dag försköna.
När Dygdens känsla, glödande och öm
Min svaga hand på Zitrans strängar förde,
Hvad fröjd, om Snillet i en febrisk dröm
Med Gudastrålen af sin glans mig rörde.
Men Harpans silfverljud och Sångens röst,
Hvad magtlös samklang! högre stämma talar:
Hör tacksamhetens språk ur rörda bröst,
Se bönens offer-rök i bygdens dalar.
Ur helgedomen af en gränslös själ,
Med tårens vällust i ett hänryckt öga,
En räddad Usling anförtror Ditt väl
Åt Dygdens Brudgum, Hjelten i det höga.
Förlorad rinner ej den fromma tår,
Som rörda minnen vid dess altar pressa,
Han kallar Änglars vård i Dina spår
Och gjuter glädjens olja på Din hjessa.
Med fjedern sänkt i morgonrådnans glans,
Och sången lärd i Kastaliders gille
Och locken krönt af Snillets murgrönskrans,
Jag glansen af Din ära måla ville.
Men själens lyftning fåfängt känslan dref
Mot Diktens zoner. Ack! ur druckna händer
Föll gyllne Harpan. Sången ägnad blef
Åt Helgons chor på Evighetens stränder.

Som stjernor blixtra opp i Hesperns fjät
När Vesterns moln i purpurmantlar höljas,
Skall Du i åldrens stilla Majestät

Af lugna fröjders myriader följas.
Och sist, när sent Din himlaburna själ,
I helgonstrålar krönt af Samvetsfriden,
Ur Mamres lundar höjs, till evigt väl,
Höjs öfver ödet, vanskligheten, tiden,
Skall tacksamheten, höljd i Sorgens skrud,
I känslotårar till Din grafvård skrida,
Och Minnena, vid lutans klagoljud,
Kring helga Urnan, hjertats lager vrida.

II.

HOR. XI. ODE 1. BOKEN.

Sök ej (brottsligt det är) veta den gräns hvilken af Gudarne
För vår lefnad är satt, Leuconoë: sök ej att Ödena
I Kaldeiska tal leta för att lugnare möta dem.
Skulle Jupiter fler vintrar Dig ge: skulle den yttersta
Han ock vara som nu Dauniens haf tröttar med kämpande
Vågors fradga, var vis, klara ditt vin: efter din inskränkta
Lifsrymd minska också visligt Ditt hopp. Medan vi tala kan
Lifvet missunsamt fly, njut af hvar dag, misstro en kommande.

III.

HOR. XXI ODE 1. BOKEN.

Späda Tärnor, i sång tolken Dianas lof!
Gossar! prisen den skönt lockiga Cynthius!
Sjungen Modren Latona,
Älskad ömt af den store Zeus.

Sjungen henne som åt floder och löfrika
Skogar fröjdar sig, Mör! antingen dessa på
Algidi kyliga toppar
Stå, på Cragus, på Erymanth.

Likså lofve Er sång blomstrande Tempe och
Gudens Födelse Jord Delos, I ynglingar!
Och dess skulldra af lyran,
Broderns skänk, och af kogret prydd.

Denne rörd af Er bön evigt från Latiens
Folk och furste, i nåd, krigets och hungerns och
Pestens grymma eländen
Mot dess Fiender vända skall.

IV.

HOR. IV ODE 1. BOKEN.

TILL SESTIUS.

Vintren försvunnen är för Vårens och Västans milda växling,
De torra kölar halas ut i vågen.
Boskapen glädes ej mer åt stallet och plöjarn ej åt brasan,
Ej fälten skimra af den gråa frosten.
Redan för Cytheré an chorerna under Månans strålar,
Och Täckhets-mörna blandade med Nymfer,
Stampa med skiftande fot den blommiga Jorden, då Vulkanus
Med brak och lågor drifver Etnas smedjor.
Nu vårt skinande hår omvindom med gröna myrten eller
Med dessa blommor, nyss af våren födde:
Nu, i en skuggrik lund är tiden att Pan till offer bära
Det hvita lammet eller ock en Killing.
Döden med samma hand på armodets låga dörrar klappar
Och Kungars fästen, lyckelige Sesti!
Lifvet så inskränkt och korrt oss nekar ett vidsträckt hopp att nära.
Bland Fabelns Maner snart en plötslig natt i
Plutos torftiga hem Dig sluter. När där en gång Du ingått
Till Vinets Konung Du ej mer skall lottas,
Lycis, den späde, ej mer beundra, nu Ynglingars förkjusning
Och snart ett mål för Flickors ömma lågor.

V.

IMIT. AF PROP. II EL. 1. BOKEN.

TILL CYNTHIA.

Hvad båtar, Flicka, att Ditt mörka hår
Med festlig vällukt myrrhans tårar stänka,
Att Koiskt siden böljar i ditt spår
Och ädelstenar kring Din hjässa blänka?

Säj, hvad förvantskap har Din sköna kropp
Med Gangens pärlor eller Tyri snäcka?
Vid Amors fackla! kjuserska, hör opp
Ur konstens sminkburk att Naturen fläcka.

Ja, tro mig Cynthia — det ej möjligt är
Med lånta smycken att Din fägring kröna.
Den unga Amor ingen slöja bär
Och utan slöjor ser han hällst de sköna.

Ditt milda öga lät kring Jorden se
Och på de blommor markens tufvor föda,
Ej målarns hand försilfrat liljorne,
Med egen purpur rosorna ju glöda.

Som prydda Tärnor i en högtidssal
De höga träden stå i vilda häcken,
Och glädtigt svärmar genom blommig dal
I olärd dans den yra silfverbäcken.

Naturen hafvet med koraller sått
Hon Paktols flod och Tajos sand förgyller
Och ej af reglor näktergalen fått
Den röst som lunden med förkjusning fyller.

Ej festlig purpur, ej demanters prakt
I forna dagar gjorde Quinnans ära.
Ej konsten henne gaf den dolda makt
Som Hjelten tvang att hennes kedjor bära.

På rännarbanan Atalanta sprang
Och fria väder purpurströdde kinden
Och ingen krans af klara gemmer tvang
Dess rika lockar, sväfvande för vinden.

Och dock för glansen af dess sköna kropp
Med enig kjusning Greklands Hjältar brunno
Och kärleksdruckne för ett ovisst hopp
Att henne äga, tåligt döden funno.

Ej Penelope i håren balsam gjöt
Ej Indiens skatter på sin prydnad tömde,
Och dock Ulysses, i Kalypsos sköt,
I Circes armar ej sin maka glömde.

O, ja! om Flickan utom fägringen
Ännu ett medel ägde att förtrolla
Heroëns hjärta, — var det kyskheten
I alla strider lärd att sig behålla.

Må Du ej mindre för Din älskare
Än sagans Tärnor ha för sina brunnit,
O Cynthia, låga och bli nöjd, som de,
Att i ett bröst Du likväl thron har vunnit.

Dig Pindens konung sina quäden lär
Och nöjets lyra Erato Dig räcker.
På rosenläppar vettets språk Du bär
Och skämtets udd med fagra blommor täcker.

När Dig att pryda, o min ömma vän,
Minerva täflat ömsevis och Fröja,
Säj kan Du tänka att Din kjuskraft än
Med konstens prål och glitterguld förhöja?

O nej! ur praktens rika slöja stig,
Med stolt förakt på Dina smycken blicka.
I enkla kläder hasta så till mig
Och blif min enda, blif min trogna Flicka.

1813

VI.

ELEGI.

Som Försonarns törnbekrönta hjässa
Sjönk på korset mot dess helga bröst
Sjunker Solen. Blixtarne sig hvässa
Och i öknen vakar stormens röst.

Ej i högblå, stjärnbekransad slöja
Aftonstunden tronar öfver mig.
Kulna väder i dess spår sig höja
Och i moln dess hufvud gömmer sig.

Månen fram ur Österns portar tågar,
Mörk och blodig, darrande och vild.
Dödens fackla i hans händer lågar
Tyst han framgår jämrens skumma bild.

Hesa Ufvar! hemskt Ert rop I blanden
Med den sena aftonklockans ljud.
Bleka dimmor stå på öde stranden
Spöken likt, i grafvens hvita skrud.

Flydd är dagen — o! på ljungeldsvingar
Öfver mig han dundrande förflög —
Minnets harpa inga nöjen klingar
Blott de nöjen hoppets cittra ljög.

Ej att sjunga lifvets unga fröjder
Hjässan kransad, glädjen i min blick
Jag på fria daggbeströdda höjder
Gyllne morgonen till möte gick.

Ej i skygd för middagssolens lågor
Jag med vänner under löfvets sal
Satt vid bägarns friska purpurvågor —
Satt med Tärnan i en skuggrik dal.

Flydd är dagen — och i dyster öcken
Bytes Jorden med dess trollbehag.
Flydd är dagen — och i blixt och töcken
Vankar ensam mellan grafvar jag.

O! hvem lär mig lösa lifvets gåta?
Hvem beskär i ödets bok en blick?
Föddes mänskan endast hit att gråta?
Var för smärtan blott hon känsla fick?

Huldt, inbillning! dina ljusa drömmar
Rosenkrönta för mig dansade —
I min framtid vällde Edens strömmar
På den tafla hoppet målade.

Tärnans kyssar, vänskaps hulda möte
Bygdens frid och snillets lagerkrans —
Allt mig loftes — för mitt sträkta sköte
Allt försvann som meteorens glans.

Under pällen, krönt af silfverstjärnor
Ingen Hilma, rodnande och säll
Svär mig trohet. Inga glada Tärnor
Festligt dansa på vår bröllopsquäll.

Ej i ring med Bygdens gråa fäder
Talar jag om skördarne och Gud —
Ej i lunden mina lågor quäder —
Ej i löfvet slumrar med min Brud.

Ödets blixtar ödets branter dagat —
O! hur skulle jag lycksalig bli
Nu med blygd jag finner mig jagat
Återskenet af min fantasi.

Innom mig den verld af sällhet myste
Som jag dårligt sökte utom mig.
Mildt i hoppets gyllne dröm han myste —
Och jag förde mot Naturen krig.

Så Narciss, vid källans silfvervågor
Satt från lifvets alla fröjder skild
Så förtärd af öde kärlekslågor
Log han sorgligt mot sin sköna bild.

Klagansvärde! ej som barn jag tänkte
Att Din lott min skulle bli en dag.
När jag tårar åt Ditt [öde] skänkte
Vid Nasonska harpans ömma slag.

Hvarför klaga? fåfängt stormen tjuter
Regnet brusar, tordönsviggen slår.
Snart mig hvilan i sitt sköte sluter —
Snart vid dödens härberge jag står.

Bygdens Tärna ren min svepning spinner.
Ek ju fälles under ugglors skrik.
Lampan fylles. Snart dess låga brinner
Melankolisk vid mitt bleka lik.

Och ur Dödens nattligt mörka salar
Hör jag grafvens Fé sin harpa slå —
Mildt dess stämma hjärtat öfvertalar,
Ömt hon kallar till sitt famntag så:

Arma gosse! som därute gråter.
Hit till mig i fridens boning kom.
Ödets Tiger här sitt rof förlåter.
Smärtan bleknar här och vänder om.

Inga tårar i min kammar falla
Inga suckar återljud här ge,
Inga Åskor hit sitt dunder knalla
Gladt här tömmes glömskans bägare.

Dig jag skärat hvita brudgumskläder.
Krans af liljor virat åt Ditt hår
Ufven ju vår bröllopsvisa quäder —
Bäddad, bäddad ren vår brudsäng står.

VII.

KRIGET.

Ode.

Hvart rasar Du, Mänskja! i vildsint begär
Likt mordlystna tigern på Libyens stränder?
I blixtrande koppar Du trotsigt Dig klär
Och sölar i blod Dina gudlösa händer.
O! blekna af fasa! Din Broder det var,
Som quidande föll för det mordiska stålet!
Rys, Segrare, rys! i din blodsprängda char!
På krossade likar Du framgick till målet!

Som klagande böljor vår lefnad förgår.
Hvi sjelfmant förgiftad af strider och Öden?
Som rosen, o Yngling, förblomstrar Din Vår.
Hvi offra dess blomma i förtid åt Döden?
Hvad Demon Dig ingaf för ära och namn
Att sällhetens sköte och lugnet försaka?
Se, Tärnan Dig sträcker en bedjande famn —
O! vänd i den gråtandes armar tillbaka.

Naturen för evigt mot människan Krig.
Se haglet förhärjar de bugande skördar,
Och villdjuret ryter på vandrarens stig
Och floden oss dränker och åskan oss mördar.

Mån Visdomens mäktiga Guddom ej fann
Ett medel att rosor på törnheden föda?
Som bödlar vi dömdes att dräpa hvarann
Och sjelfva vårt suckande släkte föröda.

Så vidt som Ditt strålande öga, o Sol!
Kring rymderna blickar af blod och af tårar
Det rysande mötes — och stjärnornas Pol
Sig hvälfver till tak öfver yrande dårar.
Från böljande tegar och grönskande fällt
Kring trolösa sjöar ju Seglaren kryssar,
Och Krigaren flyttar i kyliga tällt
Från högtidens bålar och Tärnornas kyssar.

Hur få äro Människans sanna behof!
Hur många dess gränslösa åtrå sig danar!
Lik parden, dess vakande blick efter rof
Från gryningens timma till midnatten spanar.
Och böljan likväl af en sorlande bäck,
Ett bugande fruktträd, en smultronklädd tufva,
En mysande Flicka, en skuggande häck — — —
Hvad rikliga medel att lifvet förljufva!

Om Flickor, i ungdomens strålande glans
Oss invigt i ömhetens mystiska lära,
Och Kärlekens myrten och Skaldernas krans
För blodiga lagrar vi ällskade bära —
Europa då suckande krökte ej sig
I fjättrar — med Galliens roflystna ätter
Ej Korsern förhärjat i rysliga krig,
Iberiens vinberg, Germaniens slätter.

O Fader i höjden! Skall Mänskan en dag
Förnyad ej stråla i Gudomens stämpel
Och känna sig säll, då hon fyller Din lag —
Ej Jorden Dig höjas till jublande Tempel?
Till dess må, I ädle! Ert glesa förbund
Som trottsiga Ekar i stormnatten vaka,
Så trygge, på rättvisans eviga grund
Fast Jupiters åskor i rymderna braka.

1813

VIII.

Jag vill ej lyckans fala nåd begära,
Ej guld och purpurns glans.
Mitt hjärta längtar efter Skaldens ära
Och bleka murgrönskrans.
O! må jag skåda mina dar försvinna,
I ljuf, idyllisk ro,
Och med Romansens ömma Sånggudinna
I rosenhyttor bo.

När till min stämma harpans silfvertoner
Med bifall läna sig
Och Diktens himmel med dess fria zoner
Förklaras öfver mig,
Jag tycker kunglig purpurdrägt mig hölja
Tar Indiens skatter mot
Och all sin gullsand rullar Paktols bölja
Högtidligt till min fot.

Må glädjens Vänner under sånger tömma
Sin blixtrande pokal.
Om gyllne tiden ällskar jag att drömma
Uti en stilla dal,
Där floden kröker sina lugna kosor
Förbi en blomstervall
Och häcken speglar sina stolta rosor
I vågornas kristall.

Där Hoppets syner fram min trollsång quäder
Och Hilma är mig när,
Af blomster krönt, i hvita bröllopskläder,
Så lågande och kär.
Om hennes lif jag trofast lindar armen
I tysta skuggors fred
Och dignar rusig på den hulda barmen
Med lagrad hjässa ned.

Men ack! fantomen som mitt hjärta dårar
På vädrets vingar far.
Han far — och genast vittna mina tårar
Att en fantom det var.
O Gudar! fyllas mina rosendrömmar
På jorden alldrig opp?
Och Cyperns Drottning ej min smärta ömmar
Och kröner ej mitt Hopp?

IX.

SOLDAT-VISA.

När valdthornen kalla till slaktningens larm,
Då slingrar om Krigaren Tärnan sin arm,
Att fängsla den starke vid svallande barm.

Men han från den vekliga bädden står opp,
Med hjärta som klappar af längtan och hopp
Och kläder i stål sin gigantiska kropp.

Nu kysser han Tärnan på rosenröd kind
Och döf för dess suckar, för tårarna blind,
Han skyndar sin färd, lik en ljungande vind.

Och hastar så ifrigt, dit pukornas dån
Sig höja de stormande lägren ifrån
Och striderna hälsa sin pansrade Son.

Där klappar hans modiga hjärta så sällt,
Där sofver han roligt i kyliga tällt
Där svärmar han glädtigt kring blodiga fällt.

Och vild, liksom böljan i brusande flod,
I kampen han rasar, med härjande mod,
Och släcker sin blixtrande sabel i blod.

Som frossande Fursten, så väldig och rik,
Vid åskfulla styckenas gälla musik,
Han trotsig går fram öfver skälfvande lik.

I fiende tornet, med fladdrande hår
Den kungliga frillan bland Tärnorna står
Och blickar på slagfälltet ner med en tår

Och ropar med blödande stämma, »o må
Min kungliga brudgum för nära ej gå
Det Lejon som rasar på likhögar så!

»O! sutte han förr hos sin lågande Brud,
Med doftande lockar, i gullvirkad skrud
Och öfvade zittrans förföriska ljud.»

Hell kämpen den himmelska Sköldmörnas val
Till stridsoffer korat — bland tusendetal
Han evigt skall frossa i Valgudens sal.

X.

JÄGARVISA.

Lustig i skogen är Jägarens lefnad
Lustig som Krigarns i slagtningens brak
Hungren hans Vällust och Himlen hans tak.
Källan hans törst med Kristall-vågen släcker,
Daggen med perlor bekransar hans hår,
Vinden med rosor hans kinder betäcker
Skogsbrudens hjerta för ynglingen slår.

Ofta då jägarn i aftonens timma
Hvilar i skygd af en susande Ek
Ser öfver träden hur stjernorna glimma
Lyssnar på Orrarnes tonfulla lek,
Smyger i skinande kläder Gudinnan
Sig till hans sida, så kärlig och varm
Smeker hans kinder, den retande qvinnan,
Blottar sin höga sin glänsande barm.

Ofta i bergets förborgade kammar
För hon den unge med ledande hand.
Hvalfvet i silfrade lampor där flammar
Speglar där skimra i lampornas brand.
Perlsatta skålar där porsölet gäser
Mildt åt hans brinnande läppar hon bär
Slår på sin Harpa och runqvädet läser
Öfver hans hvilande blanka gevär.

Lustigt är ock att från härnad i skogen
Ila åt hemmet med skyndande fot;
Flickan den väntade kärlig och trogen
Ilar med klappande hjerta emot,
Lifvar med kyssar den tröttade Jägarn
Manar förtroligt till nöjenas krig
Lossar opp kogret och fyller i bägarn
Reder en Brudsäng åt Jägarn och sig.

Lutad till jorden för middagens lågor
Odlarn vid plogen må lugnt skrida fram
Seglaren kämpa mot vindar och vågor,
Herdarne öfva i skogen sitt glam,
Frossaren vämjas vid lastade borden
Kungen i purpur förtäras af sorg.
Lycklig är Jägarn. Hans rike är Jorden
Skogen hans gröna och åldriga borg.

Vingade Spelmän dess salar ses fylla
Skyhöga tallar som pelare stå
Morgon och afton dess väggar förgylla
Högblåa Himlen är tak deruppå,
Tusende kronor i taket ju brinna
Tufvan har rodnande druflika bär
Skummande viner i källsprången rinna
Blommiga sängar stå bäddade der.

Stolt som en konung bland kämparnes skara
Jägarn i leding med kopplet ju far.
Härnadens fröjd utan härnadens fara:
Se hvilken förmonsrätt Jägaren har.

Hundarnes härskri i klyftorna skalla
Dvärgarne härma där jagthornens tjut
Drägtiga hjortar för skotten ju falla
Ulfblodet stillar de törstande spjut.

XI.

QUINNAN.

Som rosen glad i daggens vällust står
Så lyser Quinnan i sin ungdomsvår.
Lik dagens blomma hennes prakt försvinner
Och aftonstjernan den förvissnad finner.

O Yngling! Tärnan till Ditt hjärta slut
Och himlens vällust i dess armar njut!
Lät känslans rökverk för den hulda brinna
Men tro dock verkligt ej på Din Gudinna.

Så länge Flickan än bland nöjens val
Högtidligt suger Hebes gullpokal
Hon syns en Ängel, sänd till Jordens dalar
Och himmelsk godhet i dess öga talar.

För Dig, o Yngling, väl, behåll Din skatt.
Den hulda tånar från sin bröllops-natt
I långsam tvinsot bort från all sin dyrkan,
Liksom en murken helgonbild i kyrkan.

Ja! innan Quinnans nio lustrer flytt
Dess blomsterspira till ett ris sig bytt.
I nattlig hufva hennes myrtenkrona
Och Venus sjelf — ah! i en sträf matrona.

Den skälmska Amor rymmer innan kort
Från skrumpna kinden jagas löjet bort.
Hon Gracen bort från nattduksbordet snäser
Och kysser mopsar och postillor läser.

Men gode Gud! en femtiåra mö
Så vild ej björnen går bland Norrlands snö,
Så högt en retad Ocean ej svallar
Så vildt ej stormen luggar skogens tallar.

Ej quinligt åskmoln skall min afton bry.
I Sångmöns armar vill jag hänryckt fly.
Ej höstlig rimfrost hennes lockar stänker
Och tidens hand ej liljebarmen sänker.

Dess ljusa öga mörknar ej af hot
Och ingen liktorn quäljer hennes fot!
Ej harm ej ålder skall dess panna fåra
Ej quinlig illska hennes kinder tåra.

O Sångmö! må jag, öm och älskogsvarm
I månskensnätter svärma vid din barm
Må ljuft förente vi tillhopa sitta
Och lugnt se döden in i hyddan titta.

1813.

XII.

TILL KÄRLEKEN.

Dig Kärlek, från min känslas Vår,
Jag vigt min lyra och mitt snille:
På hoppets blomster, i Ditt spår
Jag vandrat opp i Sångmörs gille.
Hur mången gång, med hänryckt själ,
Vid Månens sken i myrtendalar,
Ditt lof jag klingat, och — likväl
Med otack Guden mig betalar.

Carl Johan höjt sin segerarm —
Europa sina fjättrar bryter
Och Nordens Lejon än sin harm
Kring blodbegjutna slätter ryter.
Hvad åskor af ett Jättekrig
Från Ebros strand till Elbens ljunga!
Mån ej Naturen ämnat mig
Att dessa hjältebragder sjunga?

Må hända ock jag ämnad var
I sanningarnas djup att leta,
Och banorna för Solens char
Och lagarna för stjärnan veta
Att ana detta väsens dag,
Som, gömd för dödlighetens öga,
För hjärtats känslor stiftar lag,
För Solars chordans i det höga.

O! Du som mildt vid korsets stam
Ditt stjärnbeströdda hufvud hvilar,
Ur kulor vinkar ångern fram
Och tröst åt nödens tårblick smilar,
Ja vist Du tänkte, Religion!
Mig Templets gyllne harpa räcka
Att prisa nådens himlathron
Och känslans offereldar väcka.

Men intet hopp sin fyllnad vann —
I magisk boja evigt sluten
Jag fåfängt tillber min Tyrann
Och vekt försuckar lifsminuten.
Snart i de mörka hvilorum
Mig döden för och porten stänger —
Snart klagolutan evigt stum
I susande cypressen hänger.

Då skall en Tärna, frisk och glad
Som vårens gyllne morgontimma
Sig närma till min lägerstad
Vid aftonrodnans bleka strimma.
Och medan sagta dit hon går
Skall Västan kring dess slöja kryssa
Och fläkta hennes mörka hår
Och hennes rosenkinder kyssa.

Må häpen vid min graf hon stå,
En andaktstår i ögat ile
Och bäfvande hon hviske så:
I ro den ädla Skalden hvile!

Då skall i grafvens svarta mull
Min aska än af vällust spritta,
Och Anden, öm och smäktansfull,
Ur blåa himlar nedertitta.

1813

XIII.

MIDNATTEN.

Fåfängt Natten i sin mörka skrud
Helig rysning kring Naturen bjuder:
Fåfängt midnattsklockans dofva ljud
Från det gråa kyrkotornet ljuder.
Ha! på svandun leker Kärleken:
Ej af spöken han förfärats än.

Ja! på bädden höljd af månskensflor
Viges Flickan in i nöjets lekar:
Hvarje skatt åt älskarn hon förtror,
Ingen ros dess öppna Eden nekar.
Arm förtroligt lindar sig om arm,
Barm förtroligt lutar sig mot barm.

Du hvars silfvergråa skymlar nu
Långsamt nattens dunkla zenit trampa,
Bleka Cynthia! skall en gång ej Du
Mig och Tärnan, röja vid Din lampa,
Glädjedruckna, som i himmelen
Yra kyssar ge och ta igen.

Tusen hymner, Midnatt! skola då
Från min harpa till Din ära stiga:
Blomsterkransad, Amor! skall jag gå
I Ditt Tempel att till präst mig viga.
Än jag sjunger för ett ovisst hopp,
Gif mig Döden — eller fyll det opp.

1813

XIV.

PÅ JOHANNAS DAG DEN 21 JULI 1813.

O välkommen, dyrkade Johanna!
Mellan blommor under löfvets skygd!
Sköna flicka! här på kullen stanna
Och låt ögat vandra kring vår bygd.
Ljufligt grönska våra sommardalar,
Täflande att taga dig emot.
Löfvet sjelfmant hvälfver sig till salar,
Blommans kalkar ånga vid din fot.

Så ur vägen, när den unga Fröja
Upp på Cyperns rika stränder lopp,
Sågos träden sina kronor böja,
Liljor rinna i dess fotspår opp.
Se naturen sina högtidskläder
Bär med stolthet på Johannas dag.
Trasten gällt i häckens grenar qväder
Och ur almen skallar turturns slag.

Undra ej att rosor oss bekransa,
Att vår uppsyn är så festligt glad.
Hör, då solen sågs i dag framdansa
Ur sin guldport, hvad vår spåman qvad.
»Hell Johanna!» sjöng han, »gyllne stjernor
På dess ljusa framtidshimmel stå.
Henne ödets sällan blida tärnor
Spinna lång och purpurfärgad trå.

Redan Fröja, i den sälla karmen
Förd af svanor till dess möte far
Och med runda, liljehvita armen
Henne bringar rosornas tiar;
Purpurslöjan åt den väna bringar,
Trycker bruden i sin famn och ler,
Se'n på långa, gullbestänkta vingar
Amor sväfvat till Johanna ner.

Evigt skall hon i dess sköte stanna,
Evigt mysa vid dess englabarm —
Glädjens rosor kransa hennes panna,
Nöjets lyra hvilar på dess arm.
Trefallt Hymen bröllopsfacklan svänger,
Comus, kransad, vid hans sida står,
Hebe ruset ur sin kalk förlänger.
Gratien sväfvar i Johannas spår.»

Så han sjöng till blomstervirad luta
Och vi gingo med ett tryggadt hopp
I vår krets att ömt Johanna sluta
Och vi höjde glädjens lofsång opp.

Stadens dotter! i vår lek dig blanda,
Månan lik, i blyga stjernors krans.
Kom att dricka våra rosors anda,
Kom att stiga i en landtlig dans!

XV.

DALEN.

Hur lycklig förr i hoppets drömmar
En blomsterdal jag tänkte mig,
Der mellan hvassen klara strömmar
I pilars skugga krökte sig.
Här qvad i löfvet Filomela
Vid Månans bleka silfversken
Och eterns lärkor hördes spela
Vid dagens första hälsning ren.

Här stod min obemärkta hydda,
I vänligt skygd af himmelen.
Från verldens sorl och villor flydda
Bebodde frid och kärlek den.
Här fick jag älska utan hinder,
Här log min flicka i sin vår:
Jag kysste hennes rosenkinder
Och lekte med dess sidenhår.

Men dessa tider ha försvunnit
Då än i hoppet jag var säll.
Ej vägen se'n jag återfunnit
Till blomsterdalen, till mitt tjäll.
För stormen mina segel sväfva
Kring oceanens mörka famn:
Ur djupet mina armar sträfva
Förgäfves mot en älskad hamn.

En verld af vanvett kring mig larmar
Och lasten höjer Jubelskri ....
När skall, Natur! i dina armar
Jag åter hvila säll och fri?
När skall jag åter ostörd drömma
I skuggan af en dyster tall,
I klyftans nattligt mörka gömma,
Vid flodens ormande kristall?

När skall jag ostörd i min smärta
Få markens liljor tårbeströ?
När skall, o himmel! i mitt hjerta
Det bittra menskohatet dö?
När skola lugna mina dagar
Som källans tysta bölja gå,
Och blott Naturens helga lagar
Mitt hjertas fria hyllning få?

Ack, hårda Öde! först i grafven
Jag finna skall en önskad ro.
Där falla kedjorna af slafven,
Där bygger flygtingen sitt bo.

Hvad sällhet, när på höjda vingar
För evigt löst ur kroppens band,
Sig själen öfver fästet svingar
Till andars blåa fosterland.

XVI.

TILL SÅNGGUDINNAN.

På Dig, o Sångmö! jag med rätta klagar.
Ej blott för glädjens korta rosendagar
Mitt fromma hjärta om Din kärlek bad.
Behöfde jag Din hjelp att vara glad?

När Flickans öga salig kjusning strålar
Och bägarns guld i brödraringen prålar,
Då vaknar sjelfmant lyrans silfverröst
Och skaldförmåga eldar hvarje bröst.

Men atlasklyftan från sitt hjärta välta,
I ljufva toner själens oro smälta
Och strö, o Aning! grafvens hemska rand
Med rosor brutne i Ditt fosterland:

Det, Sånggudinna! blott de sälle kunna
Åt hvilka himlen nådigt velat unna
Att tidigt lyfte öfver jordens grus
Sin Ande sola i eteriskt ljus.

Jag gick, o Sångmö! vid din hulda sida
I glädjens parker — i min själ Ditt blida,
Ditt ljusa öga då med kärlek såg
Och lik ett Eden jorden kring oss låg.

Men nu då qualet läst mig i sin boja
Då Ödets stormar ryta kring min koja
Och alla vänner öfvergifva mig —
Nu, Skaldemö! jag saknar äfven Dig.

Jag sett Dig, ack! en trolös älskarinna,
Med glädjens solsken komma och försvinna —
Olympens Dotter kallas Du likväl:
Kan mened trifvas i en himmelsk själ?

Men, o! hur dårligt jag mitt öde klagar:
Ej alltid blomstra vårens ljufva dagar,
Ej alltid törnet purpurrosor bär
Och lunden grönskar — allt förgängligt är.

Lycksalig den som redan här på Jorden
Af himmelriket är delagtig vorden —
Ej tystnar fröjden han på harpan slår,
Ej faller kronan ur hans smorda hår.

O Sånggudinna! skänk mitt svaga hjärta
Balsamisk tröst emot begärens smärta —
O vig mig in en stjärnklar midnattsstund
I hvita Andars saliga förbund!

De ödets bojor suckande ej bära,
Passionens lågor deras lif ej tära.
Som Månans vandring i det eterblå
Så gudalugne deras sekler gå.

XVII.

ODE.

Gack med strider och list, Yngling, att värfva Dig
Lyckans trolösa nåd. Träla för guldets och
Ärans feiska skimmer!
Snart, en prunkande Sybarit,

Bo i marmorpalats: frossa vid silfverbord,
Sug ur blixtrande gulld eldigt Konstantia
Och i sidengardiners
Skymning yra vid frillors barm.

Usling! sällheten ej fjättras med gullkedjor.
Ha! med blödande hand plockar Du rosorna
Och i doftande gräset
Lurar Ormen med slipad gadd.

Ack! en blomstrande dal, vattnad af tonfulla
Bäckars irriga lopp, firad af ulliga
Hjordars språng och en hydda
Mellan böljande åkerfällt,

Ack! att Gudarnes nåd detta beskärde mig!
Än af surrande Bin, hviskande popplar och
Sagta klingande vågor
Ljuft jag söfdes i rosendoft.

Än med ensliga fjät, ginge jag drömmande,
Stigens slingrade gång fram genom yfviga
Tegars böljande gullhaf —
Än vid aftonens purpurglans

I en grönskande lund, hänryckt jag lyssnade,
Till Din himmelska sång, klagande näktergal:
Saligt vemod mitt hjärta
Fyllde då och en änglatår

Steg i ögat. Då rörd tillbad jag Skaparen
När hans eviga Sol upp gick för skarorna
När den ålldriga Månen
Väna blickar ur molnen gjöt.

Än i jollrande lag glädtigt jag firade
Julens heliga natt, sög ur den vandrande
Silfverbägarn förkjusning
Sänkt mot rosiga Tärnans barm.

Himlen äras med fröjd. Vinkad af vårsolen
Än på grönskande fällt lustigt jag hoppade
Ut, och ungdomens dansar
Kring en blomstrande maystång såg.

O! hur vore Dig väl, klagande hjärta då!
Hvad? Lycksaligad så kunde jag afundas
Flärdens glänsande bojor,
Ärans sköra teaterguld?

1813

XVIII.

ODE.

I fåfäng möda andra åt framtiden
Må korthus bygga. Fläkten förstör ju dem.
I hoppets verld, på rosenvingar,
Sväfvar jag, höjd öfver tid och Öden.

För mig Du fåfängt sminkar Dig, Retelse!
För mig Du fåfängt skimrar, o Rikedom!
Och Äran, krönt af gudomsstrålar,
Vinkar mig fåfängt på sina höjder.

När Diktens hulda, glänsande Genius
I månskensquällar jämte min vagga satt
Hans rosenläppar denna lärdom
Hviskade då i mitt späda öra.

»Ej lifvets fröjder bida Dig, olycksbarn!
»Nej! bistra stjärnor lyste Din födslostund.
»Att hämnas Ödet jag Dig skänker
»Sångens förmåga och klagolutan.

»Vid hennes toner söf Dina lidanden
»Och blicka tåligt opp till Ditt fosterland!»
Så talte Ängeln. I mitt öra
Klingar hans varnande röst för evigt.

På Sångens vingar, hänförd af Gudomskraft
Jag stolt min örnflykt höjer mot stjärnorna,
Och Jorden och dess Kungastäder
Under mig flyktar i gråa dimmor.

Ren hör mitt öra klangen af harporna
I himlens borgar. Redan de öppnas mig
Dess gyllne portar och ur salen
Skalla mig fröjdande Hell! till mötes.

Och fröjder tusen, hvilka, där nere i
De låga dalar, flydde min omarmning
Här i förklarad glans mig möta
Och på min hjässa af himlarosor

En krona fästa. Här ibland Skalderna
Min harpa klingar. Här bland Heroërna
Jag ur odödlighetens skålar
Evig förkjusning och ungdom dricker.

XIX.

ELEGI.

O Du som än med Din troll-lanterna
Mitt öga fröjdar, sen hoppets stjärna,
Sen glädjen flytt.
Kom, trogna ledsvän på lifvets bana,
Inbillning, kom! och till sånger mana
Min själ på nytt.

I glädjens hamnar! I sorgens Brudar!
Som sväfven, höljde i svepningsskrudar
Kring Skaldens spår.
Ur grafvens slöjor, o Minnen! träden
Och len som fordom jag log och quäden
Försvunna år!

Hur väl det var mig i barndomsåren!
Med himlens dagg i de gyllne håren
Jag sorgfri lopp
Vid morgonrodnan, i aftonstunden,
Vid flodens bräddar, i skumma lunden,
På fjellets topp.

Hur väl det var mig när Natten sänkte
Sitt flor kring nejden och himlen blänkte
Af stjärnors glans!
Då såg jag Älfvor i gräset svinga
Och hörde Gubben i Floden klinga
Sin muntra dans.

Och Månen såg från det blåa höga
I öknen neder med tankfullt öga
I pärlstänkt dal.
Jag hörde Dvärgar i hällen stimma
Vid midnattsfester, såg ljusen glimma
I Skogsfruns sal.

Hur ljuft det var att i skogens gömma
På mossbetäckta ruiner drömma
Om gamla dar.
Jag såg de kämpar i dryckessalen,
Jag hörde klangen af festpokalen
Och med dem var.

Min själ sig tänkte den tid af dygder,
Då hjältar bodde i Manhems bygder
Och brödratro.
Framför mig Saga sitt trollglas håller
Och tiden flyktar vid hennes joller
I helig ro.

Då svor mitt hjärta att offer bära
Åt Dygdens skönhet, att Hjältens ära
På harpan slå.
Att glad som Tärnan i högtidsdansen,
Med hjässan smyckad af segerkransen,
Ur lifvet gå.

Ja! Gudaväsen Naturen fyllde
Och morgonskimmer den Jord förgyllde
Som för mig låg.

Och hoppet lyfte opp rosenvingen,
Och själen trådde till brödraringen,
Till lifvets tåg.

På vreda böljor, i mörka skogen
En vän mig följde som Bose trogen —
Hvad brödrapar!
En Brud jag hade, som Ragnars däjlig
Som Hjalmars trogen — ack! outsäjlig
Vår kärlek var.

Min dag är bister! — En vän ej stöder
Min qualda skullra, en Brud ej glöder
I Skaldens famn.
Min sång förklingar i Jordens dalar
Och snart han gästar i Hellas salar
Min bleka hamn.

När dofva klockor från tornet kalla
Mitt stoft till hvila och orgor skalla
Sin dödsmusik,
Sin blick för ljuset en brud ej höljer,
Med tåradt öga en vän ej följer
Mitt dystra lik.

Till Skaldens frälsning, o Död! dock ila!
Jag längtar sjunka till evig hvila
I griften ner.
Där skall min ande, till lifvets plågor
Vid nattens månsken, vid dagens lågor
Ej vakna mer.

Upsala 1813. 1815.

XX.

GRAFVEN.

(Efter Salis.)

Vår graf är djup och stilla
Och fasansfull dess rand.
I svarta töckens villa
Den klär ett okändt land.

Ej vårens hymner skalla
I dessa nejders fred
Blott saknans rosor falla
På kullens mossa ned.

Vid korset fåfängt snyftar
En öfvergifven Brud.
Ej Modren hjessan lyftar
Vid barnens klagoljud.

Och blott på denna orten
Dock fridens makter bo.
Blott denna mörka porten
Oss för till evig ro.

Ty hjertat som i Tiden
I kamp mot Ödet står,
Det når den sanna friden
Först när det mer ej slår.

XXI.

N:o 411.

Ur qualets domning mitt hjärta väcks
Af Fröjden;
Ur jordens grus mitt öga sträcks
Mot höjden.
Mig Gud förlossat
Han kedjan krossat
Och släckt den hotande blixt som blossat
I natten.

I salig kjusning mitt hjärta slår:
Jag skådar
Den fröjd ett lif i Dödens spår
Mig bådar.
Från Ödets nycker
Mig frälst han rycker
Och på min glänsande hjässa trycker
Tiaren.

Som morgonfogeln i kjusta slag
Sig gläder
Så hänryckt mot en evig dag
Jag träder —
Där fröjden stiftad
Och lotten skiftad
Af himmelsk fullhet ej blir förgiftad
Af qualen.

Ur böljornas ras en önskad strand
Mig bärjar,
Den ödets svall och våldets hand
Ej härjar.
Här Dygden känner
Dess krönta vänner
Och evigt aftorkar den tår som bränner
På kinden.

När glädjens blomma i lifvets hägn
Försvinner
Och ärans luftbild i droppars rägn
Förrinner,
Vid Dödens klyfta
Jag vågar lyfta
Förhoppningens ljusa blick och syfta
Mot målet.

Må, Gud! i öknen din sannings ljus
Mig leda,
För tviflets djup och villans rus
Mig freda!
En irring dårar,
Mig törnet sårar,
Jag blickar mot himlen med stilla tårar
Och hoppas.

Ja, Gud och Fader! ja, blott af Dig
Är ljuset:
Min egen kraft ej lyfter mig
Ur gruset.

Min rymd du dagar,
Din vård ledsagar,
I hjärtat du tecknat pliktens lagar,
Mitt ursprung!

XXII.

Nu hvilar hela Jorden
Och luften mörk är vorden,
All verlden sofver sött.
Men Du, min Själ, bör vaka,
Din hvila än försaka
Och i din andakt ej bli trött.

Nu blundar verldens öga
Och Natten från det höga
Till jorden sjunker ned.
Din Sol, o Himlalära,
I evig glans och ära
Mild brinner öfver lifvets hed.

Nu hafver dagen ända
Och stjärnorna ses tända
Sitt däjeliga ljus.
O Jesu! till de Dina
Mig tag, där så de skina
Odödligt i Ditt himlahus.

Mig dagens börda klämmer
Och alla lemmar stämmer
Högtidligt ner till ro.
O Jesu! låt mitt hjärta
Från syndens tyngd och smärta
Snart lisas och få hos Dig bo.

När sömnen mig nedtrycker
Och mina ögon lycker
O Gud! haf vård om mig.
Ditt milda Fadersöga
Se neder af det höga
Att jag må hvila tryggelig.

Hvad jag i dag har felat
Då verldens rus jag delat
O Gud! förlåt mig det.
I Jesu namn jag beder
Att Du, o Fader! leder
På dygdens bana mina fjät.

Gif att jag icke saknar
I morgon när jag vaknar
Din starka allmaktshand
Som mig i alla dagar
Beskyddar och ledsagar
Omsider in i lifvets land.

XXIII.

DEN SIGNADE DAG SOM VI HÄR SE, ETC.

Sig gryningens silfver i rodnande glans
Förbyter och Östern betäcker,
Och morgonen, prydd af sin himmelska krans
Sin hjässa ur vågorna räcker.
Han fogeln till sånger och djuren till dans,
Till andakt Människan väcker.

Se Lärkan som sväfvar i skyarnes höjd,
Förkjusning lyfter dess vingar!
Hon dricker den svalkande morgonens fröjd,
Sin Skapares ära hon klingar.
Är Mänskan den enda i Skapelsen röjd,
Den Skapelsen kjusning ej bringar?

O! minnoms den saliga morgonstund,
Som nåd och frälsning oss tydde!
Han tillog oss frid med sin rosenmund
Och villor och skräckbilder flydde,
Ty Räddaren nedsteg ur Änglars förbund
Och lagen för stoftlifvet lydde.

Så skön öfver Jorden en dag ej ler,
Så länge dess låga ej räcker,
Att blek han ej sjunker i Vestern ner,
Att natten dess fackla ej släcker.

Så lyckan oss fåfängt sitt solsken ter,
Snart Dödens natt oss betäcker.

Som trälen längtar att ropad bli
Af aftonens klockor till hvila,
Så bidar en Christen sin stund att bli fri,
Han gläds att timmarne ila.
Mot honom förhoppningens stjärnor i
Den tysta skymningen smila.

XXIV.

Vak upp, min själ att bära
Åt Skaparen hans ära,
Som Dig föryngrad åter
Ur dvalan uppstå låter.

Hans ängels sköld mig täckte:
Ej mörkret mig förskräckte,
Ej hemska midnattstimman,
Ej bleka norrskensstrimman.

Mitt barn, han sade, hvila!
Dig skall ej öfverila
I mörkret någon våda.
Du dagens ljus skall skåda.

Det skedde. Dagen skickar
Sin hälsning. Solen blickar
Gud! till Ditt barn som beder
Med hulda ögon neder.

Till Dig, i ljusets länder,
Jag lyfter själ och händer
Och suckens rökverk brinner
Och tårens pärla rinner.

Min handling nådigt skåda,
Med styrka mig benåda
Att trogen dina lagar,
Dem helga mina dagar.

För villor Du mig frede
Och Ordets lampor lede
Igenom törnedalen
Min väg till fröjdesalen.

XXV.

Hell, herrlighetens Konung, hell!
I famnen af mitt dystra tjäll
Han stiger vänligt neder!
Följd af Serafernas förbund
Åt Syndaren i quällens stund
En nattvard han bereder.

Hvad syn!
Ur skyn
Ned i dödens
Hem och nödens
Guda Sonen
Strålar mild som Midnattsmånen.

Kläd dig i menlöshetens skrud,
Tänd lampans eld, o Christi Brud.
Lät strida glädjetåren
Balsamiskt två din rosenkind
Och ödmjukhetens sippor bind
Till krans om silkeshåren.
Upp, gack
Med tack
Mot den höga
I hvars öga
Kärlek brinner
Och hvars blod för Bruden rinner.

Ja triumfera högt och säj:
Han älskar mig, han glömmer ej
Den fallna himlatärnan.
Med jubelsång gack honom mot!
Se telningen af Jesse rot,
Den klara morgonstjernan!
Fall ned!
Tillbed
Ärans förste,
Ja, den störste
I bland alla
Hvilka Folken Gudar kalla.

Af törnen krönt hans panna är.
På skullran i triumf han bär
Det kors han bar i nöden.
O hjerta, gläd dig! Se Guds lam,
Se lejonet af Juda stam
Och segrarn öfver döden!
Eja!
Mig dra
Kärleksbanden,
Mildt kring anden
Fläkta palmer,
Hviska änglar, klinga psalmer.

O själ! hvad kan du önska mer?
Åt dig han älskande sig ger
I nattens helga tystnad.
O försmak af Guds salighet!
Bort, verld med all fåfänglighet,
Guld, nöjen, ärelystnad!
O mull!
Fröjdfull
Sjung din ära!
Dig sin kära
Skaparn kallar
Och mot hans ditt hjerta svallar!

Gud! ingen smärta här mig når
Där vid ditt bröst och dina sår
Jag trygg och salig hvilar.
O klara stjerna i min natt!
I armodet min gyllne skatt!
Min sköld mot ödets pilar!

Drag mig
Till dig
Ständigt närmre;
Ständigt fjärmre
Verlden vike,
Afgrundens och syndens rike!

XXVI.

HYMN TILL VENUS.

Naturens Drottning, Du hvars rökverk brann
På Cyperns alltar, som med dufvors spann
I sagans målning, genom rymden ilar!
Med bifall lyssna till min harpas röst,
Du himlaburna, vid hvars hulda bröst
Den unga Eros hvässar sina pilar!

Hur skön i drömmen för min blick Du står.
Din slöja väfves af den unga Vår,
En krans af stjärnor kring Din hjässa brinner.
Din purpurkind är morgonrodnans brand,
Din fackla Solen, — Amfitrites hand
Vid Månens sken, Din silfvergördel spinner.

När hafvet myser, vintren flyktat har,
När forna dansar Västan återtar
Och liljan känslig står i glädjetåren,

Det är, o Venus, det är Du som ler,
Ty Himlen stiger i Din brudsäng ner
Din gröna brudsäng blomsterströdd af Våren.

Sitt rökverk offrar nattviolers dal,
I Eken tonar skogens näktergal
Sin harpa slår, i lönnens skuggor näcken.
Och fältens hjordar under dans och språng
Din högtid fira — Skalderna till sång
Din stjärna vinkar genom glesa häcken.

Ty hopen fåfängt, i Din bröllopsskrud
Du uppenbaras, Himlens rena Brud!
Blott Skalden lyft på Sångens gyllne vingar,
Omsväfvar rusig Dina trollbehag.
Så purpurfjärilen, på Vårens dag
Kring dalens rosor far i vida ringar.

Men se! Gudinna, bildad af Din hand,
I myrtenskuggor vid en källas rand
Bland liljor sitter rosenkrönta Tärnan.
Din ljusa afbild hon på Jorden är,
Som Du på kinden morgonglans hon bär
Och ögat tindrar som Din aftonstjärna.

När Herden smyger till dess nektarbarm,
När Tärnan lindar kring hans hals sin arm
Och ljuft förente deras kyssar brinna —
Den sälle älskarn njuter af den fröjd
En försmak, som i himlars höjd
Olympens söner i Din famn, Gudinna!

Att i Ditt tempel nöjets segersång
Jag ock fick höja, äfven jag en gång,
Med glädjens rosor af Din hand bekrönas.
Är jag på Jordens vida rymd o ve!
Den ende ende då bland skarorne
Hvars mulna dagar ej af Dig förskönas?

Ej Skalden länge här på Jordens strand
En främling irrar. Snart till högre land,
Hans ande, vingad flyr ur lifvets öcken.
De sköra trollglas krossas dock en dag
Som återstråla Dina skönhetsdrag
Och tingens former fly som morgontöcken.

Må jag ej fängslad af Din himlaglans
För Jordens rosor byta bort den krans
Af Gudastrålar, himlen mig besparar.
Må af Din Moder Venus Urani,
Den andeskönhet mig förklarad [bli]
Som Du på Jorden typiskt uppenbarar.

1813

XXVII.

NORDEN.

Må fritt under Sydlandets stupande Pol
Den veklige le åt en mildare Sol.
Omsväfvad af vårens hesperiska lukter
Han bryte orangernas gyllene frukter!

Af själarnes hemland, af Hjeltarnes mål,
Af himmelens bygder är Norden symbol.
Dit visar magneten och Polstjernan glimmar
Ovanskligt däröfver i nattliga timmar.

Af Resarnes ålder, af sagornas dar
Än spåren ju dröja i fjällarne quar.
Förr'n Gudarne, vredfulle, lämnade Jorden
De gästade sist i den skyhöga Norden.

Se, kysser ej dagens och strålarnes Gud
Än trofast i sommarlig midnatt sin Brud
På rosiga bergen, dem gullmoln bekransa,
Där Neckarne spela och Älfvorna dansa?

Men tågar i härnad den väldige hän
Bland klagande stormar och vissnade trän
I dvala då sjunker hans snöklädda maka
Och Disa och norrskenen lägret bevaka,

Tills Segraren kommer från Södern igen
Och svalorna väcka dess sofvande vän,
Då uppstår från isiga bädden den Höga,
Då böljar af kjusningens tårar dess öga.

Gällt skalla de eviga Nornornas bud
I forssarnes dunder, i åskornas ljud
Och högt öfver Nordlandets kullar och vatten
Stjernblommande Ygdrasill skälfver i natten.

Men lugn mot sitt Öde ser Nordmannen opp,
Ej skakad af fruktan, ej dårad af hopp.
Med svårmodets dimmor hans eter ej blandas
Och hjertat är friskt, som de vindar det andas.

XXVIII.

SKALDEKONSTEN.

På klingande strängar ledsaga min bäfvande hand,
Du heliga konst, i de eviga himlarne buren,
Som talar förtroligt till gruset om sällare land
Och fyller med jublande Ande den stela Naturen!

Hur häfver ej kungliga fjellen mot blånande skyn
Sin väldiga panna, bekransad af susande tallar!
I lockande fägring står lunden för vandrarens syn
Och herrligt det mörkblåa hafvet mot stränderna svallar.

I sjelfva den mossiga [klippan] vi ana en själ,
Och allt är i Skapelsen storhet och magisk förkjusning.
Det blomstrar i ensliga dälder ett obekant väl,
Och mystiska röster oss kalla i vindarnes susning.

Ej jorden förbyter sin åldriga fägring, min Vän!
Men människoätter försvinna som morgonens töcken.
Snart kännas ej Skönhetens lågande kinder igen,
Och Hjeltar förbleknade nedgå i skuggornas öcken.

O, kunde, Natur! vid din eviga, blomstrande barm
Vår lefnad förrinna, likt tonande böljor i dalen!
Förlorad är bönen. Oss Ödet med segrande arm
Från lugnet ju rycker till stridernas pröfning och qualen.

Hvarföre då, Moder! de festliga smycken du bär?
[Hvi] strålar din heliga panna af gudomens stämpel?
Hör, dikten oss svarar. Ej Verldskretsen människans är,
Men väldiga Gudar bebo sina lysande Tempel.

Hvem uppgår med blodröda kinder ur darrande sjö?
Ack, Mundilfars Son, den däjliga Månen ju tänder
Sin lampa, och Mundilfars dotter, en blomstrande Mö,
Eldfrustande solspannet tyglar med glimmande händer.

I hafsdjupet Necken sig lägrat på bädd af korall,
Och drömmande stöder sin åldriga tinning mot handen.
Grönlockiga Tärnor sig höja ur vågornas svall
Och hvila med snöhvita lemmar på ensliga stranden.

Ur sorlande floden sig reser dess mysande Gud.
Han leker på gullharpans strängar med fladdrande händer,
Och vidt öfver vårfälten skallar hans mäktiga ljud,
Där älfvornas ringdans i bäfvande månsken sig vänder.

På bergshällen sitter dvärginnan. Med skönhetens makt
Och tonande harpa, i bergets förborgade grunder
Hon vandraren lockar, och Skogsfrun i bländande prakt
Sig närmar till Jägarens brasa i nattliga stunder.

I Ödenas mörker, o Skaldkonst! min ledstjerna blif.
En sällare morgon för Jorden vid trollsången randas.
Man glömmer sitt eget elände och Gudarnes lif
Med himlen förbrödradt, vårt suckande slägte [då andas].

XXIX.

GUNLÖG.

I barndomsåren, mången gång,
Vid Månens sken och vakans sång
Jag satt, i lugna sommarquällar,
Med kinden stödd mot Sagas barm,
Omslingad af dess hulda arm
Vid runans mossbetäckta hällar.

En spegel, bländande och klar,
Där hamnar af förgätna dar
Ur nattens gråa famn sig höjde
Framför min blick den hulda höll:
På en med kjusning ögat föll
Bland tusen bilder där det röjde.

O Gunlög! det var Dig jag såg,
Vid Segergudens bröst Du låg
Och glädjetårar kinden stänkte
Och fylld af Quasers helga blod
På marmorhällen bägarn stod
Och Månen genom gallret blänkte.

Då svällde gossens unga barm
Af hemlig vällust. Rörd och varm
Han tänkte på ett framtidsquäde.
En trollkraft sig i hjärtat smög
Och dufvan med en murgrön flög
Ur skogens klyftor till den späde.

Då rörd af Dina trollbehag
Jag svor, o Gunlög att en dag
Din ära se af mig förklarad
Och hänryckt åt Ditt minne svor
En helig sång, af dvärgars chor
Ur Manhems grottor återsvarad.

Men snart på lifvets törnestig
Jag glömde sången, glömde Dig
Och grät i dystra sorgedalar.
Till Skalden då som tröstlös grät
Du nedsteg i Ditt majestät
Från Vallhalls stjärnbeströdda salar.

Som dagen ler från Vesterns rand
Så log Du, Gunlög: af Din hand
Mig diktens gyllne harpa räcktes.
Din bild jag kände strax igen
Och Snillets gudalåga än
Ur natten af mitt hjärta väcktes.

Häll, Häll Dig, gyllne harmoni.
Din stämma söfver plågans skri

Som källans sorl den trötta Jägarn.
Vid stormens tjut och åskans knall
Jag gudalugn dock sjunga skall
Om kärleken och bragebägarn.

XXX.

NATTEN.

När Äge bärjar Solen
Och jorden svepes i en sorglig dimma,
När stjärnorna kring polen
Som dystra lampor i ett grafchor glimma,
Sitt välde Gudar då på jorden fira
Och mänskan typiskt hyllar dödens spira.

Tyrannens höjda bila
Ej mera hotar, blixtrande mot dagen.
Han sjelf i magtlös hvila
Af drömmens gissel blir på svandun slagen.
Ur sömnens vallmoskålar läskas slafven
Och allas lotter jämnas som i grafven.

Dock än, bland Jordens söner
Är Skalden ensam lifbenådad vorden
Och Natten honom kröner
Vid Månens sken till Konung öfver Jorden.
Dess gyllne kronor till hans fot sig sänka
Och öppna Himlar öfver honom blänka.

Hans öga Friggas möter
Där tyst på fjällens höga stol hon sitter
Och liljefingrad sköter
Sin vida slända, prydd af stjärnors glitter.
Och Saga sväfvande från himlen neder
Fantastiskt drömmarn bland ruiner leder.

För honom Skogens Brudar
Med daggigt eklöf sina hufvun kransa,
I hvita silfverskrudar
För honom dalens muntra älfvor dansa,
Då silfvergråa, bladbekrönta näcken
Sin harpa slår i månbeglänsta bäcken.

I ljuflig fred han talar
Med fädrens andar som på molnen sväfva:
Till Evighetens salar
Han dristigt vågar sina blickar häfva,
Där glädjens harpor evigt ej förstummas
Och salighetens fulla mjödhorn skummas.

Ej Skaldens nöjen blandas
Med hopens. Dårar i hans tjäll ej stoja.
Ett högre lif han andas
Och Andar skämta i hans rosenkoja.
Med desse lyftad öfver stoftets öden
Hans gudalif besegras ej af döden.

När Månens blickar gjuta
Sig till min graf, ej prydd af blåa minnen,
Min skugga dock skall njuta
Naturens fägring än med änglasinnen.
Skall ofta vandra under dessa ekar
Som kjuste lyssnat till min harpas lekar.

XXXI.

Melodi: *Svearne fordomdags drucko ur horn.*

Lyftom de blänkande glasen med fröjd!
Norge är Sveas! mot stjärnornas höjd
Trottsig och skön,
Pansrade Mön
Uppstår — på fjäll
Hon thronar stolt i seklernas quäll.

Lefve CARL JOHAN! vårt bäfvande hopp
Fylldes, o Göther, då Hämnarn stod opp!
Sällare dar
Skapat han har,
Skandiens pol
Bekrönt med Ärans glimmande Sol.

Evigt från Jorden ej gulltiden flytt —
Födas han skall i Manhem på nytt.
Seder och Dygd
Fräjde vår bygd!
Himlen då ser
Med frid till Odens ättlingar ner.

Glade se Götherna, krönte af Ek,
Gullsädens vågor och hjordarnes lek
Trygge de bo,
Suga, i ro,
Mjödhornens svall
Vid gyllne harpors festliga skall.

XXXII.

VERSER, AFSJUNGNE DÅ STUDENTERNE AHLBERG, ZIMMERT OCH SCHOUGH BLEFVO MEDICO-PHILOSOPH. CANDIDATER I UPSALA DEN 8 JUNII 1814.

I Bröder! som af Aesculap
Nu tänken lära Er att häxa,
Vid Rhen, i Ungern och på Cap
De bästa hälsoörter växa.
Ja, klämda guldcitronens saft
Förenad med Jamaicas nectar,
O Bröder! har en hälsokraft
Som lif i döden gjuta mäktar.

När denna ädla Medicine
Ur skimrande kristallen flyter
Sig ledsnadens Rhabarber-mine
I väna löjen straxt förbyter.

Med rosor i sitt bleka hår
Bland friska Tärnor Gubben skämtar
Och Gumman glömsk af sjutti år
Föryngrad i Quadrillen flämtar.

Om gamle Jofur så befängt
Med Hebes nectar sig ej retat
Snart lugn åt Junos bröst han skänkt,
Och Fabeln ej så mycket vetat.
Om Titon blott för hvarje natt
Tog in en dosis Punsch, ostridigt
Hans rosenkrönta Maka satt
I gyllne vagnen ej så tidigt.

Oss fåfängt hundra Res-Aptek
På färden genom lifvet följa,
Förgäfves, ack! mot vädrens svek
I tunga pälsar vi oss hölja.
Det skumma hus, där Pluto bor
Dock målet blir för allas öden;
Ty ingen ört på jorden gror,
Som räddar våra lif för döden.

O Bröder! I begynnen väl;
Så hasten att Er bana fylla.
Då skall, vid Bachus, ingen själ
För charlataneri Er skylla.
När Patienterne förmå
Att kröka armen och att svälja,
Hvad andra läkemedel då
Än drufvo-blod och arrac välja?

XXXIII.

TILL SKÖNHETEN.

Du Skapelsens demant, Naturens krona!
Om Dig, o Skönhet, skall min harpa tona,
Med festligt samljud — Dig jag, rörd, vill ge
I helga lundar, sångens rökelse.

O Härrskarinna! Som ur låga dalen,
Ett sanslöst offer än för kärleksqualen,
Mot Febus evigt Klytia vänder sig —
Så allas blickar, kjuste följa Dig.

Som Dagens Konung sänker mildt sitt öga
Från gyllne charen i det saffirhöga
Och strömmar lif till alla väsen ner —
Så ljus och glädje Du kring Jorden ler.

Om Du ur tingens helga plan försvunne,
Om ej Din Sol på lifvets himmel brunne,
Ett rysligt mörker Alltet öfverdrog
Och hvarje väsen tynade och dog.

Hur brann, o Skönhet! ej, från barndomsåren,
För Dig mitt hjärta! När den milda våren
Af sippor kransad sjönk till Jorden ned
Och ambraångor öfver Jorden spred:

När häckens blommor smektes ömt af vinden,
När gråa göken sjöng i höga linden
Och källans silfvervåg i dalens famn,
Melodiskt, Kärlek! suckade Ditt namn:

Då sprang jag glädtigt ut ur vintrens hydda,
På gröna fällt, af hyacinther prydda,
Där fri jag irrade och oskuldsfull,
Med blomster krönt om veka lockars gull.

Omkring mig logo grönskan och azuren,
I famnen af den blomstrande Naturen
Jag gudarusig låg och älskogsvarm
Adonis lik vid Cytheréas barm.

Och Kastaliden var mig ren till möte:
Hon upptog gossen i sitt kyska sköte
Och lärde honom gudars språk förstå
Och rädda toner på sin harpa slå.

Vid ekens rötter, i den skumma lunden
Jag ensam låg, i gyllne aftonstunden.
Sin drill i trädet näktergalen slog
Och genom löfven Fröjas stjärna log.

Då intogs själen af en sällsam trånad,
Då tändes hjärtat af en mystisk brånad
Och idealet, hulda Fantasi,
Stod upp förklaradt, vid Ditt féeri.

En Quinna var det, skönast ibland Tärnor —
Dess kinder lågor, hennes ögon stjärnor,
Som parisk marmor glänste hennes arm
Och bruna lockar lekte kring dess barm.

Med saligt löje hon sin famn mig sträckte,
Ur lugnets dvala hennes blick mig väckte —
Jag ville störta i dess öppna famn,
Men ack! hon flycktade, en luftig hamn.

I tomma rymden mina suckar brunno,
På silfverliljan mina tårar runno.
Från denna stunden jag med fuktad blick,
Vid Månens sken, i ödemarker gick.

Än såg jag henne i den hulda drömmen,
På andra sidan fraggbegjutna strömmen,
På klippans hjässa än hon höjde sig
Och vinkade med snöhvit hand åt mig.

Men samm jag modig öfver flodens vatten,
Försvunnen var hon som en blixt i natten,
Besteg jag bergets furukrönta topp,
Ur låga dalen såg hon trånmatt opp.

Farväl då, skuggbild! — Lifvets tomma fröjder
Ej mer mig locka. Nu, från korsets höjder,
Mig Religionen, ur begärens strid,
Förtroligt vinkar till sin helga frid.

XXXIV.

HVILAN.

Gudarne sig evigt stänga
In i blåa himlasalen,
Och med rosenläppar hänga
I den fradgande pokalen.

Vildare än nordanilen
Hasta sekler öfver jorden:
Solens gyllne stad vid Nilen
Är till grus och aska vorden.

Tätt med marken segrarns plogar
Jämnat ha det stolta Troja.
I Akajas lagerskogar
Greken skakar än sin boja.

Tiberns vilda örn ej ljungar
Mer till kamp — och krönt af lager
Följd af kedjesmidda Kungar
Romarn i triumf ej drager.

I, o Gudar sorgfritt dricken
Era rosenkrönta viner
Och med liknöjdt öga blicken
Neder till vår Jords ruiner.

Samma frid de sällas andar
I Elysiens skuggor njuta
Där med källans ljud sig blandar
Klangen Orfeus! af Din luta.

Rusade af Letens vågor
De, på sina bäddar glömma,
Lifvets glädje, lifvets plågor
Och i evig stillhet drömma.

Se, hur fjällens strida floder
Genom fällt och skogar ila
Rastlöst till sin blåa Moder
För att vaggas där till hvila.

Så till lugnet mänskan trängtar
Och i grafven först det hinner.
Dock, den frid hon efterlängtar
Genast här den vise finner.

Han att dö i eterhöga
Marmorslott ej dårligt önskar.
Honom det bekymrar föga
Om af lagrar bädden grönskar.

Hvarför ej där bäcken kryssar
I den skymning lönnar sprida,
Somna efter vin och kyssar
Vid en älskad Flickas sida?

Drufvor, smek och rosenbäddar!
Endast så vi ren på Jorden
Tömme kalken Hebe bräddar
Vid de gyllne himlaborden.

XXXV.

TILL BACHUS.

Hell den Gud, som blomstrande tyrsen för!
Ingen Gud så mägtiga under gör,
För hans anblick pannornas moln försvinna
Och af glädje tårade ögon brinna.

Än han virkar kärlekens blomsterband,
Än med svärdet väpnar han kämpens hand,
Vredens eld, vid bägaren, än han väcker,
Än i vinets fradgande svall den släcker.

Ömt han lossar kedjan som trälen bär,
Lifvar gubben, tiggarn i purpur klär,
Återgifver sjuklingen rosenfärgen
Och i jätte byter den svaga dvärgen.

Lof ske Bachus! mäktig och god är han!
Mig allena Guden ej frälsa kan.
Ingen allmakt helar ett krossadt hjärta
Ingen balsam lindrar dess grymma smärta.

Kom Du fordom, Vinets och glädjens Gud!
Krönt af murgrön, klädd i Din panterhud
Följde nöjets kograde Gud i spåren
Och Apollo — glorian brann om håren.

Då med eldig hand jag pokalen tog
Drack de milda Gudarne till och log.
O! I flydden, kjusningens gyllne tider!
Säj, hvem Gud nu ömmar de qual jag lider?

Ingen ros bekransar mitt rifna hår,
Ingen drufva gråter sin purpurtår
I min tomma bägare — tom som verlden,
För mitt öga — hasten, o Gudar! färden.

I sitt sköte hafvets Gudinna re'n
Titan slutit — stjärnor med gullrödt sken
Sagta fram på himmelens fäste bryta,
Månans silfver darrar på böljans yta.

Fåfängt, ack! mot himlen min tårblick ser
Ingen Venus hastar ur molnen ner.
Sångmön sjelf förglömmer sin älsklings plågor
Där i dans hon sväfvar kring källans vågor.

Er, o Nöjen! prise en annan Skald
Af sitt hjärtas tacksamma fröjd befalld!
Kring hans lockar rosor och murgrön vriden!
Ack! för mig är rosornas tid förliden.

Länge nog om feiska land jag drömt,
Hebes gyllne, fradgande kalk jag tömt.
Ensam nu mot kjusningens blåa länder
Räcker Skalden bedjande sina händer.

1814

XXXVI.

TILL BACHUS.

O Bachus! på hvars kinder
Den rosenröda Våren
Af bleka åldren ej förvandling lider,
Som gyllne rankan binder
Om balsamsrika håren
Och väldig kjusning med Din tyrsus sprider.
Med rädda fjät jag skrider
O Evan! till Ditt altar
Där offerskålar svalla,
Där segerhymner skalla
Och Komus sjelf din offertjenst förvaltar.
O! se till Skalden neder
Som heligt knäböjd i Ditt Tempel beder.

Vid Lunas matta blickar
Och aftonstjärnans lågor
Jag fåfängt Venus mina rökvärk tänder.
Och mången eldssuck skickar
Från Skaldekällans vågor
Att fridlös irra omkring haf och länder.
Och rör med veka händer

Romansens ömma luta,
Att näktergalen tiger
Och Nymfen, hänryckt stiger
Ur flodens grotta opp, att sången njuta.
Min sång ej Amor vårdar,
Ej Pafos öppnar sina rosengårdar.

Och nu, med ångrens smärta
Jag räcker bönens armar
Mot Dig, Lyäus! väckt ur mina Drömmar.
Ditt kärleksrika hjärta
Af ålder sig förbarmar
Och dödlighetens knappa lotter ömmar.
Från Dig all glädje strömmar —
Till låga Herdekojor
Till gyllne Kungasalar.
Du lidandet hugsvalar,
Gör tiggarn rik och löser trälens bojor.
Du Skalden visst ej vägrar
Att suga tröst ur Dina gyllne bägrar.

O Bachus mig benåda
Och linda kring min hjässa
En skön tiar af friska purpurdrufvor.
Jag liknöjd sen vill skåda
Hur Cypern! Din Prinsessa
Förbi mig åker förd af silfverdufvor.
Fritt sväfve flor och hufvor,
Fritt rassle sidenslöjor.
O! säkert Amor skonar
Mitt hjärta — Bachus thronar
Därinne ju — där rymmas inga Fröjor.

Mot tyrsens allförmåga
Förgäfves krigar lilla Gudens båga.

Du värdes mig beskära
Att sjunga Dina bålar,
O Fader Evan! — så bland Skalders flockar
I evig ungdomsära
Anakreon ju prålar
Med vinref krönt om silfvergråa lockar.
Än vandrarn blommor plockar
På Bellmans graf att kasta,
Och lyft af Dig, o Bachus!
Mot himlens stjärnor Flaccus
En tonfull svan i lyrisk flykt, ses hasta.
O Evan! lät bland dessa
Min bild ock ställas, med bekransad hjässa.

Ej lifvet mig behagar —
Ej alltid bägarn skiner,
Ej alltid heller man den tömma mäktar.
Rök äro våra dagar,
Och alla Jordens viner
Dock blotta dräggen af Olympens nektar.
Dit opp mitt hjärta smäktar
O Fader Evan! hör mig,
Kring breda skullror kasta
Din panterfäll och hasta
I segervagnen glädtigt ned och för mig
Från jordens låga dalar
Med tigerspannet opp till Jofurs salar.

1814

XXXVII.

Jag sjunga vill de bloss som öfver Jordens fjellar
Man festligt tindra ser i mörka vinterquällar,
De blåa himlafält där Allbeherrskarns makt
Framstrålar, bländande i tusen Solars prakt!
O Vishet! du hvars ljus besjälar all Naturen!
Som förr än Jordens berg och himlens stjernor buren,
Hos Gud tillstädes var, då öfver djupens natt
I höga drömmars råd, han bland Serafer satt!
Kom, lifva du min röst! Lär sjelf den svaga lutan
Att sjunga dina verk! Ty, Herre, dig förutan
Ej stoftet tänka kan, dess tankar ljud ej bli.
Gif ord åt känslorna, åt orden harmoni!
Ej bäcken kryssande i gröna sommardalar:
Ej rosens milda prakt, den ömma näktergalar
Besjunga täflande där vårens aftonstund
Förgyller kronorna i en balsamisk lund,
Ej Klytias djerfva blick, ej sippans blyga trånad,
Cyanens azurglans, papaverns dunkla brånad,
Ej älskarinnan ens som med bekransadt hår
En himmelsk Flora sjelf bland Floras döttrar går,
Förmå att fängsla mer min Ande vid det låga.
Eldvingad mot sitt hem han vill en resa våga
Vill se en evig vår i oförgänglig glans
Af stjernor flätande kring polerna en krans
Vill lyssna till den sång som Ljusets Änglar sjunga
Där i serafisk dans kring rymderna de ljunga
Och herrligt prålande i glansrik tempelskrud
För verldens alla Folk predika verldens Gud.

Ifrån den verldens trakt där morgonsolen tänder
Sitt klara purpurljus för Jordens alla länder,
Där Tithons unga Brud ur salar af kristall
Uppstiger rodnande på fästets blomstervall,
Alltså från Österns fält till Vesterns dunkla trakter
Stjernhvalfvet rullar kring med sina Gudamakter.
Snabbt hvälfver öfver oss de klara Solars verld.
Fullbordad på ett dygn är himlabarnens färd.
Dock hunne till sitt mål de vekligt där ej töfva,
Ej trötthet känna de, ej hvila de behöfva
Och ingen trötthet än de klara ögon slöt
Som tingens skiften följt i tidehvarfvens sköt
Sett Riken växla om likt böljorna i hafven
Och alla slägten lyst från vaggan och till grafven.
Ur eterkällors svall ovansklig kraft och fröjd
De dricka leende i himlens blåa höjd
Och spinna dygn och år och sekler och Äoner
I evigt cirkellopp kring välbekanta zoner.
Från verldens födslostund ler deras blomma än.
O mänskja! hvad är du? rys och din vanmakt känn.
Lik Rosen slår du ut i dagens första strimma.
Med tårar kring ditt lik sig breder quällens dimma
Och ingen morgons ljus och ingen fogels röst
Ur slumren väcka dig vid Jordens dunkla bröst.

På himlens dubbla klot två punkter märkas böra.
Sitt kretslopp mellan dem Olympens stjernor göra,
Och himlens rörelse i dem man stadna ser.
En kallas Norr: åt en man namn af Söder ger.
Orubbligt Tid och Rum på dessa poler hänga
Och blott i deras kraft verldskropparna sig svänga.

På midten af den rymd som skiljer bägge åt,
Omätlig, cirkelrund Equatorns ljusa stråt
Mot nedergångens trakt från Österns hem sig böjer.
Hvem under honom bor de bägge poler röjer
Vid gränsen af den vidd som famnas af hans syn,
Där Jordens dunkla fält förmäla sig med skyn.
Han Sol och Måne ser och alla stjernors skara
I rätta vinklars lopp ur Österns grottor fara
Och efter slutad ban, i rätta vinklars fall
Sig dölja rodnande i Vesterhafvets svall.
Ej darrar han af köld i långa vinternätter.
Ej under älfvors dans på blomsterrika slätter
Och Neckens muntra sång, genmäld af klyftans dvärg,
Han aftonrodnan ser på tallbekrönta berg
Sin ljusa rosenhand åt Tithons maka sträcka.
Tolf timmar plär hans dag med föga skilnad räcka.
I gröna palmers skjul med gullorangers saft
Han då, bland gräsen gömd förmildrar hettans kraft
Som lodrätt strömmar ned från dagens ljusa Drottning.
Tolf timmar fick hans natt desslikes på sin lottning.
Equatorn midt i tu den stora himlen skär.
Ett halfklot då i Norr, och ett i Söder är.
En annan hemisfer, två hälfter af dem båda,
Inom sin horizont Equatorns barn då skåda
Och innom samma tid som fyller dygnets lopp
Har hvarje stjerna gått för dessa ned och opp.

Helt annat är med dem som under polen bygga,
Om annars i en nejd dem töcken öfverskygga
Med aldrig rifna flor, där evig vinterköld
Mot Solen höja ses en oförgänglig sköld,

Där mossan sjelf ej rot bland isarne kan fästa,
En dödlig lefva kan, en Son af Quinna gästa.
Oss tänkom medlertid en åbo i den trakt
Där himlens ena pol sig jorden underlagt
Och ses som medelpunkt den vida himlen kröna.
Hvad sällsamt skådespel får denna åbo röna.
Ej nånsin stjernor gå för denne upp och ner.
Equatorns stora ring vid fästets gräns han ser
Och himlaskarorna som mellan pol'n och denna
I ena hemisferns kristallesalar bränna
Gullröda stjerneljus, på himlens dunkla blå
Evärdligt för hans blick i festlig ringdans gå.
En gång om året blott han ser den gyllne Solen
Då ur Equatorns trakt hon närmar sig till polen
Stå, krönt af skimmer opp, ur gyllne morgonskyn.
En gång om året blott vid nedergångens bryn
Stum drypande af blod, hon ur hans åsyn ilar
Sen årets ena hälft med sneda silfverpilar
Hon stridt mot dimmorna som hölja denna verld.
Åt andra hemisfern hon sträcker nu sin färd
Och för den sorgsna blick som saknar hennes strålar
Halfårig vinternatt sin mörka tafla målar
Där i en salisk dans de hemska norrsken strö
Ett blodigt rosensken kring isar och kring snö.

Men medan närmare Equatorns varma länder
Från polens vinterbygd en vandrare sig vänder
Af ena hemisfern förgömmas stjernor städs
Bakom den ilande och synens krets beträds
Från andra hemisfern af nya stjernors skara,
Ärsättande hvad nyss vi sade bortgömdt vara.

Här stanna vandrare och skåda dig ikring.
En pol du endast ser. De stjernor, hvilkas ring
Från denna verldens pol ej längre skild är vorden
Än på din vandring sjelf från Södern eller Norden
Du hvilar fjärmad än ifrån Equatorns rand,
De lämna himlen ej. Med klara facklors brand
I outtröttlig dans de genomskimra natten
Och släcka ej sin törst i Oceanens vatten.
Så vi från Manhems fjäll Björninnans stjernor se
Kring norra Polens höjd evärdligt vimlande,
Och se till deras flock med vänligt skimmer sällas
Cassiopeas bloss och Persei och Capellas
Ej dolde någonsin bakom vårt himlabryn.
De stjernor däremot som nu för vandrarns syn
Gå ömsom upp och ned ej vinkelrätt sig höja
Ej sjunka vinkelrätt. Åt Norden de sig böja
Om vandrarn sunnanfrån emot Equatorn går,
Till Söder om hans fot norr om Equatorn står.
Ej mer af dag och natt ett lika välde delas.
Än dagen vunnit har hvad nattens timmar felas,
Än natten kräktat in hvad dagen mistat har
Och blott när Ljusets Gud på gyllne segerchar
Man festligt throna ser i Vädurn eller Vågen
Rättvist åt dygdens barn utskiftas himlabågen.

Snedt mellan Polerna en mäktig cirkel går.
Namn af Ecliptica han bland de Lärde får.
Mer nära Söderns pol dess ena hälft sig vänder
Den andra riktad är mot Jordens norra länder,
Halfbågarne dock stå Equatorns cirkel när,
Som denna midt i tu i tvänne puncter skär.

Åt en af puncterna man namn af Vädur gifver.
Den andra vågens är. På himlarne beskrifver
Solguden denna krets, Eclipticans, hvart år.
Ty ej allena upp vid Österns gräns han går
Och sjunker slocknande bland rosenröda töcken
Vid slutadt dagsverk ned i Vesterns dunkla öcken.
Sin ställning hvarje dag han flyttar äfvenså
Ses i Ecliptican än mera nordligt gå
Än mera sydligt upp, och skapar årets tider
Då mellan polerna i cirkelgång han skrider.
När rastlöst kretsande i Vädurns punkt han är
Han våren i sin famn åt Norra verlden bär.
Då blomstra sipporna i våra kulna dalar
Då susa björkarne, då sjunga näktergalar
Och turturn suckar ömt en flyktig makas namn,
Ty Nordens Cytherée sin kärleksrika famn
Emot en återskänkt Adonis då upplåter
Och Söderns Hekate i gula parker gråter
Hans bortgång till den verld dit hennes makt ej når.
När Solen därpå högst i cirkelbanan står
Åt sidan af den pol, som med magnetens spira
Beherrskar Nordens folk, midsommarn då vi fira
Och flyktigt gästande på våra fjällars höjd
Ger natten hastigt rum åt Ljusets segerfröjd.
I rosor och i ax sig klär den glada Jorden.
Den punkt af Solens väg som närmast är till Norden
Man Kräftan kalla plär. Namn af dess vändkrets har
Den krets man därifrån jämt med Equatorn drar.
När Dagens Gud därnäst på bågens andra sida
Ses ständigt längre ned mot Vågens stjernbild skrida
Tar Nordens sommar af. När han i Vågen står
Dagjämningen då vildt kring Jordens länder rår

Liksom när förr han sågs i Vädurns tecken glimma.
Af mörka tallar skyld, höljd i ett flor af dimma
Ses Nordgudinnan nu vid stormens klagoröst
Begråta Gudens flykt ack! och sin egen höst.
Men snart har Solen nått sitt längsta mål i Söder.
Stenbockens stjernbild där med dunkelt skimmer glöder
Den krets man därifrån kring Söderns hemisfer
Jämt med Equatorn drar Stenbockens vändkrets är.
När Solen dit har nått då blomstra Södrens lundar,
I svepning Norden kläds till Vädurns morgon stundar
Och Solen se'n de två verldshälfter hon förgyllt
Har i Ecliptican ett omlopp åter fyllt.

På fält där silfverklar Eufrates bölja skrider
I gråa forntidsdar, i verldens första tider
Bemärktes stjernornas och firmamentens lopp
Från höga skådetorn af visa Magers tropp.
Att inom minnets verld med mera lätthet bringa
De bloss, dem himlarne i farten med sig tvinga
Med mången sällsam bild af mänskjor, ting och djur
Rikt fyllde dessa opp stjernhimlarnes azur.
Så deras fantasi på blåa etergrunden
Såg Andromedas bild vid klippans väggar bunden,
På afstånd sörjande satt hennes sköna Mor.
Från höjden Riddaren med blottad klinga for
Och Cepheus, Tärnans Far, med scepter och med krona
Sågs i fördunklad glans ej långt från polen throna.
Än bröt ur molnets djup en väldig Oxe fram.
Än Svanen ljus och mild på luftens vågor samm,
En sårad hare skalf vid fötterna af Jägarn
Och Korpen hindrades af Hydrans gadd från bägarn,

Och rikt af stjernor prydd kring norra polens spets
Björninnors höga par beskref en dubbel krets.

Så Jorden blott sig sjelf i himlens spegel ser,
Oändlighetens fällt blott tankens vålnad ter,
Sig blott för ögats blick en Sol tillkännagifver
Och skådandet är ett med hvad som skådadt blifver.
För oss i bättre dar sig tändt ett högre ljus.
Oss mana stjernorna att glömma Jordens grus
Och dårligt vi ej mer i eterns regioner
Blott sinnebilder se af människjans passioner.
Hvar stjerna är en verld där HERrans kärlek bor,
Där vänligt strålande för rena Andars chor
I ljusa bilders språk hans vishet sig gestaltar
Och hjertan vigas in, o Gudom! till ditt altar.
Nu till de blå[a] land, den urverld henne födt
Ses själen trånande af lifvets dårskap trött.
Med hvita ögonlock Capella kärligt blinkar
Mot Lammets kyska Brud och Sirius festligt vinkar
Med spira af demant ur lifvets dunkla lopp
Ur verldens ödemark till Himla Fadren opp.

XXXVIII.

VINTERN I NORDEN.

Ifrån den tid, då dagens stjerna brinner
Vid söderns pol, till dess hon åter hinner
Den milda Vädurns blåa himmelstrakt,
Beherrskar köldens kopparspira Norden.
De gyllne kornen slumra under jorden
Och drömma tyst om nya Vårars prakt.

Palats af drifvor Vinterguden höjer,
Med bördors tyngd han fjällens granar böjer
Och slukar dalens låga kojor opp.
Ej bäcken mer igenom ängen seglar,
Ej morgonen den friska kinden speglar,
Ej fästets stjernor, i hans stilla lopp.

Ej Necken mer i flodens vågor quäder
Och ingen hafsfru blekar sina kläder
På böljans rygg i milda Solars glans.
Ej älfvorna i daggbestänkta gräset
Vid månbeglänsta dammars rand, på näset
Man sväfva ser i nattlig sommardans.

Se vintrens likdrägt hvilar öfver ängen
Där förr i buskars skjul på blomstersängen
Ett hänryckt par mot aftonsolen log.

Se öde ligger, under drifvans täcken
Den nejd, där förr vid kaprifoliehäcken
Med elfenhand Lucinda cittran slog.

Ej lärkan mer på lätta vingar buren
Sin morgonglädje tonar i azuren
Ej syrsan quida hörs i daggig ljung.
Ej svalans stim ur sömnen odlarn väcker
Ej löfvets skugga lyssnande betäcker
I ambranatten lundens sångarkung.

Ej turturns slag ur almens kronor ljuda
Blott gråa sparfvar än hvarannan bjuda
Till nöjets fest i nakna toppars höjd.
Hvar gång, då Solens guld ur molnet bryter,
Ur deras bröst ett tonrikt quäde flyter,
Likt återljud af flydda dagars fröjd.

Aflöfvade stå popplarne i lunden
En hvitklädd vålnad lik i midnattsstunden
Sig eken höjer med ett dystert sus.
I andefärgen hvar gestalt sig målar.
I brokigt skimmer tallen återstrålar
Från rimbeklädda grenar Månans ljus.

Dock fröjdas Nordens Ynglingar och Tärnor
Fast Solen än från Vattumannens stjärnor
Med sneda blickar deras hembygd ser,
Ej stormarne och kölden öfvervinna
De lågor, som hos Skandinaven brinna
Den fröjd, som modfullt ur hans öga ler.

Vid bjällrors klang i zefyrlätta släden
Han ljungar öfver fältet, under quäden,
Gensvarade af glada bröders tropp.
Hans jagtgevär i tallars skymning prålar,
Kring nyfödd snö, vid dagens första strålar
Förföljer han den rädda hindens lopp.

På fält af is se bygdens ungdom dansa
Med stålklädd fot. Se frostens blommor kransa
De gyllne håren, purpra gossens hy.
Se Nordens Mö med blickar himmelskt ljufva,
Förtroligt småle ur en dunkel hufva
Likt Månans ur den stilla nattens sky.

Med glädje nu man dricker punschens vågor
Och under skämt vid brasans muntra lågor
En ring kring flammande kaminen slår.
Violens röst ur marmorsalen ljuder.
I Nordens Sköna! han till dans er bjuder.
Gån, krönen lockarne med härmad vår.

En himmelsk känsla Ynglingen bevingar,
Då sväfvande i valsens yra ringar
Han Flickan för, som i hans armar ler.
På hennes kind se nöjets morgon glimmar
Då under lek i quällens sena timmar
En pantkyss åt den älskade hon ger.

Mildt torkar Freja nu i Folkvangs höga
Kristallesalar tåren ur sitt öga
Och skådar vänligt ned på barnens ro.

Gråt ej, Gudinna! komma skall din maka,
Lik Nordens Solgud, i din famn tillbaka,
Då sipporna i Manhems dalar gro.

Naturen åldras ej, den evigt unga.
Snart foglarne i vårens lundar sjunga,
Snart dagen öfver Idavallar gryr.
O Mänskja, njut din lefnads korta dagar.
Lik källans våg, som mellan hvassen klagar,
Framblänker du på tidens elf och flyr.

XXXIX.

MORGON-TANKE.

Solen, på gullvagnen buren
Framgår i strålande glans:
Henne till mötes Naturen
Jublar i Sommarens krans..

Foglarne vakna till quäden,
Herrligt i vågornas bryn
Speglas de mörkgröna träden,
Målas den gullröda skyn.

Sagta i dälderna klingar
Bäcken sin trollmelodi:
Fjäriln på brokiga vingar
Sväfvar lycksalig och fri.

Se, hur det hoppfulla, gröna
Vaggas af gudomens vind:
Himmelska tårar försköna
Rosens förgängliga kind.

Lyft Dina blickar mot ljuset.
Tryckta, bedröfvade själ!
Kort är Din smärta i gruset
Evigt i himlen Ditt väl.

Länge Du icke Dig kröker
Qualfullt i jordiska band
Snart du — — — — —
— — — — — — — —

XL.

Morgonens rosiga sken de blomstrande fälten förgyller.
Pärldaggen skimrar i blommans pokal.
Himmelens höga azur med klingande jubel sig fyller.
Lek är i vatten, i skyar och dal.

Jorden mot Solen ler, i den gröna vårliga skruden,
Ångande rosor bekransa dess hår.
Så vid sin brudgums kyss den ömma förtroliga bruden
Drucken af aningar, rodnande står.

Flora och Västan fira på nytt sitt bröllopp i ängen.
Ljuft mot Er faders olympiska kyss
Blomster, menlösa små! I med glödande läppar er trängen
Slumrande, alla, i mullriket nyss.

Liljan i oskuld klädd framspirar mot ljuset, hur skryter
Fagra Tulpanen i mångfärgad glans!
Törnets ljufliga ros ur knoppen leende bryter,
Längtar att flätas i Cyprias krans.

Våren med nyckel af guld för den flyktade skönheten låter
Portarne opp, och från Akerons flod
Kommer den röfvade Dottern till Ceres den sörjande åter.
Blomstrar, o Venus! ej jägarens blod?

Hvarje väsen på nytt med förnyade sinnen blir buren
Ensam jag suckar, af plågorna slaf.
Dödt är för glädjen mitt bröst. Af den stora, den rika Naturen
Endast en tufva begär jag till graf.

XLI.

Hvar är du, Kärlek? — o! hvem ger mig vingar?
Omätligt, ja! som verldsteorben klingar
Jag sväfva vill och hänryckt störta mig
I afgrundsnatten för att finna dig.

Dig, Kärlek! tillber detta ömma hjärta
Af kjusning dåradt, blödande af smärta —
Dig söker jag, du lifvets högsta skatt
I glädjens solsken och i sorgens natt.

Hvar är du, milda himlabarn? o, svara!
Kom, för mitt öga ljuft dig uppenbara,
Som i minuter af olympiskt väl
Du ofta gjort det för min rörda själ.

Skall jag i famnen af en älskarinna
Ditt heligt dolda gudomsväsen finna?
Hvad, andas du i Flickans hulda barm
Och famnar dig med henne älskarns arm?

O nej! hvad natt af tvifvel och af plågor!
Med ungdomsbranden slockna dina lågor
I hennes själ — din likhet flyr sin kos
Med ögats strålar och med kindens ros.

Ja, helga Kärlek! flyktigt här på jorden
Din skugga blott är uppenbarad vorden —
Vid Skaparns thron, i Änglars blåa land,
Seraf! Du står med palmen i din hand.

XLII.

Kom, sköna Flicka! lät oss bägge stiga
I dalen ner.
Guds Ängel, våren, skall oss mildt där viga.
Hvad önska mer?

Sitt rökverk skola höjd och dälder sända.
Ljuft öfver oss
Skall nattens hand i Tempelhvalfvet tända
En här af bloss.

Och under hjertats tysta harmonier
En näktergal
Skall fylla opp med helga psalmodier
Vår ambradal.

Vårt öga då en salig tår skall fälla
Vid sångens röst
Och nyfödd glädje och förkjusning svälla
De trognas bröst.

Med andaktsgråt på späde purpurkinden
Skall rosen stå,
Sin vinge fälla skall den yra vinden
Och lyssna på,

Och källans våg som genom ängen rullar
Ej sorla mer
Och nattens Måne ifrån bergets kullar
Rörd blicka ner,

När evig trohet vi hvarannan svära
När kyssens ljud
Beseglar löftet och Serafer bära
Vår Ed till Gud.

XLIII.

Se timman, dagarne och åren
Fly, o Zemire! i vingad dans —
Så följ dem sjungande i spåren,
Snart hänger nöjets rosenkrans
Förvissnad i de bleka håren.

Hör älskarens teorb, som klagar
I aftonstjärnans milda sken!
Snart komma åldrens mulna dagar
Och ingen tonrik luta se'n
Till hvilans bäddar dig ledsagar.

Ack! det är himmelsk fröjd att sluta
En älskling till sitt hulda bröst
Sitt hufvud mot hans skullror luta
Och söfd af nöjets milda röst
Förtroligt blunda, le och njuta.

Den hårda skönhet, som ej brunnit
Af ömma lågande begär
Som ej en Man nog värdig funnit,
Pygmalions kända bildstod är
Förr'n lif dess stela marmor vunnit.

Zefirerna sin eld förklara
Och straxt ur knoppen vecklar sig
De späda purpurblomstrens skara —
När kommer sommarn ock för Dig —
Hur länge vill Du sluten vara?

XLIV.

(Efter en Kosack-Visa.)

Fåfängt, Minka! tåren svallar,
Fanan svajar, trumman skallar,
Mig på vådans fällt den kallar
Ur din hulda famn.
Rysligt ljuder afskedsstunden —
Af min kärlek evigt bunden
Skall jag nu, i fjärran lunden
Sucka ömt Ditt namn.

Tårfullt skall mitt öga blicka,
Mången slängkyss skall jag skicka
Öfver himlaranden, Flicka!

Trånsjuk bort till Dig.
Mången Måne skall försvinna
Förr'n hvarann vi återfinna,
Minka! svär att evigt brinna,
Evigt älska mig!

»Olis! Du mig öfvergifva?
Jämmerblek min hy skall blifva,
Vidt kring jorden intet lifva
Mig till glädje mer.
Ensam lämnad åt min plåga,
Nattens Måne, dagens låga,
Hvarje stjärna skall jag fråga,
Om den Olis ser.

Verlden jag farväl skall bjuda,
Mina visor mer ej ljuda,
Evig gråt i ögat sjuda,
Tills vi träffas få.
Kom, med byten, glans och lycka,
Till mig åter — kom på krycka,
Lika ömt skall jag Dig trycka
Till mitt bröst ändå.»

XLV.

IDYLL.

Den hjord du ser irra bland rosorna där
O Thilda! blir din,
Min hand och mitt hjärta, mig sjelf jag förär —
Säj, vill du bli min?

Där borta i skuggan af granarna står
Mitt ensliga tjäll.
Ack! dit från de blomstrande fälten jag går
Med saknad hvar quäll.

Två stolar, o Thilda! en säng och ett bord
Är hela dess prakt.
Af furu är hyddan, med grönskande jord
Dess tak är belagdt.

Med möda för regnet, för stormvindens ras
Hon skydda förmår
Och genom de solbrända fensternas glas
Knappt dagsljuset når.

Men vore vi, Thilda! därinne ett par
Blef hyddan ett slott.
Ej dårligt jag bytte med Ryssarnes Czar
Med Jutarnes Drott.

Fast högar af silfver jag leende slöt
I blytunga skrin
Fast dagligt ur pärlsatta kalkar jag njöt
Det ädlaste vin;

Fast städer jag ägde och byar och land
Och ägde ej dig
Och tryckte ej kärligt din svarande hand
Hvad gladde det mig?

XLVI.

I denna mörka skog hvars jättelika tallar
Fördunkla Solens majestät,
Där öfver branter ned den vilda floden svallar,
Där turturns rop ur klyftan skallar,
Där Herden alldrig hjorden vallar,
Ej Jägarn spänner sina nät,
Hit hastar jag allena mina fjät.
Här skall jag kjust Dig åter finna
O gyllne Frihet! min Gudinna!
Mitt hjärtas eviga begär!
Passionens kedjor jag ej bär,
När mänskior för min blick försvinna
Jag i ditt rike genast är.
O! fick bland dunkla skuggor här
Mitt lif i helig ro förrinna!

På veka mossor sträckt, vid trastars gälla quäden,
Af friska vindar smekt i vällust dör min kropp
Och till de blåa land som vinka ofvan träden
Min kjusta ande sväfvar opp.
Med täta stammars hägn den mörka skogen sluter
Mig inne från en usel verld,
Af lidanden bebodd, af laster svek och flärd.
Sig sjelf den fria själen njuter
Och hembär Skaparen en tacksam offergärd.
På modersarmar af Naturen
Vid hennes milda hjärta buren
Mot Andars Fader opp jag ler.
Hans ljufva anda mig förfriskar,
Hans röst i trädens kronor hviskar
Och mellan dunkla skuggor ner
Hans kärleksfulla öga ser.
Som fjäriln väckt af Solens gyllne strålar
Ur larfvens tvång på lätta vingars par
Dem purpurns glans, dem guldets skimmer målar
I dans kring fältets rosor far,
Min Ande så på födda vingar
Kring eterns sälla rymd sig svingar,
Han inga hinder vet han känner inga band
Han svärmar fritt i salighetens land.

XLVII.

Hur lycklig mänskan var i verldens gyllne dagar,
Då blott Naturen skref för hennes vandring lagar,
Då hon ej dårligt sjelf än lämnat sig till rof
Åt plågor utan tal, åt konstlade behof.
Ej tornade palats mot himlen än sig höjde
Ej krämarns snäcka än den bistra vågen plöjde
Och ej af hackan rörd, i tegar delad var
Den jord som sjelfmant nog till allas näring bar.
Sin gullfrukt lundens träd till hennes näring räckte
Ur källans friska svall hon törstens lågor släckte
Och söfd af foglars röst, invid en flyktig våg
På skuggad blomsterbädd i veklig sömn hon låg.
I helig jämlikhet den tiden lefde alla,
Man lika olärd var att lyda, att befalla,
Och för Naturens barn och himlens fromma vän
Behöfdes intet smink och inga larver än.
På tungan mänskan bar hvad hennes sinne tänkte,
I hjärtat kärlek brann, i ögat kärlek blänkte,
Och hennes lefnad flöt i ljuflig fröjd och sång
Med lagar obekant, med stela vanors tvång.
O Frihet! efter Dig i marmorslott och kojor
Du lämnat flyende en mänsklighet i bojor
Och rest Din helga thron i ödemarker opp,
På hafvets öde strand och stela klippors topp.
För mig hvad salighet i ostörd ro att drömma,
[Än] sträckt på mossors bädd i grottans dunkla gömma,
[Än] sorglös irrande vid brädden af en elf!
Jag njuter Gudars lif, jag äger fullt mig sjelf.

XLVIII.

De händelser jag på detta ställe ämnar förtälja tillhöra en aflägsen forntid. De tilldrogo sig i dagar, hvars aftonrodnad ännu blekt återstrålar från Skaldernas källa, dagar, då Apollo på Thessaliens slätter vaktade Admets hjordar och Herkules ur skuggornas boningar hemförde Alcest.

O hvilken tid, då Gudarne på jorden
I synlig skepnad än man vandra såg
Då Febus sjelf vid Penei blåa våg
Med herdar spisade vid blomsterborden
Vid flickans barm i lagrars skymning låg!
Då Venus sjelf bland Syriens rosor följde
Adonis spår, till jägarinna klädd,
Då vid en flod, hvars liljekrönta brädd
En musikalisk våg förtroligt sköljde
Med kyssar djerft gudinnans barm han höljde,
I palmers skugga på violers bädd.
Då svanens vingar sig kring Leda hvälfde,
Europa i platanens skugga brann;
Då guldet väg till Danaes sköte fann
Och Semele i gudaarmar skälfde
För hvilkas hot Olympens prakt försvann.
Ack hvilken herrlig tid! Vid rosenkrönta bägarn
Med flickan på sitt knä den höga Bachus satt
Auroras purpurmund ur dvalan kysste jägarn
Och Lunas öga såg, ljuft, trånande och matt,
På Herdens slummer ned i vårens ambranatt.
Hvart örat vände sig blott klang och sång det hörde.
Hvart ögat vände sig blott lif och fröjd det såg.

I Gudars blåa sal bar Hebe nektarns våg.
Pan blåste på sin flöjt. Ej slöjans afund störde
Den fria njutningen för Faunens lystna håg
Ljuft obetäckt hans nymf på veka mossor låg.
Neptun med sin gemål i blåa vagnen körde
Delfiners djerfva spann, i nymfomvimladt tåg.
Sirenen sin fiol på stilla vågor rörde
Och Pluto sjelf en Brud till Orki salar förde.
Ack! flydd är denna tid, med sina fabelland,
Likt Delos flyktiga, till andra verldars strand.
Dock randas han ännu — Naturens bud man vörde —
Han randas än — i tid sitt vin man skörde! —
Han blomstrar än vid bålens, sängens rand.

XLIX.

Yngling! ditt lif
Hastigt förgår.
Lycklig då blif!
Knyt i din vår
Sällhetens kransar.

Majblomman ler.
Plocka den glad.
Ängen du ser.
Tänk ej på hvad
Gapar därunder.

Stjernornas ring
Himmelens blå
Sväfvar jag kring
Hvilar uppå
Blommiga grenar.

Makan mig där
Möter förnöjd
Alla begär
Krönas af fröjd
Segersång klingar.

Myran må bli
Quar i sitt grus
Fogeln är fri
Trifs blott i ljus
Vårdoft och kärlek.

L.

Har jag Thessaliens kalk med blinda läppar sugit?
Har sig ett Kolkiskt gift i mina ådror smugit?
Och lömska örters saft bland dödas murkna ben
I natten plockade vid Månans silfversken?
Hvem har de lågor tändt som i mitt hjärta brinna?
Hvem all min styrka böd att vekna och förrinna
Som vax för eldens glöd? hvem spann med gudlös hand
De trådar af demant? hvem knöt de träldomsband,

Som magiskt fängsla mig, som evigt mig ledsaga,
Jag må på böljor fly, jag må i öknar draga
Och höja växlande mitt lätta vandringstält
I Nova Zemblas snö, på Libyens brända fällt?

En rosenfärjad mund där vårens löje myser,
En blick där himlens eld och himlens skönhet lyser,
En röst som lutans mild — förmådde detta väl
Allsmäktigt fängsla så mitt hjärta och min själ?
Nej! konster aflade med natten mig förtrollat!
Tartarens makter blott min grymma ofärd vållat.
O Furier! glädens! snart till aska bränd jag är.
I kalla Maner! snart jag öka skall er här.

LI.

Du, som mildt i vinets floder
Släcker hjärtats feberglöd,
Du som ändar all vår nöd,
Vallmokrönta Sömnens Broder!
Hulda Genier! åt mitt bröst
I blott skänken lugn och tröst.

Medan än jag mäktar följa
Indiens hjelte! ditt banér,
Medan än i bägarn ler
Vinets friska purpurbölja,
Vill jag, yrande och varm,
Frossa än vid lifvets barm.

Men då nektarkällans åder
Sinat bort, då bägarn har
Inga balsamtårar quar,
Tungan bränd vid gomen låder,
Milda död! o, nalkas då!
För mig till Kocytens å!

LII.

Bland jordens vilda ätter
En främling Skalden irrar
Och guldets trälar skyr och flärdens ringar.
I klara månskensnätter
Mot himlen, rörd han stirrar
Och själens vemod från hans harpa klingar.
Med stjernbeströdda vingar
Ömt natten honom täcker
Och Diktens ängel stiger
Från Himlen ned och viger
Profetens själ, — och Kerubs harpa räcker.
Men morgonrodnan brinner
Och hanen quäder — kjusningen försvinner.

O! att till öde dalar
En gudamagt mig ryckte
Där flodens bölja mellan klippor gråter!
Där skogens näktergalar
Sig klaga, ömt betryckte
Och turturn ej sitt gamla hem förlåter.

Där svanen kallar åter
Försvunna dagars minne
Att nejden fylls med trånad
Och vandrarn står förvånad
Med tåradt öga och med blödigt sinne.
Ack! ostörd där man klagar
Begråter ostörd gyllne tidens dagar.

Förgäfves, Gudasände!
Vid modrens bröst Du myste
I salig oskuld, — fåfängt ordets lågor
I jordens natt Du tände
Och örtagården ryste
Och korsets höjder vid Försonarns plågor
Och blodets helga vågor
Förkunnat mild försoning —
Åt guldet offrar verlden
Åt lidelsen och flärden,
Och Dygden gråter i föraktets boning.
Än krigstrumpeten skallar
Och fälten hvitna utaf ben och skallar.

Ej barnet oskadt leker
Med basilisken; häcken
Ej, evigt grön, sin rosenånga sprider.
Ej ulfven lammet smeker
Ej klara honungsbäcken
Med gyllne vågor genom fälten skrider.
Som förr i Fädrens tider
Ej änglar hälsa Jorden.

I Mamres cederparker
Hos fromma patriarker
Ej mer de gästa vid de enkla borden.
Ej vandrar deras vimmel
På Jakobs stege mellan jord och himmel.

I liljehvita kläder
Den skygga oskuld gråter —
Idyllens verldar äro evigt flydda.
Blott Skallden, skallden quäder
Den gyllne tiden åter
Och Jova ofta gästar i hans hydda.
Hans stigar att beskydda
Sin ängel han befaller
Då sjelf, i svafvelskurar
Att dränka Sodoms murar
Han far och dundren bryta sina galler.
Ja! skalden land skall vinna
Där mjölk och honung under palmer rinna.

LIII.

BÖNHÖRELSEN. ROMANS.

(Efter A. W. Schlegel.)

Sköna Fatma! här i parken
Åtta mandelträd sig höja.
Kom af deras täcka blommor
Lukt och öga att förnöja.

Tvänne näktergalar sitta
I hvart mandelträd och sjunga.
Kom, ack kom! att rösten höra
Af de spädas silfvertunga.

Under trädens hvalf en källa
Gjuter sorlande kristallen.
Varm är natten. Kom och hvila
Vid de friska silfversvallen.

Alla nätter här, du grymma!
Ren jag vankat, flere månar.
Du ur fenstret dock ej blickar
Tröst åt älskaren som trånar.

Se, jag känner alla stigar —
Länge har jag kringgått buren.
Där vid törnbeväxta kullen
Lätt jag klättrar öfver muren.

»Stygga Abdul! endast nattvak
Och bekymmer Du mig skaffar.
Sagta! sagta! att ej mamma
Vaknar opp och mig bestraffar.

Stygga Abdul! jag då måste
Smyga ned så här i natten,
Bada mina späda fötter
Uti daggens glesa vatten.

Goda Abdul! bara varsamt
Du från muren ned Dig svingar.
Tänk om skadad här du blefve! . . . .
Ack! hvad oro du mig bringar.»

LIV.

LJUF NATTMUSIK.

(Efter A. W. Schlegel.)

Sagta löser harpans klang
Dvalan som mitt öga tvang.

Heta, mina kyssar brunnit
Nyss på Flickans sköna barm:
Famnad af dess såta arm
Sömnens gudar nyss mig funnit.
Hon från bädden ren försvunnit
Att med silfvertoners lopp
Väcka mig ur dvalan opp.

Sprider dagens milda ljusning
Redan ett förrädiskt sken?
Vill hon mig förjaga ren?
Himlatoner! med er brusning
Väcken mig till ny förkjusning
Eller på er lugna ström
Vaggen ned en kärleksdröm.

Harpan i ditt sköte sluten
Rörd af dina händer är
Kuttrar därför ömt begär.
Mildra öfver mig besluten!
Mången fröjd är än ej njuten.
Upphör med din harpolek,
Börja åter med ditt smek.

1815

LV.

DEN VANDRANDE RIDDAREN.

Kring torg och gator jag en främling irrar
Med tysta hopp.
Till hvarje fönster, under tiden, stirrar
Mitt öga opp.

Och ser jag där en älskvärd Tärna sitta
Med lockigt hår,
Så häftigt genast mina ådror spritta
Och hjärtat slår.

Med själen uppfylld af den änglaljufva
Jag går min stig,
Och se! på afstånd skymtar där en hufva —
Hon nalkas mig.

Det tunna floret lätt åt sidan sväfvar
För västans vind.
Jag ser en stjärnblick, och mitt hjärta bäfvar,
En rosenkind.

Men nu där skylten vinkar mig att dricka
Jag stiger in.
Som Hebe däjlig, trippar där en Flicka
Och hon är min.

Dess blåa ögon magiskt mig förkjusa,
Dess silfverröst,
Och mer än vin dess purpurläppar rusa,
Dess unga bröst.

Nu i en sal, där flickor, utan ända
Vid kronors glans
Och instrumenters gälla dån sig vända
I yppig dans,

Jag stiger in; då fattar kärlekssmärta
Mig rätt, o ve!
I tusen bitar villigt nu mitt hjärta
Jag delade.

I flickans lockar om demanter höja
Dess majestät
Och rasslar ned en yppig sidenslöja
I hennes fjät,

Om utan silke guld och ädelstenar
Hon enkel går,
Och blott en hornkam skimmerlös förenar
Dess långa hår,

Om med junonisk värdighet hon skryter,
Är cypriskt öm,
Om tyst hon sitter eller talet flyter
Som klippans ström,

Om hennes lock af guldets fägring prålar,
Agatsvart är,
Om själens löje ur dess öga strålar
Fördoldt begär,

Är allt det samma — lika kärleksifver
Dock för mig rår
Och hvarje skönhet som en blick mig gifver
Mitt hjärta får.

1815

LVI.

Vårfloden herrligt svallar,
Ljuft grönska dälder nu och vallar,
Kärleken, Bröder! kallar
Till strider högt vår raska tropp.

Brasan till aska brunnit,
Till sista droppan ölet runnit,
Vintren har ju försvunnit —
Till kamp i fällt och parker opp!
Från lundens topp
Sin hälsning göken skallar, —
Allt andas hopp!
Vårfloden herrligt svallar
I ängens famn med slingradt lopp.

Trottsande oss de sköna
Sig tallöst sprida kring det gröna —
Upp bröder! må de röna
Hvad ynglingen i brand förmår.
Djerft de oss efterspana
Med strålig blick kring fältens bana,
Till fejder de oss mana.
Välan — vårt bröst af längtan slår.
Kom sälla vår
Att festligt segerkröna
Vårt mörka hår.
Trottsande oss de sköna
Än hoppa i Zefirens spår.

Låtom oss ej förskräcka.
Åt blomsterbojan snart de fräcka
Rodnande famnen sträcka
Förrn Månen opp ur böljan gått.
Hastom att lagrar skörda!
Ack! slöa naglar oss ej mörda,
Nålarne säkert vörda
Vårt lif om de oss rispa smått.

Mussliner blott
De huldas lif betäcka
Mot stygn och skott.
Låtom oss ej förskräcka —
Att falla är de svagas lott.

Yngling kring fällten blicka
Och välj bland skaran ut en flicka —
Genast till kamp dig skicka
Med dröjsmål intet än man vann.
Gå att din tvekamp fäkta
Där liljor blomstra, vindar fläkta,
Quittrande foglar jäkta
På trädens grenar ömt hvarann.
— — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —

LVII.

ANAKREONTISK SÅNG.

Gläd dig, o Yngling!
Vidt öfver jorden
Gudarnas mildhet
Hvilar, som himlens
Glittrande dagg.
Ungdomens Eden
Prunkar af drufvor,
Murgrön och rosor, —

Bryt dem och festligt
Kransa ditt mörka,
Doftande hår.
Sällheten, Yngling!
Andas i liljans
Saliga ångor,
Spritter i drufvan,
Klingar i lyran,
Klappar i tärnans
Himmelska barm.
Allt i naturen
Manar till njutning.
Ser du, hur fjäriln
Dansar på lätta
Vingar kring Fröjas
Glödande rosor,
Sorglös och fri?
Så kring behagens
Mysande tärnor
Fladdra, o Yngling!
Fladdra och tillbed
Skönhetens glans.
Ser du, hur biet
Svärmar kring vårens
Blomstrande ängar,
Suger förtroligt
Blommornas gyllne,
Darrande kalkar,
Surrar af fröjd?
Så du besöke
Nöjets romantiskt
Leende dalar;

Vällustens nektar
Suge du så!
Flyte din lefnad
Roligt, som bäcken
Hoppar i gröna,
Läspande skuggor,
Irrar i vida
Svärmande bugter,
Strändernas blommor
Kysser, och flyr.

LVIII.

BACCHISK TRÖST.

Leende Flicka!
Räck mig pokalen,
En droppa ej spill!
Raskt vill jag dricka, —
Oron och qvalen
Fördränka jag vill.

Hjertat försmägtar.
Häftiga lågor
Förtära mitt bröst.
Himmelska nektar!
Perlande vågor!
Gen svalka och tröst!

Vinerna rinna,
Döda i harmen
Hvar gryende tår.
Kinderna brinna —
Hjertat i barmen
Högt jublande slår.

Ungdomens låga
Vaknar i blodet
Och glödgar hvar nerf.
Ännu att våga
Äggar mig modet
I kärlekens hvärf.

Rosor bekröna
Magiskt min panna
Och möta min blick.
Rosor försköna
Bägrar och kanna
I underbart skick.

Doftande vingar
Flägta jag känner —
Det kärleken är.
Bägarn ju klingar,
Facklan mig bränner —
O smärta så kär!

Leende Flicka!
Tömd är pokalen
Och själen förnöjd.

Stjernorna blicka
Neder i dalen. — —
Kom, dela min fröjd!

LIX.

LYCKSALIGHETENS Ö.

Jag känner en helig, en grönskande Ö,
Dess parker ej gulna, dess vårar ej dö.
Stolt glimmar i träden orangernas guld,
Kring brokiga ängar, förtrolig och huld,
Zefiren bland eviga rosor där far —
Ambrosiska suckar af vällust han drar.

På fästets omätliga skimrande blå
Den eviga maysolen herrlig ses gå.
Klart brinner dess stråle, dock brytes den matt
Mot cedrarnes hvalf, mot platanernas natt
Där kärleken öfvar sin rodnande bragd
I susande hyddor af luftig smaragd.

Och fullmånen, gungad ur böljorna opp
Försilfrar krystalliska bäckarnes lopp —
I darrande ljusflor han vårfälten klär —
Af näktergalssångerna firad han är
Af jublande vänner på drufvornas höjd,
Som natten förnöta vid bägarens fröjd.

Gudomliga Flickor vid flodernas rand
Här bryta sig blommor med glänsande hand.
Med liljor de kransa sitt lockiga hår,
Med rosor beskruda de svanbarmens vår
Och skinande former, i sommarens fläkt
Omböljas af gazers förrädiska drägt.

I blomstrande skuggor sin luta de slå
På solljusa kullar de vinkande stå.
I speglande sjöar på gyllene sand
De skämtande bada vid middagens brand
Och fläta, i Månans erotiska glans
Snöglänsande armar melodiskt i dans.

Men en bland de sköna den skönaste är
Ack! djupt i mitt hjerta dess afbild jag bär,
Dock äger ej lyran, ej språket en ton
Att måla en Skönhet från Sällhetens zon.
Knappt tanken kan fatta dess änglabehag
Blott hjertat dem känner i lefvande slag.

Och nyss vid mitt läger den hulda jag såg
Där fängslad i kedjor af vallmo jag låg.
»Kom», sade hon, »kom till de saligas bygd
På bäddar af blomster, i cedrarnes skygd.
Af kyssar och viner och dans och musik
Skall främlingen mötas i palmkransad vik.»

Hvar finner jag vägen till Sällhetens strand?
Ack! lägger en julle ej ut ifrån land?

Förgäfves! — blott Sagan i luftiga charn
Dit hastar med sångens harmoniska barn.
Så för mig på molnen, o mäktiga Fé!
Till kusten där njutningens urbilder le.

LX.

DORA.

Vid det öppna fenstret sitter
Dora, tyst, en aftonstund.
Afskedsstrålens purpur spritter
Öfver markens dunkla grund.
Ren han glimmar längst på bergen,
Ren i hafvets djup han bor
Och på bleka rosenfärgen
Hvilar nattens dystra flor.

Månan fram ur vågen seglar
Under milda böljors dans,
Och från vattnets hundra speglar
Återstrålar hennes glans.
Ljuft dess silfverlampa lyser
Ner på systerns rosenbädd,
Där för nöjets dröm hon myser,
Lätt i hvilans gazer klädd.

Sömnen ur papaverskålen
Stänker hvarje ögonlock
Och i tysta midnattsstrålen
Sväfvar Morfei bleka flock.

Blomstren sina kalkar sluta
Pärlande af daggens tår.
Alla rosor hvilan njuta —
Dora blott ej slumra får.

Ej sig sjelf dess hjerta lyder.
Ack! en stark, odödlig Gud
I dess helga inre tyder
Omotståndligt sina bud.
Vet Du väl hvad Guden heter?
Blommorna i dalens famn,
Stjernorna i himlens eter
Gladt förkunnar dig hans namn.

Full af oro, än till venster
Än till höger spejande
Genom hyddans öppna fenster
Blickar Tärnans anlete.
Barmen svälld af dunkla lågor
Ryser för ett anadt väl
Och med känslans vilda vågor
Sanslös brusar hennes själ.

Barnet, barnet vill i Quinna
Nu förvandlas underbart,
Och åt Kärlekens Gudinna
Dockorna det helgar snart.
Nattens sälla högtid stundar,
Och med lösta saffranshår
I Naturens offerlundar
Skälfvande Prestinnan går.

Våldsamt sjuder tårdemanten
Darrar Flickans blomsterkropp.
Nalkas ej Hierofanten?
Klingar Templets dörr ej opp?
Hvadan denna vilda kjusning?
Svaret hör af Gudens mund!
»Skåda fick Du eterns ljusning
Blott för denna herdestund.»

LXI.

BRUDNATTEN. IDYLL.

Maria.

I denna helga myrtenlund,
Dit inget hatadt vittne hinner,
Där kring de älskandes förbund
En dubbel natt sin mantel spinner
Alexis! här vid stjärnors brand
Maria räcker Dig sin hand.

Alexis.

Välsignad Du, hvars lätta fot
I aftondaggen till mig ilar!
Att bringa detta hjärta bot
Som blödde efter Amors pilar
Du gäckat har en vaksam Mor
Och ingen våda tyckt för stor.

Maria.

Hur fåfäng ej den omsorg är
Hvarmed man kärleken bevakar.
Förgäfves barnet kedjor bär,
Han dem med löje från sig skakar,
Sin Argus han med blindhet slår
Och genom nyckelhålet går.

Alexis.

I slöjans andehvita skrud
Med rosor kring de svarta håren
Du står så himmelskt skön, o Brud!
På dina kinder glimmar tåren
Och öfver tröjans rand, Din barm
Sig höjer glänsande och varm.

Maria.

O pladdrare! om mindre jag
Till allt Ditt smicker lyssnat hade,
Jag bröt ej nu Dianas lag,
Jag mig till hvila, sorgfri lade.
Alexis! om Du bröt Din Ed
Jag ensam steg i grafven ned.

Alexis.

Maria! om jag bryter den
Må Orkus sina dolkar hvässa
Att genomborra uslingen,
Må blixten störta på min hjässa,
Och korpar under hemsk musik
Till fester samlas, kring mitt lik.

Maria.

Välan! jag svär vid himlarne
Att evigt jag [skall] trogen vara,
Att blott för Dig, min korade!
En slöjad fägring uppenbara.
Och jord och himmel och Tenar
Till vittne på min Ed jag tar.

Alexis.

Hur skön är natten! Luna där
Med rosig hy går fram i Öster
Och lunden festligt uppfylld är
Af näktergalars silfverröster.
Med blommor är vårt läger strödt
Och Fröjas stjärna ler så sött.

Maria.

Fast till en yppig Tyrisk bädd
Vid skenet Högtidsfacklan sprider
Af Hymens gula dok beklädd,
Jag, af Matronor ledd ej skrider,
Din är jag dock — och Venus ser
På sina barn med kärlek ner.

LXII.

JÄGAREN.

När dagen gryr,
Straxt Jägarn flyr
Från bäddarna i skogen ut,
Och ungdomsvarm,
Med senig arm
Han skakar jagtens spjut.
Med ömma hopp,
Från bergens topp
Aurora spanar honom opp.
Sin tår
Hon sår
I Jägarns dunkla hår.

Guldlockig, fram
Ur ekens stam
Dryaden tittar djerf och glad.
Med eldad håg
Ur källans våg
Sig höjer en Najad.
Dianas mö
Sjelf van att strö
Med blodets rosor fjällens snö,
Nu ser
Och ler
Från klippan bifall ner.

När qvällens hand
Kring himlens rand
Rubiner, guld och blommor sår,
Från dagens krig
Sin krökta stig,
Till hemmet Jägarn går.
Glad, som i dans
Och högtidskrans,
Han rofvet bär på blodig lans.
Jo! Jo!
Hvad ro
Nu väntar i hans bo.

Ack! öm och kär,
I porten der
Står flickan, röd som österns sky,
Kring barmen täckt
För vädrens flägt
Dess silfverlockar fly.
»Han var ej sen!
Ack! lansen re'n
Jag glittra ser i Månens sken
Så klar!
Jag snar
Om halsen honom far!»

LXIII.

FISKAREN.

När guldröda Solen i vester går ned
Och aftonen svalkar den smäktande jorden,
Då Fiskaren hastar ur hyddan sin led
Till jullen, som bidar i skummiga fjorden,
Och hissar dess segel och lossar dess tåg,
Och klyfver med åran den fräsande våg.

Nu trygg han der sitter, vid facklornas brand,
Allena i natten, på gungande båten,
Och skickar åt djupet, med roflysten hand,
De lockande beten, som gömma försåten,
Och spänner, för vågornas menlösa barn,
I skären de lömska, de hållfasta gärn.

Hans boning är hafvet, af fullmånens glans
Försilfradt. Det böljande golfvet af Solen
Förgylles. Och klippor, i furornas krans,
Likt pelare, stödja den stjernströdda polen,
Som hvälfver deröfver sitt skimrande tak. —
Ja, tärnor ej saknas i Fiskarns gemak.

Se Hafsbruden tittar ur böljorna opp.
Dess uppsyn är ljuf, som den daggiga våren.
Med hafsskummet täflar dess snöhvita kropp.
Kring glänsande skuldror de sjögröna håren

Från säfkransen flyta. På armen hon för
En gyldene harpa och glädtigt den rör.

Och sjunger förföriskt: »Hvi töfvar du här,
På slippriga vågor, o Yngling! i töcken?
Jag ryser här uppe. Så kyligt det är.
Hvart ögat än blickar, det ser blott en öcken.
Stig ned i min grotta! Dess vägg är beklädd
Af gröna tapeter, och varm är min bädd.»

»Dit hinner ej vågornas eviga sus,
Men harpor, kring fradgande skålar, der klinga,
Och rummet är upplyst af hundrade ljus,
Och skalkande tärnor i dansar sig svinga.
O, kom till min ömma, min svallande barm!
O, kom för att slumra på hafsbrudens arm!»

Ack! lycklig den Fiskare är, i hvars tjäll,
Vid lampan, en trogen och älskande maka
Förnöter i saknad sin ensamma qväll —
Som älskar en tärna och älskas tillbaka.
Han vandrar förvägen sin farliga stråt;
Han faller ej offer för Hafsfruns försåt.

LXIV.

ELFVORNA.

O Menniskor! tron ej, att jordens klot
Blef skapadt allena för Er,
Försvinnande väsen! dem tidens fot
Lätt trampar, likt vårblommor, ner;

Att Solen ur morgonens port är förd
Fördenskull, I dårlige! blott,
Att drufvorna mogna och axens skörd,
Att villor må lysas och brott;

Att Månens fackla — när qvällens gull
Har bleknat och stjernorna le —
Blott skimrar för älskarns och mördarns skull,
Som tyst sig till målet bege;

Att lunden, så gästfri och dunkelgrön,
Sin skugga blott vandraren ger;
Att silfrade bäcken, så frisk och skön,
Blott sorlar för djuren och Er.

Der pol-isen hämmar hvart forskningståg,
Der sandfält i hafsvågor gå,
Der solstrålen aldrig ett fotspår såg,
Der lefver och gläds man ändå.

I skogens öcken, bland hafvets skum,
I leende majdalens ro,
I klippor, i skyar, på hvarje rum,
Gudomliga varelser bo.

Säg, känner du Elfvornas glada slägt?
De bygga vid flodernas rand;
De spinna af månsken sin högtidsdrägt,
Med liljehvit, spelande hand.

I tallarnas skugga, på gräsig vall
De samlas till festliga mål,
Och dricka den perlande daggekristall
Ur vårblommans gyldene skål.

De samlas till lekar, till skämt och dans,
När flygtad är himmelens Sol,
Och tindrande stjernor, i midnattsglans,
Befolka den sörjande pol.

På fält, som försilfras af Månens prakt,
I hjulande ringar de gå.
Grönskäggige Necken, med tjusfull magt,
Hörs harpan i flodgrottan slå.

Men höja de stämman till sånger opp,
Då glädja sig höjder och däld.
Straxt älfverna sagta sitt thordönslopp,
Och nattstormens vinge är fälld.

Och vandraren stadnar på nattlig stråt
Med hänryckt klappande bröst,
Och liljan försmälter i silfvergrått
Vid sångens melodiska röst.

LXV.

AGNES.

På bordet glänste den korsfästes bild,
Och lampan fyllde den mörkgråa cellen
Med bäfvande skimmer, der, dyster och vild,
Skön Agnes vakade sent om qvällen.
Blott stundom ljudade suckens röst;
Blott stundom tillrade tårens tröst.

Hon dansat, hon äfven, på rosor en gång.
Vid sjutton års ålder, då steg hon ur dansen.
I helgedomen, vid orgornas sång,
Från hjessan lyftes den ångande kransen,
Som kärleken målat med rodnande hopp.
Så sveptes i nunn-drägt dess änglakropp.

Och afskuros gyldene lockarne, nyss
En älskvärd lek för den fria vinden,
Och evigt försönk undan älskarens kyss,
I doket, den bleknade, tårfulla kinden:
Och under de fuktiga klosterhvalf,
I sömnlösa nätter, hon bad och skalf. —

På afstånd himmelens åska röt
Och matta blixtar i natten brunno.
Kring klostermurarna stormen tjöt
Och strida skurar från molnen runno.
Och tolf slog klockan i kyrkans torn,
Och tolf ropte väktarens messingshorn.

»Min Agnes!» — klingade då en röst,
Lik Cherubsharpan i himmelrike.
Och upp for Agnes med klappande bröst
Och såg ett under förutan like:
Ty utanför gallret stod Carl, lik en hamn.
Han såg på sin Agnes och nämnde dess namn.

»Välkommen, välkommen, saliga hamn,
Så tidigt flygtad från jordens dalar!
Du söker din brud, du nämner dess namn.
Ja! snart vi mötas i himlens salar.» —
Så ropade Agnes. En suck hon drog,
Och hoppets stjernblick ur tåren log.

»Men ack!» — så återtog Jungfrun snällt,
Med rösten skälfvande, hemsk och bruten:
»Du multnar säkert på krigets fält,
I himlens syn, af dess tårar begjuten.
Ditt hår är lögadt i regnets flod,
Din kind är fläckad af stoft och blod.»

»Nej! väna, himmelska Flicka, nej!
Ej lifvets flamma i mig är kolnad.
Ur grafvens mörker jag kommer ej
Att dig besöka, en flygtig vålnad.
Än går jag bland törnen på lifvets stig.
Än klappar mitt hjerta, o Agnes! för dig.»

»Ja, förd af kärlekens öfverdåd
Igenom åskor och hagelskuren,
Jag kommer hit på min moders råd. —
På trädets grenar, som skugga muren,
Jag hit uppklättrat. — Ja, regnet mitt hår
Har lögat, af qvistar min kind bär sår.»

»Träd närmare gallret, min korade mö!
Och se ej din älskling med skygga blickar.
Tag mot denna flaska i hand af snö.
Oss begge till frälsning min mor den skickar.
Hon mjödet har kokat af trollörters saft
Och invigt med sånger och underbar kraft.»

»När dagen i morgon förmildrar sitt qvalm,
Och näktergalen, i gröna lunden,
Sitt qväde börjar, och klockornas malm
Högtidligt Er ropa till bönestunden,
Då väntar jag dig! — — Töm flaskan då,
Och osedd du skall genom vakter gå

»Och riglade portar.» — Nu flaskan han ger
I Agnes' händer och ned sig sänker.
Ett skum likt perlor på vätskan ler,
Och trollfiguren och flaskan blänker.
Men Agnes den gömmer i snöhvitan barm
Och sjunker till dvala på bädden varm.

När aftonen mildrade dagens qvalm,
Och näktergalen, i gröna lunden,
Sitt qväde begynte, och klockornas malm
Högtidligt ropte till bönestunden,
Då tömde hon flaskan med lustigt mod.
Straxt slöt sig dess öga och hjertat stod.

I templet klingade orgors ljud,
I messingskronorna ljusen brunno.
De helga Jungfrur, i snöhvit skrud,
Knäböjde vid choret och tårarne runno.
Men Agnes ej med bland de bedjande låg.
Abdissan det märkte med sorgefull håg.

»Dig skynda, Ragneta! i Systerns cell,
Och se hvad orsak den arma hindrar
Att bönen bivista med oss i qväll.» —
Ragneta är åter, och tåren glindrar
I Nunnans öga. — »Agnes — hon skrek —
»Ligger utsträckt på golfvet liflös och blek.»

LXVI.

GÅNGEN TILL AFRÄTTSPLATSEN.

Himmel! jag darrar:
Så gifs ej förskoning?
Jerndörren knarrar
Till fångarnes boning,
Och dödsklockan slår.
O rysliga öden!
Till döden, till döden
Jag vacklande går.

Hör foglarnes röster!
Se, morgonen prålar
Rosig i öster!
Med tindrande strålar
Han böljorna målar
Och klippornas topp.
Leende träder
I skinande kläder
Dödsdagen opp.

Hvi tränges du så,
O menniskoskara?
Din möda dig spara:
Nog skall Orcus ändå
Sitt byte försvara.

O! unna mig gå
I stillhet till målet!
Långt mera än stålet,
Än dödsgallans drick,
Jag fruktar din blick.

Men hvad trollkraft mig binder?
I er hvimlande flock
Jag skådar en tärna
Med glödande kinder
Och gullfärgad lock,
Som bland stormmoln en stjerna.
Vid himlen jag svär:
Min Lovisa det är.
Se, nu vänder hon bort
Sin strålande panna —
O, låten mig stanna!
Vägen är kort.
Förgäfves! ditåt!
Mitt hjerta vill brista.
Strömma du sista,
Blodiga gråt!

Det är rysligt att dö
I fiendeland,
Der en älskande mö
Ej trycker vår hand,
Der en far, der en mor,
Der en syster, en bror
Ej vid dödsbädden står,

Vårt öga tillsluter
Och kärlekens tår
På grafhällen gjuter.

Ängsligt mitt öga
I blodstårar släckt
Kring nejderna spanar.
Hvem är väl den höga
Kullen, af granar
Dystert betäckt?
O! mitt hjerta det anar.
På dess rysliga höjd
För dödsjernet böjd
Jag afsked skall taga
Af smärtor och fröjd.
Hör, vindarne klaga
I topparne der —
Af korpar en här
Tar mig skränande mot.
Hur bäfvar min själ!
Hur vacklar min fot!
Jord, himlar, farväl!

Under mig re'n
Ängarne glimma
I morgonens sken.
Gyllene skyar
Lekande simma
I himmelens blå.
Fredliga byar
Vid floderna stå.

Kring blomstrande gärden
Sig hjordarne strö.
Herrlig är verlden,
Dock måste jag dö.

Fjerran ifrån
Hör jag trafvares dån:
Något hvitt ser jag sväfva,
Der ur sluttande dal
Dammoln sig häfva.
En frälsningssignal! —
O nej! o nej!
Mig förlåta de ej.
Bödel! så hör:
Tag dristigt i handen
Den glänsande bilan,
Och ledig mig gör
Från de tryckande banden!
Till den eviga hvilan,
Bistre! du för.
O nöjen! o smärta!
För evigt farväl!
Du skall sofva, o själ!
Du skall stanna, o hjerta!

LXVII.

JÄGARENS STUNDER.

I.

MORGONEN.

Än verlden tiger.
Ej fogeln qväder
I lindens topp.
Aurora stiger
I purpurkläder
På bergen opp.
Rodnande, lik Aurora,
Öppnar min hulda Dora
Sin blick, mot älskarns vänd.
Länge må Solen dröja
Guldfacklan än att höja;
Den sol mig lyser, re'n är tänd.
Med kyssar, Dora!
Begynnom dagen
Och slutom den.
En gång förlora
Vi grymt behagen
Af kärleken.
Mägtigt från skogens tallar
Jagthornet redan skallar,
Mig vänta mina Bröder re'n.
Lastad af rof tillbaka
Komma jag skall, o maka!
Vid aftonrodnans bleka sken.

2.

MIDDAGEN.

Här vid källans silfvervågor,
Här af popplarnas förbund
Skyld för middagssolens lågor,
Vill jag lägra mig en stund.
Snabbe som åskan, som ilen,
Tröttade hundar! er hvilen
Vid er beherrskares fot.
Ljuft vill han slumra vid popplarnas rot.

Festligt darrar trädens krona,
Blomstren andas himmelskt väl.
Källa, löf och väder tona
Hulda känslor i min själ.
Sinnena ljuft sig förlora —
Älskade bild af min Dora!
Vänligt du kommer, och ler,
Kysser min panna, i ögat mig ser.

O att magtens purpurkläder,
Kungars diadem jag bar,
Ägde folk och land och städer! —
Ack! mitt hjerta blott jag har.
Detta åt Dora jag gifvit.
Evigt den frommas det blifvit —
Skulle jag taga igen
Hvad som högtidligt jag skänkt åt min vän?

Dig, o Dora! ingen qvinna
Från min kärlek skilja kan,
Sjelfva kärlekens Gudinna
Ej i mig Adonis fann.
Fåfängt från himmelens bana
Kogerbehängda Diana
Nedsönk på jägarens stig —
Eos! din guldvagn ej bortförde mig.

3.

AFTONEN.

Qvällen glesa flor af töcken
Öfver våra ängar drar,
Och bland östra molnen rullar
Cynthias blanka silfverchar.

Tyst i säkra nästen hvilar
Fjäderskaran par och par;
Endast näktergalens klagan
Lockar än af echo svar.

Mödosam min färd i skogen,
Men af seger krönt den var,
Och gudomligt ljufva nätter
Följa på besvärets dar.

Re'n jag ser det stilla tjället,
Der i bäddarnas förvar,
Vid Auroras purpurlågor,
Jag min flicka lemnat har.

Röken mildt åt höjden stiger,
Och Selene, ljuf och klar,
Rutorna i hyddans fenster
Lätt med silfver öfverdrar.

Lågor genomfladdra själen.
O, hvad tjusning mig betar!
Hjertat klappar, vill ha vingar,
Kan med möda hållas qvar.

Re'n jag nalkas offerstället,
Porten re'n man öppnat har,
Och den lågande Prestinnan
Hänryckt mig om halsen far.

LXVIII.

ROMANS.

Omringad af bekymmer
Jag i min hydda är.
När dagen gryr och rymmer,
Blott möda och besvär.
Colette! min älskarinna!
Om jag dig ägde där,
Nöjd skulle jag mig finna
Lik den en krona bär.

Hvar quäll, då jag med hjorden
Kom hem på dalens stig,
Mer öm och dyrbar vorden,
Omarmade Du mig.
Förr'n Solen återvände
På fältet gången ut,
Ej dagens tyngd jag kände
Vid tanken på dess slut.

LXIX.

ENDYMION.

Skön, med lågande hy och slutna ögon,
Slumrar herden så ljuft i Månans strålar.
Nattens ångande vindar
Fläkta hans lockiga hår.

Stum, med smäktande blick och våta kinder
Honom Delia ser från eterns höjder:
Nu ur strålande charen
Sväfvar hon darrande ned.

Och af klarare ljus, vid hennes ankomst,
Stråla dalar och berg och myrtenskogar.
Utan förerska spannet
Trafvar i silfrade moln.

Herden sofver i ro: elysiskt glimma
I hans krusiga hår Gudinnans tårar.
På hans blomstrande läppar
Brinner dess himmelska kyss.

Tystna, suckande vind i trädens kronor!
Rosenkransade Brud på saffransbädden
Unna herden att ostörd
Drömma sin himmelska dröm.

När han vaknar en gång, hvad ryslig tomhet
Skall hans lågande själ ej kring sig finna!
Blott i drömmar Olympen
Stiger till dödliga ned.

LXX.

JULQUÄDE.

På nytt den gyllne Solen
Man ser i loppet stanna
Vid Söderns låga, dufna regioner.
På nytt till Norra polen
Hon vänder strålig panna
Och blickar mildt åt Thules frusna zoner.
Nu skalla glädjens toner
I dalar och på fjällar:
Och dryckeshornen rinna
Och silfverljusen brinna

På rika bord, i långa högtidsquällar.
Med fulla glas i handen
Vi hälse Drottningen från Österlanden.

Hon kommer — se, i spåren
Välsignelsen ju ilar —
Mot natt och vinter segersäll hon strider.
O! snart den milda Våren
I blomsterdrägten smilar
Och liljeångor öfver jorden sprider.
Snart sippors krans sig vrider
Kring Tärnans mörka lockar
Snart slumrar hon vid bäcken
Och snart på törnehäcken
Med varsam hand en eldig ros hon plockar,
Och hvit som elfvens fragga
Ses barmen ljuft den röda blomman vagga.

Snart mejas våra tufvor,
Snart sädens gullhaf svalla,
Och bygdens svenner krumma liar hvässa.
Snart Söderns friska drufvor
Af Solen brände, kalla
I högröd glans från bergens fria hjässa.
Och vingårdsmännen prässa,
Med fröjd, den gyllne musten
Och smaka på och kransa
Med vinref sig och dansa
Vid zittrans slag, i druckna ungdomslusten.
O! glöm ej, gyllne stjärna
Att mogna drufvan — flykta sedan gärna.

Nu, tvekom icke, Bröder,
Att friskt med glasen klinga
Och glädtig krets om rika julbord sluta.
Så länge Solen glöder
Skall tegen skördar bringa
Och vin skall året i vår flaska gjuta.
Se, sparfvar födan njuta
Af Solens ljusa Fader:
Ej markens blommor spinna
Sin drägt, men ändå brinna
I festlig glans af skimrande brokader.
Mot Dagens Tärna nickom
Från välkomstbägarn tröstansfullt och drickom.

O! Broder, ho kan veta
Om flere vinträ mogna
För oss på Jorden — quäf den fega tåren.
Må lifvets bord oss reta
Att nöjets bjudning trogna
Som Hjältar frossa — snart på svarta båren
Vi tåga hem, och spåren
Ej efter oss man finner —
Hvad båtar då att spara?
Som böljor åren fara
Och mer har Jorden än man njuta hinner
Klang! snart i himlasalen
Med patriarker tömme vi pokalen.

LXXI.

HYMN TILL CERES.

Gudinna med de fulla brösten
Och rika gullax i Ditt blonda hår!
Dig höjes bönerösten
Ditt lof min harpa slår.
Hur skön, ur Ennas blomsterrika dalar,
Med Etna-tända facklans brand
I snöhvit hand
Du lopp från strand till strand —
Att söka Dottren som i Plutos salar
Var krönt till Drottning öfver skuggors land.
Du egna plågor glömde
Och gjorde mänskoslägtet sällt
Och ymnigheten tömde
Sitt frukthorn öfver Jordens fällt.
I mörka fåror ristade af plogen
Du gyllne kornen regna böd
Och bytte skördarne ur ollonskogen
I saftigt bröd.

Ej rika städer speglat än sin prakt
I oceanen eller flodens vågor:
Ej snäckan skatter öfver djupen bragt.
Ej höga offerlågor
I marmortempel blidkat Gudars magt.
Ej Skalden rörde än sin lyra
Ej konsten trollat sina under fram
Och muntra vänner ej, i glädjens yra
Vid högtidsborden öfvade sitt glam.

En villdjursfäll barbaren täckte
En ung cypress hans vapen var och staf.
I närmsta våg sin törst han släckte
Och tak och näring Jofurs ek då gaf.
Men Ceres kom — man bakade och bryggde
Och grannar bjödos till kalas —
Straxt vänskapen sin thron i laget byggde
Strax kommo löjen skämt och ras.
Man byggde Kungastäder
Och sammhällsband man knöt
Och krämarns snäcka gick för våg och väder
Och läckerbitar till sig böt.
Snart Bachus mänskan lärde,
Att binda rankan omkring almens stam.
Till sorgens tröst han drufvans must beskärde
Och glädjen vinkade med tyrsen fram.
O sky ej, Ceres, att Dig ömt förena
Men Vinets unga rosenröda Gud.
Dig höfves alltar när Du är allena
Men Tempel först som Evans Brud.

O Ceres! från det höga
Olympen, sänk
Till åkermannen mildt Ditt öga
Och honom frukten af sin möda skänk.
O! må han tryggt, vid fulla skålar
Få skördens fest begå i löfvets tällt
Och hindra Martis blodbestänkta fålar
Att beta af hans åkerfällt.

LXXII.

När trött af Ödets ilar
När mättad af att sträcka
En fåfäng blick i tidens labyrinther
I sömnens famn jag hvilar
Och skuggor mig betäcka —
Straxt grönska nya vårar i min vinter.
Kring fält af hyacinther
Där tusen färgor pråla
Ur böljan evigt unga
Gullröda Solar ljunga
Som nejderna med purpurglans bestråla.
Och rosenröda minnen
I mystisk dans omgyckla mina sinnen.

Mitt fornlif blomstrar åter.
Glad som i purpurstrålen
En fjäril far, så hjertat fröjdfullt andas.
Lyäi drufva gråter
Sin purpurdagg i bålen
Och vänners sång med glasens samljud blandas.
Bland gyllne skyar randas
Den sköna kärleksdagen.
Af vällust luften bäfvar
Från himlahvalfvet sväfvar
Idalia ned af silfversvanor dragen,
Och Gratier henne följa
Och gudaglans beskimrar diktens bölja.

Då ilar jag kring verlden
Den stora, njutningsfulla
En Konung lik som kring sitt rike tågar.
Af flickor vimlar färden.
Kring vagnarne som rulla
Amurer sväfva högt med bloss och bågar.
Mitt rökverk festligt lågar
I hvarje vårdälds sköte.
Och Tärnor undersköna
Dem Indiens pärlor kröna
I hvarje stadsport gladt mig göra möte
Och blommor strö och quäda
Vid harpors ljud, som nejdens eko gläda.

Då firas stolta fester
I kransbehängda salen,
Hvars gyllne väggar kronans eld beskiner,
Då samlas muntra gäster
Kring flickan och pokalen.
O änglalif! musik och dans och viner!
Snart vinka Amoriner
Kapellets dörrar slutas.
Hvems änglabarm är denna?
Hvems nektarkyssar bränna
I skuggorna som kring den sälle gjutas?
Hvem suckar? o hvem hviskar
Lik vindens flägt som Odlaren förfriskar?

Men drömmens taflor blekna
Ur dvalans ro jag vaknar

Och höstligt verkligheten kring mig ryter.
Ack! hjertats fibrer vekna
Jag yrans vällust saknar
Och tåren vemodsfull ur ögat flyter.
En vredgad stjerna bryter
Ur Oceanens vatten.
I glömskans dunkla trakter
Fly alla gudamakter —
Blott korsets änglar snyfta doft i natten
Och evigheten kallar
Ur kaoshafvet, som min strand besvallar.
Snart slå ej Alltets klockor mina stunder.
Gud! slockne i mitt hjerta
Hvart jordiskt hopp och ljuf blir dödens smärta.

LXXIII.

FJÄRILENS DÖDSSUCK.

Hvad Naturen är förändrad vorden!
Kulna vindar susa öfver Jorden,
Floderna med vreda böljor svalla,
Ned från himlen, flyktiga och kalla
Solens strålar falla.

Ingen Zefir mer bland löfven hviskar,
Ingen blommas nektardagg förfriskar.
Röfvad är ur Floras lockar kransen
Inga systrar mer i middagsglansen
Bjuda mig till dansen.

Kort är dagen. Långa, svarta nätter
Snart sig lägra öfver öde slätter —
Regnets tårar vissna parker löga.
Ängsligt ned från molnen i det höga
Stirrar Lunas öga.

Ingen näktergal med silfvertunga
Hörs min brudnatt mer i lunden sjunga.
Ej vid Rosens ömma bröst jag hvilar,
Ej mot älskarn, väckt af ljusets pilar,
Rodnande hon smilar.

Sälla dar, då jag till verlden föddes!
Marken tätt af blyga sippor ströddes.
Glad och menlös blickade den ljufva
Vårens förstling ur sin gyllne hufva
På en grönklädd tufva.

O hur log, hur fröjdades ej gossen!
Skönare dock tändes morgonblossen,
Mildare sågs quällens stjerna brinna
När ur knoppen, Rosa, min Gudinna
Gick att segrar vinna.

Åldras verlden? Blomstrens gyllne Fader
Dör han ock med barnens myriader?
Skall väl Jorden med de undersköna
Döttrar, som dess vårfest sågos kröna,
Lika öde röna?

Fåfäng fråga! snart jag evigt somnar,
Hjertat mattas, purpurvingen domnar,
Blodet trögt i mina ådror svallar,
Rosas vålnad, från Elysiens vallar
Mig till hvila kallar.

LXXIV.

BALEN.

Sköna flicka! brutet mot kristaller,
Vidt kring salen kronans eldsken faller;
Redan flöjten, re'n fiolen ljuder —
Månn' ditt hjerta ej af vällust sjuder?
Han till dans dig bjuder.

Lyd musikens kärleksrika toner!
Vet, de komma ned från etherns zoner,
Himmelsk tjusning deras samklang föder,
Med den känsla i ditt hjerta glöder
Äro de ju bröder?

Nöjets rosor dina kinder måle!
Hopp och kärlek ur ditt öga stråle!
Le, i kransen af Chariter vriden,
Snart, ack snart är gyllne fabeltiden
Af ditt lif förliden!

Än en rosig, leende gudinna,
Ser du hänryckt dina offer brinna.
Du är Venus, en Olymp är salen,
Evigt fylld af Hebe guldpokalen,
Blott en saga qvalen.

Andra scener närma sig med åren:
Sorger, plågor, skrynklorna och båren.
Med en graf din himmel dock skall ändas
Inga böner mer af dyrkarn sändas,
Inga rökverk tändas.

Än en Gud ditt hjerta värdes lifva!
Snart sitt tempel skall han öfvergifva.
Flygtigt himlens eld i stoftet brinner:
Allt hvad kärlek och beundran vinner
Blänker och försvinner.

LXXV.

VALS.

Med lagrar, evigt gröna
Må Visheten sig bekröna.
Med rosor undersköna
Min Flicka smyckar sig.
Må Hjelten segrar vinna
Och ärans palatser hinna.

Ditt hjerta, o älskarinna!
Är välde nog för mig.
Tonen med glädtigt dån
Strängar, för nöjets Son!
Flöjter! med festligt ljud
Prisen hans Brud!

Må girigheten samla,
Bland högar af silfver famla!
O Flicka! lät de gamla
Dårarne ha sin fröjd,
Oss tillhör det som unga
Att älska, att le och sjunga
Och likt en vårvind ljunga
I dans kring dal och höjd.
Tonen med glädtigt dån etc.

En rök är tidsfördrifvet,
En skugga är sjelfva lifvet —
Blott för en vårnatt gifvet
Det flyr vid dagens bloss.
Hvad båtar att oss sansa?
Snart nya fantômer dansa
Bland rosorna, som bekransa
Torfskjulet öfver oss.
Tonen med glädtigt dån etc.

Hvad mer att vi försvinna?
De lågor hvaraf vi brinna,
O ljufva älskarinna!

Ej slocknar deras prakt.
Hvad är det lif vi dyrka?
Hvad skänker det glans och styrka?
Blott känslorne, som yrka
Lydnad åt nöjets makt.
Tonen med glädtigt dån etc.

Fritt hväse dödens ilar!
Snart blomstrar för Amors pilar
Ny rosenskörd och smilar
Mot Solen, rik och säll.
Snart våren åter spirar
Ur mullriket opp och sirar
Gudinnan, som evigt firar
En hänryckt bröllopps quäll.
Tonen med glädtigt dån
Strängar, för nöjets Son!
Flöjter! med festligt ljud
Prisen hans Brud!

LXXVI.

TILL YNGLINGEN.

O Yngling! hoppas ej att lifvets gåta klarnar
För dig till himmelskt ljus i nöjets armar opp!
Lyd troget Andens röst, som i ditt inre varnar
Och lär att fatta rätt din längtan och ditt hopp.

Se! gränslös är din ban. På Snillets höga vingar,
Af kroppens dunkla band i gruset fåfängt snärd,
Din själ i eterflykt kring stjernorna sig svingar
Och i en blomsterdal Du söker dock din verld.

Af längtan slår ditt bröst att luftens skaror följa,
Som öfver hafven fly mot obekanta land.
Med firmamentets moln, med flodens strida bölja
Du tyst vill strömma hän mot andra himlars rand.

Och hvarje blomma dock, som i din väg ses spira,
Med purpurkronans glans dig, lockande, betar.
En evig fest Du vill i myrtenskuggor fira
Och vid en Flickas barm försucka lifvets dar.

Hur länge skall ditt bröst ett evigt offer vara
För nattliga begär och dolda striders ve?
Se i förnuftets ljus, det eviga och klara,
O människa, din lott och din bestämmelse!

I tomma nöjens spel att fåviskt den förlora
Af stjernornas beslut en tid ej skänktes dig.
Det lilla måste dö i glansen af det stora,
Och slockna jordens brand förr'n himlens tänder sig.

Hvad rör sig i ditt bröst med lefvande förkjusning,
När Filomelas sång förtrollar nattens stund,
När Tempes vårar le i Månans stilla ljusning
Och svalkan möter dig i gröna bokars lund?

Säg fritt att Kärleken beherrskar all Naturen.
Välan! men ej den Gud, som, skämtande och yr,
Af löjets blomster krönt, af flärdens vingar buren,
Mot dårskapen sin pil vid fyllda bålar styr.

I nödens tjäll han bor, på korset han förblöder,
Den Kärlek verldarne i sina armar bär.
Ej lustans offereld uppå hans altar glöder
Och Rosens dyrkare han palmen ej förär.

Ja Yngling! skall en gång ditt qualda hjerta hinna
Från dunkla känslors strid till evig sabbathsro,
I himlens kärlek lät Idolerna förbrinna
Och unna Gudomen ett renadt bröst bebo.

LXXVII.

VINTERMORGONEN.

Det stora bloss, som föder Tidehvarfven
Bland purpurmoln i Öster ljungar opp.
Ack! stum är lärkan. Blott den glada sparfven
Sin hälsning klingar i en sköflad topp.
Ej Sefir mer i blomsterdalen leker
Med Floras lockar, skämtande och mild.
Ej vårens fjäril purpurblomman smeker
Och flodens våg ej härmar Rosens bild.

Doft suckar böljan inom isens galler.
Ur dunkelt fjerran trånande hon ser
— — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — —

LXXVIII.

TILL NÄKTERGALEN.

Ej länge, tärd af mystiskt qual
Du suckande och enslig dröjer
I Manhems ekar, näktergal! —
Din lätta vinge snart Du höjer
Och öfver klippor, haf och land
Du flyr till paradisisk strand.

En evig vårvind susar där
I kronorna af mandelträden
Och tusen foglars glada här
Med ditt förena sina quäden:
Där glimmar rankans gyllne frukt
Och rosen andas herrlig lukt.

O fogel! hvad din tid är lång
I Manhems korta blomstermånar!
Hur enslig, klagande Din sång! —
Till Söderns lundar bort du trånar.
Så längtar ock din sorgsna vän
Från Jordens grus, till himmelen.

Där skall han lefva opp på nytt
I evigt blida regioner
Hans ömma klagan bli förbytt
I segersång, i glädjetoner
Och rosor kring den salige
I oförgänglig skönhet le.

LXXIX.

NECKEN.

Quällens gullmoln fästet kransa.
Älfvorna på ängen dansa,
Och den bladbekrönta Necken
Gigan rör i silfverbäcken.

Liten pilt bland strandens pilar
I violens ånga hvilar,
Klangen hör från källans vatten,
Ropar i den stilla natten:

»Arma Gubbe! hvarför spela?
Kan det smärtorna fördela?
Fritt du skog och mark må lifva,
Skall Guds barn dock aldrig blifva!

Paradisets månskensnätter,
Edens blomsterkrönta slätter,
Ljusets Änglar i det höga —
Aldrig skådar dem ditt öga.»

Tårar Gubbens anlet skölja,
Ned han dykar i sin bölja.
Gigan tystnar. Aldrig Necken
Spelar mer i silfverbäcken.

LXXX.

Aftonen nalkas:
I skuggornas hägn
Dalarne svalkas
Af pärldaggens rägn.
Quällen azuren
Med gullstjernor strör:
Hela Naturen
I vällust nu dör.

Fjärilen gungas
På törnrosens barm:
Ljuft hon betungas,
Dess vän är så varm.
Tyst han sig gömmer
I kjuserskans sköt,
Slumrar och drömmer
Om allt hvad han njöt.

Turturn af bruden
Till hägnande dal
Vinkad och bjuden
Förgäter sitt qual.

Länge de kyssas
I svigtande bo,
Domna och vyssas
Af vinden till ro.

Cypria blinkar
Från skyarne ner.
Herden hon vinkar
Till hyddan — och ler.
Porten och famnen
Han öppnade ser.
Seglarn i hamnen
Ej fröjdar sig mer.

Brudsäng är jorden
Sen dagen förgått.
Himlen är vorden
En sänghimmel blott.
Kärlekens nektar
Besällar en hvar —
Ensam jag smäktar
Och eldsuckar drar.

LXXXI.

KÄRLEKENS TRIUMF.

(Fri Imitation efter Schiller.)

Hell Dig, Kärlek! himlens salar
Du med nöjets rosor strör,
Du till himmel jordens dalar
Mänskorna till Gudar gör.

Af stenar som i forna dar
Ur Pyrrhas hand kring ödemarken ströddes
Det hårda mänskjoslägtet föddes
Och vittne om sitt ursprung bar.
Som marmorn kallt var än dess hjärta,
För likars glädje, likars smärta,
För Konstens och Naturens väl —
En ryslig natt betäckte än dess själ.
Ack! inga ömma Kupidoner
Förenat hjärtan än i milda rosenband,
Och ingen Skaldemö, vid harpans silfvertoner
Höjt mänskans bröst med ljufva känslors brand.
Kring jordens fällt, förgäfves våren
Sin blomsterkorg man tömma såg,
Med rosor i de gyllne håren,
Ej Flickan, jollrande, i Herdens armar låg.
Ack! obeprisad Solens Tärna
Hvar morgon fram ur Österns gullport skred
Och, obeprisad, Dagens stjärna
Gick rodnande i Oceanen ned.

När polens klara lampor tändes
Och månan darrande, i silfvermolnen gick,
Ej af en dödlig än till Gudars boning sändes
En helig suck, en from och tårad blick.

Men se, ur hafvets dunkla sköte
Står kärlekens Gudinna opp,
Och förs en blommig strand i möte
Af gröna vattunymfers tropp.
Af kjusning myrtenlunden bäfvar
När Cypern tar sin Drottning mot:
Lif tändas hvart dess eldblick sväfvar
Och rosor födas vid dess fot.
Naturens barm af vällust svallar
Med ökad kraft dess pulsar slå,
Af glädjens hymner etern skallar
Och markens djur i dansar gå.
Af känslor mänskan står betagen
Hon ömsom tåras eller ler
Och himlens eld från denna dagen
I hennes hjärta stigit ner.
Hon blöder af de ljufva qualen,
Och näktergalens ömma röst
Och bäckens klang i blomsterdalen
Med drömmar fyller hennes bröst.
Att dyrka Skönhetens Gudinna
I Templen samlas Pyrrhas ätt
Och Tmoli rökverk yppigt brinna
På kransbehängda alltaret.
Vid stjärnors ljus i aftonstunden
Sin lyra Skalden, hänryckt, slår

Och hand i hand, ur offerlunden
Det mirtenkrönta paret går.

Hell Dig, Kärlek! himlens salar
Du med nöjets rosor strör,
Du till himmel jordens dalar,
Mänskorna till Gudar gör.

Vid nektarbägarns gyllne vågor,
Högt öfver brister, öfver plågor,
Framflyter Gudaskarans lif
I helig ro, i glada tidsfördrif.
Kronion thronar i det höga,
Och darrande Olympen står
När vreden blixtrar i hans öga
När Guden ristar sina hår.
Och dock, med pilen i sitt hjärta
Han gyllne thronen öfverger
Och stiger, tärd af kärlekssmärta
Till jordens mirtenlundar ner.
Och se, den Gud som åskans pilar
Nyss slungat med sin allmagtsarm
Bytt i en menlös svan nu hvilar
Vid Ledas vällustrika barm.
Med pannan krönt af silfverstrålar
Och gyllne tömmen i sin hand,
Apollo dras af Solens fålar
Från himlarand till himlarand.
Ur kogret som på skullran prålar,
Från Pythons-bågen som han för

Han dödars rägn bland folken strör:
Hur gärna afklädd sina strålar
Förlät han koger, char och fålar
Och offrade sin långa dag,
I Flickans famn, åt Kärlekens behag!
För Juno sig af vördnad böjer
Olympens hela gudahär:
Demantespiran stolt hon höjer
Och sig i ärans purpur klär.
I alla färgors glans för charen
Det granna fogelparet går
Och herrligt skimrar gulltiaren
I hennes balsamsrika hår.
Men ack! förbi Din thron Gudinna!
Sig Amor smyger, bäfvande,
Och att sin Makes famntag vinna,
Hos hjärtans milda härrskarinna,
Olympens stolta Regentinna
Om gördeln ödmjukt nödgas be.

Hell Dig, Kärlek! himlens salar
Du med nöjets rosor strör,
Du till himmel jordens dalar
Mänskorna till Gudar gör.

Ej nog att jord och himlar fyllas
O Amor! af Din gudamakt,
I skuggors boning ock Du hyllas
Och af Din facklas gyllne prackt
De svarta älfverne förgyllas.

Se Plutos mörka anlete
Af glädjens solsken hastigt lyser
När Bruden vid hans hjärta myser
Och hastar, kärligt smekande,
Att nektarkyssar honom ge.

Ljuft, Orfé! Din lyras strängar ljödo
I Tartarens natt och tystnad bjödo
Åt den vilda, fradgande Cerbér.
Strax sågs Minos sina domar millra
Tårepärlor ur hans öga tillra,
Etterormarne om pannan
På Megära kysste ömt hvarannan
Ingen gissel smällde mer,
Gammen, uppskrämd, sig från Tityon höjde,
Sisyfus på klippan stilla dröjde,
Underjordens floder hördes tystna
Med sitt dofva brus och lyssna
På Din ljufva sång, Orfé!
Kärlek sjöng Du, o Förtrollare!

Hell Dig, Kärlek! himlens salar
Du med nöjets rosor strör,
Du till himlar jordens dalar
Mänskorna till Gudar gör.

Så vidt sitt stjärnhvalf natten spänner
Så långt Naturens välde når,
Jag röjer skimret af hans spår,
Hans vinges nardusdoft jag känner.

Allt hvad mitt druckna öga ser
Han ensam lif och färgor ger.
I Månans bleka silfverstrålar
Han mot den sorgsna älskarn ler
Hans eld i morgonsolen prålar,
Hans blick i tusen stjärnor ser
Från nattens dunkla fäste ner.
Kring allt han strömmar ljus och värma,
Naturens speglar täflande
Hans skuggbild, alle, återge,
Hans purpur ängens rosor härma
Hans vällukt andas liljorne.
Af honom eldad näktergalen
Sin drill i trädens krona slår
Af honom ledd i blomsterdalen
Med stilla vågor bäcken går.

O Vishet Du med Solens öga,
Tillbaka stig för Kärleken,
För Segrare, för Jordens höga
Du alldrig slafviskt knäböjt än,
Så knäböj nu för Kärleken.

Bekänn, det sken Din fackla sprider
Vid Gudens bloss, i början tände sig,
Högt öfver öden, rum och tider.
Till Skaparns thron han trängde före Dig.
Han i Ditt kyska bröst den förste tankan väckte
Gudinna! om ett bättre land,
Där ljusa Helgon bo, ett obesmittadt släckte,
Och vänner evigt gå af lagerskuggor täckte
Vid silfverfloder hand i hand.

Förutan honom alldrig Anden
Sin tårblick lyft, sitt quidande begär
Från jordens grus till eterlanden,
Till Fadrens sköt och segerkronan där.
Hell Kärleken! Hans milda bloss,
Igenom lifvets natt till himlen lyser oss.

Hell Dig, Kärlek! himlens salar
Du med nöjets rosor strör,
Du till himmel jordens dalar,
Mänskorna till Gudar gör.

LXXXII.

Julia! veken i vår lampa
Brinner sagta ned.
Månans silfverfålar trampa
Nattens skumma led.
Tysta stunder vänligt sänka
Täcket öfver oss,
Och i fjerran eter blänka
Våra bröllopps bloss.

Festligt ljuder herdestunden.
Nöjets andedrägt
Genombäfvar poppellunden,
Eldar djurens slägt.
Filomelas kyssar löna
Hennes brudgums sång.

Skogens turtur för sin sköna
Brinner än en gång.

Julia, gläds! vi lyckligt hunnit
Önskningarnes mål.
Dagens sorger ha' försvunnit,
Fylld är glädjens bål.
I det dunkel som oss höljer
Endast stjernan ler.
Ingen Argusblick förföljer
Våra lekar mer.

Kärligt barmens glober svalle
Mot sin druckna gäst!
Obetäckta former kalle
Mig till nöjets fest!
Känsla sig i känsla spegle,
Och i yrans stund
Festligt kropparne besegle
Själarnes förbund!

Snart vi nödgas att försaka
Dessa tidsfördrif.
Snart med dagen jag tillbaka
Fått mitt tomma lif.
Att en brudnatt blott det vore,
Julia, i din famn!
Nöjd till Orkus då jag fore
Utan glans och namn.

LXXXIII.

Hilma! min vän!
Slumrar Du än?
Morgonens hand
Med rosor beströr
Himmelens rand
Och natten ju dör.
Pärldaggen skimrar kring dälder och vallar
Och lärkans jublande sång i höga gullmolnet skallar.

Dalar och höjd
Rodna af fröjd
Kärlig och varm,
Blomman igen
Öppnar sin barm:
Dess vingade vän
Tumlar af vällust i kjuserskans sköte
Och dufvans brunstiga kyss gör hänryckt brudgummens möte.

Hilma, o slå
Ögonen blå
Leende opp!
Sträck mig din famn!
Nöjenas tropp
Ropar ditt namn!
Lifvet som dagen har blott en Aurora.
O Flicka! låtom oss ej den gyllne stunden förlora.

LXXXIV.

NARCISSUS.

Narcissus gick att släcka törstens brånad
I källans tysta, spegelklara våg,
Sin egen skuggbild han i vattnet såg
Och intogs genast af en mystisk trånad.
Från glädjen skiljd i lifvets blomstermånad,
Med våta kinder och förvirrad håg
Vid källans spegel suckande han låg
Och snart till ända löpte Parkens spånad.
Ej ärans lager blomstrat i hans hår,
Han gladdes alldrig i en krets af vänner
Och ingen Flicka kysste borrt hans tår.
Ve den hvars själ sin egen gudom känner
Och idealets verklighet begär!
För honom jorden inga rosor bär.

LXXXV.

EVIGHETEN.

Ifrån min lyckas sorgliga ruiner
Jag vinka såg odödlighetens stjärna.
Hvad fröjd däroppe kan mig himlen ärna?
Mån någon Sol ock Andars verld beskiner?

O! prässas där ej söta nektarviner,
Och hvad på Jorden ögat röjt så gärna
Ses där ej sväfva någon älskvärd tärna
Med blomsterkrönta hår och ljufva miner?
Så tänkte jag i tankens barndomsvilla,
Till dess en slutlig kamp med grymma öden
Mig känna lärt den himlaborna själen.
Blott friheten dess eldbegär kan stilla.
Till den jag längtar och är viss att Döden
Som bojan krossar, lyckliggör ock trälen.

LXXXVI.

LIDNER.

Den gyllne harpa som vid Jordans stränder
I helgedomen Salems Konung rörde,
Den klagoluta Lesbos' Tärna förde
Ljöd ömsom Lidner! mellan Dina händer.
Som Klytia evigt sig mot Solen vänder
Så Du till himlen smäktade: Dig störde
Ej lyckans glitter, Du som tidigt hörde
Serafers chor i hoppets blåa länder.
Af stormen äggad brann Din gudalåga.
En kamp mot bristen var Ditt lif men Anden
I helig ro såg Edens strömmar flyta.
Lofsjungom Snillet! Af dess trollförmåga
Besegras smärtan, lösas träldomsbanden
Och qualets tårar sig i pärlor byta.

LXXXVII.

SINLIGHETENS MAGT.

Efter A. W. Schlegel.

Väl önskar själen ofta lyfta vingen
Mot högre verldar som dess tankar ana.
Så trång på Jorden är dess cirkelbana
Dess verkning fåfäng och dess kunskap ingen.
Ej, verldens låga fröjder! I betvingen
De känslor henne mot sitt ursprung mana:
Hon vet att Döden blott dess väl kan dana
Och rifva slöjan som betäcker tingen.
Men gör den hemske Ängeln henne möte,
Då ryser hon och blickar rädd tillbaka
På tomma nöjen som af gruset föddes.
Så Ceres' Dotter ryckt i Plutos sköte
Ur dalen bort att Drottning bli och maka,
Grät sina blommor som kring marken ströddes.

LXXXVIII.

BRÖDERNA.

(Efter samme författare.)

Den store Pollux då för stridens våda
Han Kastor såg ett blodigt offer vara,
Bad högt sin fader att ett lif ej spara
Som med odödlighet han täckts benåda.

Men Jofur dömde bröderna att båda
Med lifvet, döden växelvis sig para,
Och hvar sin dag än öka Maners skara
Än Gudars stjärnbeströdda boning skåda.
Du tvillingson af himmelen och Jord[en]
Lät, Mänska! det odödliga Du hyser
Sin broder troget följa, dödligheten.
Blott så är Gudom Dig förunnad vorden,
Af form och skönhet så Din ande lyser
Och himmelsk adel ger åt sinligheten.

LXXXIX.

Olympens barn, Sol, Måne, stjernor, tagen
Den hyllning mot som Er min andakt sänder
Från jordens grus, från töckensvepta stränder,
Vid quällens prakt, vid gryningen af dagen.
Af strålens kärlek outgrundligt dragen
Mot Er hvar skapad varelse sig vänder.
Mildt i er glans sin fackla Venus tänder,
Gå vimlade i vårlig dans behagen.
Skönt är Ert ljus men känslolöst det brinner,
Ser lika kallt en nidings fröjd och gråten
Som tyst ur dygdens sänkta öga rinner.
Dock trösten Er I sönderslitna hjertan
På andra sidan blåa stjern-förlåten
Gå dubbelt klara Solar opp för smärtan.

XC.

OXENSTJERNA.

Väl var din Sångmö blott en bygdens Tärna
Långt från Arkadiens blomsterdalar buren
Men varm för Sanningen och för Naturen
Af bygdens muntra folk hon hördes gärna.
För känslans irring konstens reglor värna
Som skeppets kosa ledes af Arkturen,
Din stolta flykt kring stjerniga azuren
I strålarne af Titans gyllne stjerna.
Till äran af det Hjeltenamn Du ärfde
Du glansen lagt af diktens rika under
Till segerns kransar sångens eterneller.
Odödlig blommar lagern Du förvärfde,
Så länge Sviar räkna Dagens Stunder
Och Gauthiods mark af glada skördar sväller.

XCI.

Grymt verklighetens hårda band mig trycka
Af törnen blott en efterskörd jag samlar
På glädjens fällt och lik ett korthus ramlar
Hvar väntad jordisk fröjd, hvar dröm af lycka.
Allena stödd vid tålamodets krycka
Jag i en vild en nattfull öcken famlar
Och i mitt spår den tunga kedjan skramlar
Hvars länkar döden blott kan sönderrycka.

Dock tröstar mig den himlaburna sången.
Från himlens borg en rosenkransad Ängel
I gyllne flykt han sig till jorden svingar.
Mildt han mig vidrör med sin liljestängel.
Straxt falla kopparkedjorna af fången
Och vingen höjs och silfverrösten klingar.

XCII.

AFTONEN.

När Dagens Gud i Thetis' blåa salar
Från gyllne charen gått att hvila njuta,
Straxt mörknar polen, aftondimmor sluta,
I däfna floret, höjder, fält och dalar.
Men lundens famn af ömma näktergalar
Melodiskt ljuder lik en klagoluta;
Med tusen blickar, som ur skyn sig gjuta,
Om Herrans under stjernehvalfvet talar.
Så, när vår himmel glädjens sol förlåter,
Försvinna färgen, bilderna och ljuset,
På verldens tafla, för vårt skumma öga.
Blott minnet än i sångens lundar gråter,
Och hoppets stjernor vinka oss ur gruset
Till andars Fader i det etherhöga.

XCIII.

VENUS.

Mitt öga fordom lif och tjusning födde
Så vidt som Helios gyllne pannan vänder.
Min gudom ledde konstnärns djerfva händer,
Min eld i skaldens helga sånger glödde.
Man Sabas rökverk på mitt altar strödde,
I marmortempel på besungna stränder,
Tills Jesus kom från obekanta länder,
Och Mythens drömmar vid hans strålar dödde
I dok förbyttes straxt min blomsterkrona,
För rosengördeln, virkad af Behagen,
Jag omgaf lifvet med ett kyskhetsbälte,
Och, fordna tiders villor att försona,
I ödemarker jag, från denna dagen,
Vid Månens sken, i ångrens tårar smälte.

XCIV.

LUNA.

Re'n ägde sömnen menskorna och djuren.
Med rosenkinder, öfver klippans topp,
Ur hafvets vågor trädde Luna opp,
Lik Venus nyss af oceanen buren.
Olympiskt brann dess anlet i azuren.

»Så skall, o Gudar! — hviskade mitt hopp —
»Min lyckas stjerna ock en dag stå opp
»Och glädjestrålar sprida kring naturen.»
Vid denna suck en sorgsen midnattsvind
I trädens kronor skogens hvila störde,
Och molnet gömde Lunas rosenkind.
I vinden jag min Genius hviska hörde:
»Ej dårligt sök din lefnads tankbild här!
Lik Månens ljus, han sjelf ett minne är.» —

XCV.

DAPHNE.

En fruktlös kärlek ock ditt hjerta brydde
Till Penei dotter, Sångens milde Far!
Förgäfves lyran på din arm du bar
Och gyllne kogret dina skuldror prydde.
För dina famntag bäfvande hon flydde,
Som turturdufvan undan gamen far,
Och i en lager re'n förbytt hon var,
Då böjda grenar hennes ånger tydde.
I trädets skuggor sorgsen än du står;
Den friska krans, som hårens guld bekröner,
Förmår väl den att läka hjertats sår? —
Ett lika öde träffar dina söner.
Kring jordens rymd de jaga skönheten,
Och i en lager sist förbytes den.

XCVI.

AFSKED TILL SÅNGGUDINNAN.

Ode.

O Sånggudinna!
I offerlunden
Låt Skalden träda
För sista gången!
Låt kyssar brinna
I afskedsstunden,
Låt Skalden qväda
Den sista sången!

Som barn jag redan
Dig låg på armen. —
Med gudaqväden
Du jollrarn födde.
Som yngling sedan
Jag brann på barmen,
Der lagerträden
Sin skymning strödde.

Snart tåren blänkte
I ögat. — Vädren
Förströdde håren,
Då ned från Pinden
Du mildt dig sänkte
I purpurklädren,
Och kysste tåren
Från rosenkinden.

Ej mer Najaden
I grottan hvilar
Och låter kullra,
Längs marmorhällen,
Sin urnas bölja.
Ej Oreaden,
Med skarpa pilar
Och kograd skullra,
Jag ser på fjällen
Diana följa.

Ej gröna Gudar
Ur hvassen titta
På Mör, som bada
I flodens vatten.
Ej skogens brudar
Tillsammans sitta,
Förtroligt glada,
I sommarnatten.

Ej Huldgudinnan,
Med hvita händer,
I Floras parker
Sig blommor plockar
Till högtidskransar.
Med Herrskarinnan
På Cyperns stränder,
Kring blomstermarker,
Bland Nymfers flockar,
Ej mer hon dansar.

Ej hoppets stjerna
Min pol förgyller
Med klara strålar.
Ej glädjens tärna
Med nektar fyller
Dess helga skålar.

Ej längre svalla,
Vid flickans löjen,
Mitt hjertas vågor
I salig yra.
Ej längre kalla
Mig lifvets nöjen
Och lifvets plågor
På diktens lyra.

Ej längre rinner
Vid likars smärta
Af gråt mitt öga;
Med klagotoner
Ej lutan bäfvar.
För dygden brinner
Ej mer mitt hjerta.
I etherhöga,
I fria zoner
Ej anden sväfvar.

Nu hösten stundar
För sångens Eden.

Nu flygtar solen,
Och stormen ryter
Kring bleka lundar,
I lagerträden,
Och svarta polen
I skurar flyter. —

Farväl, Gudinna!
Som sorgfri dansar
Kring källans vatten.
Min tår skall rinna
På minnets kransar
I vinternatten.

XCVII.

I kedjor, o Himmel! jag smäktar
Bland fiender här på en främmande strand.
Hvad ljufva, ambrosiska fläktar
Mig hälsa från motsatta land!
De flyga så mildt öfver hafven
Från de saliga Öar, där Andarne bo,
De hviska så vänligt åt slafven:
»Kom i doftande skuggor till ro!»

Hur länge, o Gudar! skall gråten
Än strömma förgäfves på klipporna här?
Kom, o död! i den frälsande båten
Och till hembygdens stränder mig bär.

Jag längtar att evigt förgäta
Min träldom, — på nytt med en glimmande krans
Vill jag smycka min hjässa och fläta
Mina händer i syskonens dans.

Från blåare himlar där sprider
Sina gyllene strålar en mildare Sol
Och en klarare Måne där skrider
På en rikare stjärnkransad pol.
Man frukter och blommor ser glöda
Endrägtigt tillhop, i den ljufliga trakt
Och stormar och höst ej föröda
De urgamla lundarnes prakt.

Här larma ej inbillska dårar,
Här andas så lätt de saligas bröst,
Här begabbas ej andaktens tårar
Hit når ej smädelsens röst.
Hvarför längre i bojorna quida?
Ack! bryt dem och ila, du gisslade slaf!
Dig bröder och systrar förbida
På hinsidan brusande haf.

XCVIII.

Moln af dimmor hemskt sig lyfta
Opp ur diktens blomsterängar,
Sorgligt dör i bergets klyfta
Ljudet af Apollos strängar.
Redan Solens milda Syster
Sjunker ned i hafvets vatten
Blodig, skälfvande och dyster —
Mörk kring jorden hvilar natten.

Och i mirtendalen redan
Stannat med sin lek behagen:
Till Olympen längesedan
Venus for af svanor dragen.
Ej jag ser, af drufvor kransad
Vinets Gud och nöjets Fader,
Ej hans gyllne vagn, omdansad
Utaf glödande menader.

Tom och själlös är Naturen:
Skönhet! ej Din krona strimmar
På den svartnade azuren,
Orfei lyra där ej glimmar —
Endast hotande kometer
Sänka sina röda glafvar
Genom himlens mörka eter
Och sig röra kors och grafvar.

O! de lämnat jordens stränder
Hoppet, drömmarne och fröjden:
Nu min skumma blick jag vänder
Tårfull mot försoningshöjden.
Du med stjärnorna kring håret
Och med fridens palm i handen,
Religion! ur villospåret
Vägled öfver brådjup Anden.

Lär mig, Höga! att förakta
Allt hvad jordens undran röner,
Blott den krona eftertrakta
Som i himlen Dygden kröner,
Och på hjärtats altar vårda
Hoppets gudatända lågor,
I förtröstans marmorhårda
Pansar klädd mot död och plågor.

XCIX.

VISA.

Efter Goethe.

På dig jag tänker, när Aurora prålar
I morgonskyn,
På dig, när Månens kyska bild sig målar
I källans bryn.

När dammets moln på vägarna sig höjer,
Jag skådar dig,
I nattens djup, då rädda vandrarn plöjer
Sin öde stig.

Din stämma hör jag, när bland rosor bäcken
Jag sorla hör;
Jag hör dig än, när ej i poppelhäcken
En flägt sig rör.

Ja, älskade! hur fjerran du må vara,
Du är dock här.
Fritt öfver haf och Alper låt mig fara,
Jag blir dig när.

C.

NIKON OCH HELIODORA.

Efter A. W. Schlegel.

Mild daggen sänks, af qvällens anda buren,
I oceanen hvilar dagens tärna,
En helig tystnad herrskar kring naturen,
Och alla väsen hylla sömnen gerna.
Men liksom skeppets styresman, Arkturen,
De kära följa dig, o aftonstjerna!
Och ljuf, som brann i nattens famn Aurora,
Mot Nikon sväfvar hans Heliodora.

Mot Nikon sväfvar hans Heliodora,
Af mägtig kärlek förd i nattens timma.
Den kyska flickan rodnar, som Aurora,
Och blyga tårar på dess kinder glimma.
Sin kalk nu sluter hvarje barn af Flora
Vid stjernans blick och qvällens kulna dimma;
Blott kärleksblomman fullare sig höjer
I natt, som mystiskt öfver jorden dröjer. —

Nikon.

I natt, som mystiskt öfver jorden dröjer,
Jag möta skall min dyra älskarinna.
Förr tadlets illska villigt hon förnöjer,
Än låter vännen längre hopplöst brinna.
Re'n löfvets prassling hennes ankomst röjer,
Och krönt af rosor nalkas min Gudinna.
Din älskling, hulda! flyger till ditt möte,
Att kärleksfull sig kasta i ditt sköte.

Heliodora.

Att kärleksfull sig kasta i ditt sköte,
Ej kunde mer den blygas motstånd båta.
Ej nedrig vällust för mig till ditt möte,
Nej! Qvinnans fröjd att ömt sig öfverlåta. —
Om brottsligt, Nikon! du en dag försköte
Mitt trogna bröst och lät mig ensam gråta,
Då, innan långa qval mitt lif fått släcka,
Må döden här sin bittra kalk mig räcka!

Nikon.

Må döden här sin bittra kalk mig räcka! —
Nej! är det straff, att i din famn den tömma! —

Må, skild från dig, hans fasor mig förskräcka,
Om jag min kärlek nånsin kan förglömma!
Hvarför mot skyn ett tåradt öga sträcka?
Låt dina sorger bort med vädren strömma!
En salig glömskas vallmodoft omflägtar
Det bröst, som rusas af Idalias nektar.

Heliodora.

Det bröst, som rusas af Idalias nektar,
Ej känner fruktan eller tviflets plågor.
Som när zephiren i dess slöja flägtar,
Så retas det att svalka sina lågor.
I lustans flod begäret, som försmägtar,
Till badet lockas i dess silfvervågor.
I flodens djup sig himlahvalfvet målar,
Och mera öm hvar stjerna återstrålar.

Nikon.

Och mera öm hvar stjerna återstrålar,
O Heliodora! ur ditt ögas stjerna. —
I Solens klarhet du om dagen prålar,
Jag kan din fägring blickar endast ärna;
Men när i skuggor natten himlen målar,
Då ler du ljuf, som hvilans stilla tärna,
Och trygg jag ser de mildrade behagen. —
Från Kärleksguden är hans bindel tagen.

Heliodora.

Från Kärleksguden är hans bindel tagen,
Att rundtomkring sig han sin bild kan röja.
Den rädda Vestan suckar, ömt betagen,
Och tjusta ångor sig från blomstren höja.

Med sagta ljud, o källor! ömt I klagen,
Och buskar kärligt sig till buskar böja.
Allt högre tjusning tyckes uppenbara
Af näktergalar en melodisk skara.

Nikon.

Af näktergalar en melodisk skara
Jag hör för nöjets öfverfullhet qvida,
Och luftens droppar sig i fallet para
Med rosendoftet nattens ängar sprida.
Som våra stämmor ljuft hvarannan svara,
Så ljuft må läppar nu mot läppar strida.
I kyssars brand, som mot hvarannan bäfva,
De ömma andar till förening sträfva.

De ömma andar till förening sträfva.
Hör upp, min sång, att stamma kärleksruset!
De sälla offer Cyperns magter kräfva,
Vid porten lemna de af gudahuset,
Tills ur sin tysta helgedom de sväfva
Förklarade och nya fram i ljuset. —
Med löje och med rodnad fann Aurora
Nikon vid barmen af Heliodora.

CI.

ROM.

Elegi efter A. W. Schlegel.

Om vid Parthenopes yppiga barm Du andades lifvet,
Kom nu på verldens graf dödens Regering att se!
Väl öfver Latiens jord en molnfri himmel sig hvälfver;
Kärlig och safirblå bildar sig Roms Horizont,
Der öfver slätten det herrskar från sju tornkransade kullar
Ända till hafvet här — der till Sabinernas berg.
Men med drömmande gång en Ande af tänkande svårmod
Leder Vandrarens steg, genom ruinerna fram.
Af uråldriga tider och folk, i natten begrafne,
Orten har genljud än, stenarne minnen förbli.
Jagad från himmelens thron, i tingens begynnelse, redan
Kronos ett rike här styrde i gyldene ro.
Stolt sig då höjde din borg, tvåpanniga Janus! deruppe
Se'n årtusenden bär kullen än namn efter dig.
Från Arkadiens bygd, en krigande Herde, Evander
Flyttade sedan hit; Amphitryoniades
Gästade efter sitt tåg på Iberiens klippor hos denne,
Lade i klyftans djup neder, med straffande arm,
Cacus, grannarnes skräck, den eldutflåsande Röfvarn:
Så en cyklopisk vild öcken än Latium var.
Ändtligen svälla man såg de phrygiska segeln och villigt
Jämnade, landen inåt, Thybris sin mötande våg,
Vetande väl det Ödet bestämt den flygtige Troërn
Ilions aska att så, frugtbar på verlds monarchi.
Först dock Lavinium blef och efter Lavinium Alba
Grundadt; en dödlig än hade om Roma ej hört.

Långsamt mot ljuset grodde dess brodd, och Ödet försökte,
Mycket dervid; ej gafs nånsin en väldigare.
Älska måste först Mars, Vestalen föda, Varginnan
Först åt en Qvinnas barn moderlig ömhet bete,
Innan den vigande plogens bill omkring Palatinska
Berget en omkrets fick teckna för Romuli stad.
Dock som Hercules förr i vaggan Ormarna strypte,
Rom, omyndig och klen, visade redan sitt kall.
De tolf Örnar som Romulus såg till höger vid dammen,
Öfver jorden en gång skulle de breda sin flygt.
Icke med våldskraft blott. Rom visste att döden föragta
Dock med Lagar och Rätt lifvet det ärade ock.
Han som Asyln upplät, Lupercaliske Röfvares Stallbror,
Ordnade Fäder, och sjelf fader Quirinus han blef.
Numa, Egerias vän, gaf Tempel och Gudar åt Folket,
Religionens kraft stödde och helgade allt.
Hyddor än voro åt Borgrarne nog, då för kommande ätter
Driftigt sörjande re'n många gemensamma verk
— — — — — — — — — — — — —

Denna upplaga af ERIK JOHAN STAGNELIUS *Samlade Skrifter* omfattar:

Första delen: *Lyriska dikter intill tiden omkring 1818.*

Andra delen: *Lyriska dikter efter tiden omkring 1818. Liljor i Saron.*

Tredje delen: *Episka dikter. Dramatiska dikter.* I.

Fjärde delen: *Dramatiska dikter.* II. — *Filosofiska uppsatser. Bref o. d. Tillägg.*

Femte delen: *Kommentar.* (Varianter, textkritiska och litteraturhistoriska anmärkningar af Fredrik Böök, språkliga anmärkningar af Ebbe Tuneld och Axel Lindqvist.)

Pärmar, halvfranska biblioteksband, tillhandahållas på beställning hos Albert Bonnier.

LSwed
S 7796

267535

Author Stagnelius, Erik Johan

Title Samlade Skrifter. Vol.1.

DATE. NAME OF BORROWER.

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Ref. Index File"
Made by LIBRARY BUREAU